

ልዩነት ያለፈ መሆን አለበት። ሁሉ ጊዜም አንድነቱ ከልዩነቶች ሁሉ በላይ መሆኑ መዘንጋት የለበትም።

ወደ ክርስቶስ ከመጣን በኋላ የእያንዳንዳችን ዋጋ በክርስቶስ ውስጥ የሚለካ ነው (2ቆሮ 5፡15-16)። ከዚህም የተነሣ የማንም ሰው ዋጋ በዓለም እንዳለው ዐይነት በዘርና በኢኮኖሚው ደረጃ እንዲሁም በሕብረተ ሰቡ ውስጥ በሚኖረው ቦታ የሚለካ አይደለም። ነገር ግን የሰዎች ሁሉ ዋጋ በክርስቶስ ሆኖ ሳለ መለኪያችንን የዓለም ሚዛን አድርገን ለራሳችን ከፍተኛ ዋጋ የምንሰጥ ከሆነ፤ በሽተኞች ነን። እንደ ገናም ሰዎች ወደ እኛ ቀረብ ሲሉ ለራሳችን ዋጋ የምንሰጥ፤ ከእኛ ሽሽት ሲሉ ደግሞ የምንቀንስ ከሆነ አሁንም ፈውስ የሚያስፈልገን ሕመምተኞች ነን። መቆሚያችን የተደላደለ አይደለም። ይህን አንድ ነገር ጠንቅቀን እንወቅ የሁላችን ዋጋ ያለው በክርስቶስ ውስጥ ነው። እኛ ሁላችን በአንድ መንፈስ አንድ አካል እንድንሆን ተጠምቀናል ሁላችንም አንዱን መንፈስ ጠጥተናል (1ቆሮ 12፡13)። መለኪያችን ሊሆን የሚገባው ይኸ ሆኖ ሳለ ሌላ መለኪያ ብናስቀምጥ ከቅዱስ ቃሉ እውነት ስተናል። በክርስቶስ ውስጥ ያለን ከሆንን በሁላችን ውስጥ የሚሠራው የተለያዩ መንፈስ ሳይሆን አንድ መንፈስ ነው። ይህም መንፈስ በክርስቶስ ሞት የተገኘውን ሕበረትና አንድነት /ቤተሰባዊነት/ ይጠብቃል።

እያንዳንዳችን የእግዚአብሔርን ጥሪ ስምተን በንስሐ የኢየሱስ ክርስቶስን አዳኝነትና ጌትነትን በማመን በመንፈስ ቅዱስ ዳግም ልደት ስናገኝ ወደ ልዩ ኅብረት ወይም አንድነት እንገባለን። ይህም ኅብረት ወይም አንድነት በልዩ ልዩ መልክ በሚከተለው ሁኔታ በአዲስ ኪዳን ተገልጿል።

ለ) የአንድነት መገለጫዎች

አዲሱ የኪዳን ሕዝብ በክርስቶስ ከእግዚአብሔር ጋር እርስ በርሱ ያለውን አንድነት ለማሳየት የተለያዩ መገለጫዎች ተመ

ልክተዋል፡-

1. ለርስቱ እንደተለየ ወገን እንደ ካህናት መንግሥት
1ጴጥ 1፡9፤ ራእ5፡9-10፤ ኤፌ2፡13-22
2. እንደ ሕያው ድንጋይ ጡብ (በመቅደሱ/በቤቱ)
1ጴጥ 2፡4-5፤ 1ቆሮ 3፡16-17፤
3. እንደ ቅርንጫፍ በወይኑ ግንድ (ተክል)
ዮሐ 15፡1-7
4. እንደ ልጅ በእግዚአብሔር ቤተ ሰብ ውስጥ
ዮሐ 1፡12-13፤ ገላ3፡26-27

እኛ የእግዚአብሔር የጸጋ ልጆች ነን፤ ክርስቶስ ኢየሱስ ግን የእግዚአብሔር የባሕርይ አንድያ ልጅ ነው።

5. እንደ ብልት በክርስቶስ አካል ውስጥ
1ቆሮ 12፡12-27፤ ሮሜ 12፡3-8፤ ኤፌ 4፡25

አዲሱ የኪዳን ሕዝብ አንድነቱን የሚመሠርት ሳይሆን የኪዳን ሕዝብ ከመሆኑ የተነሣ አንድነቱ ተመሥርቷል።

ሰባቱ የአንድነት መሠረቶች ወይም አውታሮች እንደሚከተለው ተዘርዝረዋል

1. አንድ አካል
2. አንድ መንፈስ፤ መንፈስ ቅዱስ
3. አንድ ተስፋ፤ የክርስቶስ መገለጥ (የልጅነታችን መገለጥ)
ቲቶ 2፡13፤ ሮሜ8፡18-25
4. አንድ እምነት (ሃይማኖት)
ኤፌ 2፡8፤ ገላ 2፡20
5. አንድ ጥምቀት (ወደ ግልጧ ቤተ ክርስቲያን መደባለቂያ የዳግም ልደት የአዲሱ ሕይወት መግለጫ)

6. አንድ ጌታ

7. አንድ አባት (ቤተ ሰብ) አንድ አምላክ

ሐ) አንድነት እንደግብ/ እንደ መድረሻ

የአዲስ ኪዳን ሕዝብ አንድነት የተመሠረተም ቢሆን ግቡም አንድነት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ የአንድነታችን መሠረትና ራስ፣ አልፋና አሜጋ ነው። "ይህም የሚሆነው፣ ሁላችንም የእግዚአብሔርን ልጅ በማመንና በማወቅ ወደሚገኘው አንድነት በመምጣትና ሙሉ ሰው በመሆን፣ በክርስቶስ ወዳለው ፍጹምነት ደረጃ እስከምንደርስ ነው" (ኤፌ. 4፡13)።

ጌታ ኢየሱስ ስጦታን ሰጠ

ጌታ ኢየሱስ 1. ለእያንዳንዳችን ጸጋ ሰጥቶናል

2. ሰዎችን ለተለያዩ አገልግሎቶች ለቤተ ክርስቲያን ሰጥቷል

ለምን ሰጠ?

1. ቅዱሳንን ለአገልግሎት ለማብቃት

2. አካሉን በማነጽ (በማጥራት መገንባት)

3. የእግዚአብሔርን ልጅ በማመን

4. የእግዚአብሔርን ልጅ በማወቅ ሳቢያ ወደሚገኝ አንድነት ማድረስ/ማምጣት

ፍሬውም

1. በትምህርት ነፋስ አለመፍገምም

ገላ 1፡6

2. እውነትን በፍቅር መያዝ

3. ወደ ክርስቶስ (ራስ ክርስቶስ) ማደግ (መብሰል)

ማጠቃለያ

"የመንፈስን አንድነት ለመጠበቅ ትጉ" ኤፌ. 4፡3

ለመጠበቅ ትጉ:- - አትኩሮ ማየትን

- ከፊት የሚመጣንም አጥቂን አፍራሽ ነይልን መክተን መገኘት

- መከላከልን፣ አልበገር ባይነትን ያካትታል

ሰላም ሁከትን ተከላካይ ነው፣ ፀረ ሁከት ነው፣ በረብሻ ትኩሳት እባት ላይ ቀዝቃዛ ውሃ ከላሽ ነው።

መ) ብዙዎች ስንሆን በክርስቶስ አንድ አካል ነን

(ሮሜ 12፡3-12፣ 1ቆሮ 12፡14-27፣ ገላ 6፡1-5)

በልዩነት መካከል አንድነት የሚገኘው በክርስቶስ ነው። የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ አንድነትን ለመግለጥ የአካል ምሳሌነት ዐይነተኛ መግለጫ ነው።

1. አካል

1) አካል አንድ ብልት ወይም አንድ ብልትም አካል አይደለም

2) አካል የብዙ ብልቶች የተቀናጀ ስብስብ ነው።

2. ብልቶች

1) እያንዳንዱ ብልት በአካል ነው (1ቆሮ 12፡18)

አንድ ብልት ከአካል ውጭ እውንነት ወይም ትርጉም የለውም፤ አንድ ብልት ከሌሎች ብልቶች ተለይቶ መኖርም፣ መጥቀምም አይችልም (ሮሜ 12፡5)። የአንድ ብልት ማንነት ወይም ትርጉም ከሌሎች ብልቶች ጋር ተያይዞ የሚታይ የሚከሰት ነው።

2) እያንዳንዱ ብልት የራሱ የሆነ

(1) ማንነት (ኤፌ. 3÷7)

(2) ሥፍራ (ሮሜ 12÷4-6)

(3) ራእይ(ጥሪ) ተግባር

(4) ፀጋ አለው።

3) አንድ ብልት ከራሱ ማንነት፣ ራእይ/ተግባር፣ ፀጋ ተሻ ግሮ የሌላውን ማንነት ራእይ፣ ተግባር ፀጋ በቅጡ መረዳት መገንዘብ ያዳግተዋል፤ አይሆንሉትም፤ ለሠራው ከበሬታ ከመስጠቱ የተነሣ ሌላውን ብልት ይቀበላል፤ ያከብራል እንጂ፤

4) እያንዳንዱ ብልት የሆነውን የሆነው በራሱ ምርጫ ወይም ውሳኔ አይደሉም፤ ከተሰጠው ድንጋጌ የተነሣ ነው። (DNA በተገኘ መመሪያ)

ማንኛውም የአካል ሕዋስ (ሴል) ወደ ሙሉ አካል የመዳበር (የማደግ) በተፈጥሮው እምቅ ኅይል ያለው ወይም የነበረው ነው።

3. የውድድር መንፈስ በብልቶች መስረጽ የማይጠበቅ ተውሳክ ነው

1) መነሻው ሥፍራና ዋጋ መሻት

2) የሚያስከትለው ውጤት

ሀ) የበታችነት ስሜት ምሳሌ፣ ጆሮ ከዐይን፣ እግር ከእጅ ጋር ሲወዳደሩ (1ቀሮ12)

ለ) የበላይነት ስሜት ምሳሌ፣ ዐይን/እጅ፣ ጭንቅላት/እግር ጋር ራሳቸውን ሲያወዳድሩ

4. የትብብር መንፈስ በብልቶች ዘንድ የማደር አስፈላጊነት (1ኛ ቆሮ 12÷25)

1) እያንዳንዱ ብልት ለሌላው ብልት አስፈላጊ ነው

2) አንድ ብልት ሌላውን ሲያገለግል ራሱ ተገልግሎ ይገኛል፤ ምሳሌ ምላስ ለጥርስ፣ ለሆድ

3) እያንዳንዱ ብልት ለአካል (ለክርስቶስ) ይኖራል።

4) ብልቶች እንደ ኮንስርት የመዘምራት ቡድን በኅብረት ነው ማዜም ያለባቸው።

5. አንድ ብልት ሲሰቃይ ብልቶች ሁሉ አብረው ይሰቃያሉ

1) አንድ ብልት ሲጉዳ ሌሎችም ይጉዳሉ

2) የአንዱ ብልት ስቃይ በሌሎች ብልት ዘንድ እንዳይሰማ ማድረግ የሚቻለው ማደንዘዣ በመውሰድ ብቻ ነው። ወይም ነርቭ በድን ሲሆን ነው።

3) ሕመም ለርዳታ ብልቶችን የሚያስተባብር ጥሪ ነው

6. አንድ ብልት ቢከበር ብልቶች ሁሉ አብረው ይከብራሉ (ደስ ይላቸዋል)

1) አንድ ብልት ሲሰቃይ አብሮ ማዘንና ማጽናናት

አንድ ብልት ሲከብር አብሮ ከመክበር ይልቅ ይቀላል።

2) አንድ ብልት ሲከብር አብሮ ከመደሰት፣ ከመክበር ይልቅ ተበለጥሁ፣ ተጣልሁ ብሎ ማሰብ በሥጋ ይቀናናል (ይቀላል)

7. የአንድ ብልት ዋጋ በማንነቱ፣ በስፍራው፣ በራእዩ ወይም በተግባሩ፣ እንዲሁም በተሰጠው ጸጋ አይተመንም (ማቴ 20÷9-14፣ 1ኛ ሳሙ. 30÷22-25)።

• ማንነቱ

• በስፍራው

• ራእይ/ጥሪው ወይም ተግባሩ

• ጸጋው

ዋጋው የተተመነው ስለ ብልቶች ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ሰማ

ያዊ ክብሩን ትቶ በመምጣቱ፣ በመሞቱና በመነሳቱ ነው።

8. ግጭት/ ፍልሚያ በብልቶች መካከል

- 1) ቅንነት ጎደል፣ ያልሆነ ግጭት
ምሳሌ፡ - የእግርና እግር መጋጨት
- የጥርስ ምላሽን /ጣትን መቀርጠፍ
- እጅ እጅን ሲቆርጥ/ሲቀጠቅጥ
- 2) ብልት በሌላ ብልት መሳደድ
- አለመበረታታት
- ቦታ አለመስጠት
- አለመከበር
- መወንጀል
- መኮነን

ምሳሌ፡- የነርቭ መውረጃው የጀርባ አጥንት ሲጠብ

- 3) ብልት በራሱ መሳደድ (ራሱበራሱ ሲያለቅስ፣ ለራሱ እዝን ሲቀመጥ)
- ተስፋ ማጣት
- በራስ መከሰስ (መወንጀል)
- የረሃ መኮነን

ምሳሌ፡-ዐይን ከመሬት ተነሥቶ ሲያለቅስ
እግር በራሱ ፍርግጥ ፍርግጥ ሲል

9. የብልት መታወክ

- 1) የአንድ ብልት ጠንቅ የብልቶች ጠንቅ ነው (ምሳሌ - አካን እና እነ ኢያሱ)
የሰንሰለት ጥንካሬ የሚለካው በደካማ ቀለበት ነው።
- 2) ለፈውሱ የብልቱ መተባበር ዝግጁነት እንዲሁም የሌሎች ብልቶች ተሳትፎና መተዛዘን ያሻል።

10. የብልት መታቀብ

- የተሰበረ እጅ ወይም እግር በጀሶ ይታጀላል
- ሕክምና ይሰጠዋል

11. የብልት መቁረጥ/መወገድ

- አካለ ጉዳሎችን ያመጣል ሆኖም የጤነኛ ብልቶችን ጤንነት ያረጋግጣል (የሆነው ሆኖ ከሰ የነካውን እጅ ያጥቡታል እንጂ አይቁርጡትም)
- በሰው ሰራሽ ብልት መተካት

12. የብልት ትጋት እና ዕረፍት (ዘፀ 31÷17)

- ብልቶች እንደተሰጣቸው ፀጋ መትጋትም ማረፍም ይኖርባቸዋል።
- የአንዱ ብልት ዕረፍት ለሌላውም ብልት ዕረፍት ሊሆን ይችላል።

ሠ) የብልቶች ሥራ በአካል ውስጥ

በአንድ ቤተሰብ ውስጥ በሥጋ የተወለዱ ልጆች አንድ ዐይነት እንዳልሆኑ ሁሉ እኛም ወደ ክርስቶስ አካል ስንመጣ በክርስቶስ አካል ላይ የምንገኝ የተለያዩ ብልቶች እንጂ አንድ ዐይነት አንሆንም። የእግዚአብሔርም ዐሳብ አንድ ዐይነትነትን ለማስገኘት ሳይሆን አንድነትን ለመፍጠር ነው። ፍጥረት ሁሉ ልዩ ልዩ ሆኖ ሳለ አንድ ፈጣሪ አለው፤ ብልቶችም የተለያዩ ቢሆኑም በአንድ አካል ላይ ይገኛሉ፤ ለአንድ አካል ይሠራሉ። ብልቶች የተለያዩ ዩና የየራሳቸው ባህሪ ቢኖራቸውም እርስ በርስ የተያያዙና በጎ ብረት ተቀናጅተው የሚሠሩ ናቸው።

የእግዚአብሔር መንፈስ በክርስቶስ ኢየሱስ ያለንን ንብረትና አንድነት በሐዋርያው በኩል ሲገልጥ የአካል ብልቶችን እንደ ማስተማሪያ አድርጎ በ1ቆሮ 12፣ ባለው ክፍል ላይ ያቀርባል። ቆሮ 14 "አካል ብዙ ብልቶች እንጂ አንድ ብልት አይደለ

ምና" ይላል በክርስቶስ አምነን መንፈስ ቅዱስ ወደ አካሉ ሲጠምረን ሁላችን የአካሉ ብልቶች እንሆናለን። ነገር ግን እንዴትምን ዐይነት ብልት ሌላው ደግሞ ምን ዐይነት እንደሚሆን ይህ ለእግዚአብሔር እውቀት እና ውሳኔ የሚተው ነው። ሆኖም ሁላችንም የአካሉ ብልቶች እንሆናለን። የማናችንም አካል የብልቶች ቅንብር እንጂ የአንድ ብልት ውቅር እንዳልሆነ፤ ወይም አንድ አካል ብዙ ብልት እንጂ አንድ ብልት እንዳይደለ እናውቃለን። በአካል ብዙ ብልቶች አሉ። እነዚህ ብልቶች የየራሳቸው ማንነት አላቸው። ሁሉም ያሉት ግን በአካል ውስጥ ነው።

በአካላችን ላይ ዐይን አንድ ብልት ሲሆን ጆሮ ደግሞ ሌላ ብልት ነው። እንዲህ እያልን አፍንጫ፣ እጅ፣ እግር፣ ጣፊያ፣ ጉበት ብለን ልንዘረዝር እንችላለን። እያንዳንዱም ብልት በስፍራው የራሱን ማንነትና ተግባር አለው። ብልቶች ልዩ ልዩ ናቸው ነገር ግን በአንድ አካል ውስጥ ካሉ እርስ በእርስ መተባበርና መቀባበል አለባቸው እንጂ መሽቀዳደም፣ መፎካከር፣ መገፋፋት የለባቸውም።

እዚህ ላይ መጤን ያለበት መሠረታዊ ነጥብ አለ። ይኸውም እያንዳንዱ ብልት በአካል ላይ ሲኖር የራሱ ማንነት፣ የራሱ ስፍራ የራሱ ራእይ ወይም ተግባርና እንዲሁም ጸጋ አለው። በዚህ መሠረት የዐይን ራእይ ወይም ተግባር ማየት ሲሆን የጆሮ ደግሞ መስማት ነው። ይሁን እንጂ እያንዳንዱ ብልት የሌላው ብልት ራእይ ላይገባው ይችላል። ሆኖም ጠቃሚነቱና አስፈላጊነቱን ግን ማመን፣ መገንዘብ አለበት። ለምሳሌ ለዐይን ስለ መስማት የጠለቀ ገለጻ ቢደረግለት ስለ ጆሮ ተግባር ምንም ግንዛቤ የለውምና መስማት ማለት ቀይ ወይም ቢጫ ብርሃን ነው እያለ ያስብ ይሆናል፤ ከዚህ ውጭ ያለ እውነታም፣ ቋንቋም ያስቸግረዋል። እንዲሁም ለጆሮ ስለ ማየት ቢነግረው ማየት ማለት ልዩ ድምጽ ወይም ዜማ ነው ከማለት ውጭ ምንም ሊያስብ ሊል አይችልም።

እንዲህ እያልን የሌሎችን ብልቶች ሥራ ብንመለከት የእግር ተግባር መሄድ ሲሆን የእጅም ደግሞ አገልግሎቱ ብዙ ነው። አንዳንድ ጊዜ ግን እጅ የእግር ተግባር ሊገባው ይችላል። ምክንያቱም እግር በሌለበት ጊዜ ማለትም በሕመም ወይም በአደጋ ሲወገድ ምርኩዝ በመጠቀም በእጅ መሄድ (በምርኩዝ፣ በውሂልቸር) በየመንገዱ ላይ ስለሚታይ እጅ ትንሽ ትንሽ የእግርን ራዕይና ተግባር ሊካፈል ይችላል። ብልቶች በአካል ላይ በመዋደድ ሲኖሩ አንዱ የአንዱ ራእይና ተግባር በደንብ ባይገባውም በእምነት ተቀባብለው ይሠራሉ። ነገር ግን እያንዳንዱ ብልት የራሱን ራእይና ተግባር እንደሚገባ ይወጣል። እዚህ ላይ አብረን በማያያዝ ልንገነዘበው የሚገባ ነገር በአካል ውስጥ "ዐይን" የማየትን "ጆሮም" የመስማትን ሥራ እንዲሠራ የወሰነ የበላይ ፈጣሪ ነው።

ስለ ሰውነት ሌሎች የሚያጠኑ ጠበብት እያንዳንዱ ሌላ የትኛውንም ዐይነት ሆኖ ለመሥራት የሚያስችል እምቅ ነይልና ችሎታ እንዳለው ይናገራሉ። በመሠረቱ የዐይን ህዋስ የጆሮም ህዋስ ለመሆኑ እምቅ ችሎታ ነበረው ወይም አለው። ነገር ግን ከበላይ በመጣው ትእዛዝ መሠረት የዐይን ህዋስ ዐይን ሆኖአል። ዐይን "ዐይን" የሆነው በራሱ ምርጫና ውሳኔ ሳይሆን ከተሰጠው ትእዛዝ የተነሣ ነው። እኛም በክርስቶስ አካል ውስጥ ስንገባ እግዚአብሔር እንደ ፈለገ የሚሻውን ዐይነት ብልት ያደርገናል እንጂ በእኛ ፈቃድ የሚሆን ምንም ነገር የለም። ይሁን እንጂ ሁላችንም የአንድ አካል ብልቶች ነን።

እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ ብልት በአካል ውስጥ ቦታ ወይም ስፍራ መድቦለታል። ቅርጽን ሲሰጥ፣ እግዚአብሔር ለብልቶች ስፍራ ሲመድብ ጥበብ የተሞላ ምክንያት አለው። አንዳንዱን በውጭ በኩል ሲያደርግ ሌሎችን ደግሞ በውስጥ ሰውሮ አስቀምጦአቸዋል። እነ ዐይን፣ አፍንጫ፣ ጆሮ ወዘተ ከውጭ ሲሆኑ፣

እነ ልብ፣ ሳምባ፣ ፖበት፣ ኩላሊት ወዘተ ከውስጥ በኩል ናቸው። ዐይንን ከውስጥ እግር ሥር ወይም ቀርጭምጭሚት አጠገብ ሳይሆን ወይም ከፍ አድርጎ ወደ ጭንቅላት አስጠግቶ ከማጅራት ላይ ሳይሆን፣ ፊት ላይ ነው ያስቀመጠው። እነ ሳንባን ከውጭ አድርጓቸው ቢሆን ኖሮ በቀላሉ በተበረጣጠቁ ነበር። አፍንጫን ከወደ ውጭ አድርጎ በዙሪያው ያለውን እንዲያሸት አስቀመጠ እንጂ በውስጥ አድርጎ እን ጣፊያን፣ ኩላሊትን፣ ጅማትንና የመሳሰሉትን እንዲያሸት አይደለም።

ለሁሉም በማስተዋልና ጥበብ ባለው አሠራሩ ቅርጽ አውጥቶ በታ በታ ሰጥቶ አስቀምጧቸዋል።

ረ) ከብልቶች የሚጠበቀው ትብብር ወይስ ውድድር?

ብልቶች ቅኝታቸው ትብብር እንጂ ውድድር አይደለም። ለውድድር ተጠርተው ቢሆን ኖሮ በጣም አስቸጋሪ ነገር ይሆን ነበር። ለምሳሌ በሆዳችን ውስጥ አንዳንድ ክፍሎች አሲድ ያፈልቃሉ ይህን አይተው ብልቶች በውድድር መንፈስ ቢገቡ እና ይህ ክፍል በውድድር ብዙ አሲድ ቢያፈልቅ አንጀት ይሞሽለቃል፤ ይቀቀላልም። ከዚህ የተነሳ ውድድር ለብዙ ችግርና ፍልሚያ በር ከፋች ይሆናል። ምክንያቱም በውድድሩ አሸንፍኩ የሚለው የበላይነት ሲሰማው ተበልጥኩ የሚለው ደግሞ በአንጻሩ የበታችነት ስሜት ያድርበታል።

ሐዋርያው ጳውሎስ በ1ቆሮ 12:12-13 ባለው ክፍል ላይ የተለያዩ ዜግነትና የኑሮ ደረጃ ያላቸውን አማኞች በክርስቶስ ኢየሱስ አንድ እንደሆኑ ካሳየ በኋላ በመካከላቸው መለያየት እንዳይኖር በብልቶች መካከል ያለውን ትብብር (ሀብረትና አንድነት) ለማሳየት በሰው አካል ላይ ያሉ ብልቶችን ለማስተማሪያነት ሲጠቀም እንመለከታለን። ስለዚህ በቀ 15 "እግር እኔ እጅ አይደለሁምና የአካል ክፍል አይደለሁም ብትል ይህን በማለትዋ የአካል

ክፍል መሆንዋ ይቀራል? ጆሮም እኔ ዐይን አይደለሁምና የአካል ክፍል አይደለሁም ቢል ይህን በማለት የአካል ክፍል መሆኑ ይቀራል?" ይላል።

እዚህ ክፍል ላይ ጆሮና እግር የተሰማቸው ምንድነው? "እግር እኔ እጅ አይደለሁም ጆሮም እኔ ዐይን አይደለሁም" ቢል ጆሮና እግር ምን ለመሆን የፈለጉ ይመስላል? ጆሮ እኔ ዐይን አይደለሁም እግርም እጅ አይደለሁም ቢሉ ጆሮ ዐይን፣ እግር ደግሞ እጅ ለመሆን የናፈቁ አይመስልም? ይህን ከመናፈቃቸው በፊት ግን ጆሮ ጆሮነቱን ተቀብሎት ይኖር ነበር። ዐይንም እንዲሁ። ጆሮና እግር፣ ዐይንና እጅ መሆን ሲፈልጉ የውድድር መንፈስ ስርጸባቸው ችግር ውስጥ የገቡ ይመስላል። የውድድሩ መንፈስ ብልቶችን ሲጠናወታቸው አንዱ የበላይ አንዱ የበታች ይሆናል። በክፍሉ ጆሮና እግር የበታችነት ስሜት የተሰማቸው ዐይነት ሆነዋል። ጥያቄው ለምን የበታችነት ስሜት ተሰማቸው አይደለም ለምን የውድድር ስሜት ውስጥ ገቡ ነው።

ምናልባት እኛ የየራሳችንን አስተያየት ልንሰጥ እንችል ይሆናል። ጥያቄው አሁንም ጆሮ ለምን ዐይን መሆን ፈለገ? የሚል ነው። ምናልባት ጆሮ ዐይንን ሲመለከት የበለጠ ክብር ስለተሰጠው ይሆን? እንደምናውቀው ብዙ ሽር ጉድ ለዐይን ነው። በአኗኗራችን ለጆሮ ግን ብዙ ትኩረት አይሰጠውም። ዐይን ውስጥ ትንሽ ብናኝ ቆሻሻ ገብቶ ከሆነ ጥድፊያው ሌላ ነው። ንጹህ መሀረብ ይፈለጋል፤ ወደላይ ወደታች ወደ ጎን ተመልከት ይባላል ጆሮ ውስጥ ግን ስንቱ ቆሻሻ ሲንጋጋ በእስክራብቱ ክዳን ወይም በለስላሳ ሥንጥር ቢጤ የገጠመው ችግር ይቃለልለታል። ጆሮ ለዐይን የሚደረገውን ጥንቃቄ የሞላበት እንክብካቤ ሲመለከት ይህ ነገር እንዴት ነው? ሳይል አልቀረም (በአንደኛው ዓለም የተለየ መልክና እንክብካቤ ሊኖረው ይችላል)።

እንደየ ባህሉም ቢሆን ሰው ፊቱን ሲታጠብ ለመታጠብ ሰፊ

እድል ያለው ከጆሮ ይልቅ ዐይን ናት። ተባራሪ አውራ ጣት መጥታ ጆሮን ትነካዋለች እንጂ ለእርሱ ነገሮች የጠበቡ ናቸው። ቢኳሉ ዐይንን መነጽር ቢደረግለት ለዐይን ዐይን ሲንቆጠቆጥ / ሲዋብ/ ጆሮ ግን መነጽር ተሸካሚ ነው። ይህንን ሁሉ አይቶ በእነዚህ ሁኔታዎች ጆሮ ከፍተኛ የዝቅተኝነት ስሜት የተሰማው ይመስላል። ከተሆነ ከተሆነ ብዙዎቻችን መሆን የምንፈልገው ዐይንን ነው ብሏል። ብዙ ጊዜ ደግሞ የሚወዳደሩት የሚቀራረቡ ብልቶች ናቸው። ትንሽ መመሳሰል ያላቸው ወደ ውድድር ይገባሉ። ሩቅ ለሩቅ ያሉ ብዙም አይወዳደሩም ዐይንና ጆሮ ሳያውቁት ውድድር መንፈስ ውስጥ ገቡ። በዚህም ምክንያት ጆሮም ዝቅተኝነት ስሜት ውስጥ የገባ ይመስላል።

በቤተ ክርስቲያን አገልግሎትም እኔ ብቻ ነኝ ያለሁት ማለት፤ ማሰብ ከሚገባው በላይ ማሰብ የመንፈስን አንድነት ማደፍረስ ነው። ብልቶች ለውድድር አልተጠሩም። ቅኝታቸው የውድድር ሳይሆን የመተባበር ነው። በውድድር መንፈስ የተመረዘ ብልት ምንም መልካምነት አይታየውም። ለምሳሌ ጆሮን ከተሰማው ስሜት ለማውጣት ላጽናናህ ብለው ሎቲው እንጥልጥሉ የከበረው ነገር ሁሉ ለአንተ አይደለም እንዴ! ቢባል ስንት መከራዬን አይቼ፤ ደሜን አንጠፍጥፌ፤ ተበስቼ፤ ይብዛብኝ እንዴ ይሄ! በማለት ዋጋ አይሰጠውም።

የውድድር መንፈስ በክርስቶስ ባለን አንድነት ሀብረት ውስጥ ሲሰርጽ የሆነውን እንዳንቀበል ከመስመራችን ገፍትሮ ሊያስወጣን እንደ ሆነ ሊስተዋል ይገባል። ይህም መንፈስ ሲጸናብን የሌላው የከበረ መስሎ ይታያል። እግዚአብሔር ግን የሰጠንን ጸጋ እርሱ በሰጠን አገልግሎት እንድንጸና ነው።

እግርም እንዲሁ ጆሮ የተሰማውን ዐይነት ስሜት የተሰማው ይመስላል። በእግርና በእጅ መካከል ብንመለከት ልዩ ትኩረት የሚሰጠው ከእግር ይልቅ እጅ ነው። በወንዶችና በሴቶች መካከል

ከል ልዩነት ቢኖርም ብዙ ጊዜ የሚነቀስ ቶሎ ቶሎ የሚታጠብ፤ ቀለበትና ሰዓት እንዲሁም አንባር ብዙ ጊዜ የሚደረግለት እጅ ነው። ይሄ ነገር ለእግር አልተሰማውም። ከተሆነ አይቀር እጅ መሆን ነው እያለ ያሰበ ይመስላል። እጅ ሲፈልግ እየተወዛወዘ ነፋስ ይቀበላል፤ ሲፈልግ ኪስ ውስጥ ውሸቅ ይላል፤ እግር ግን በጫማ ውስጥ ታጅሎ ይውላል። አለበለዚያ እንቅፋት ያሳዩ ዋል። የእጅ ጥፍር በየጊዜው ሲነቀስ፤ የእግር ጥፍር ግን የሚታሰበው ምናልባት ካልሲ ሊቀድ ሲል ይሆናል።

በቀጥር 21 ላይ "ዐይን እጅን አታስፈልገኝም ልትለው አትችልም ይላል ማንም አማኝ በክርስቶስ ያለውን ወንድሙን እንደ ማያስፈልገው ማሰብ የለበትም። ያለ አንተ እኔ ብቁ ነኝ ቢል ስቷል። ዐይን እጅን አታስፈልገኝም ማለቷ በትዕቢት መወጣት ራን ያሳያል። ምናልባት ይህንን ትዕቢት በዐይን ውስጥ ያመጣው እነ ጆሮ ተነስተው ዐይነ ካልሆንን ብለው የጮሁት መጮህ እኔ ልዩ ነኝ እንድትል አድርጓት ይሆን? ዐይን እጅን አታስፈልገኝም ወደሚል ድምጻሜ ያመጣት ምን ይሆን? መቼም ትዕቢት ሲመጣ መታወር ነው። ዐይንን የመሰለ የሚያይ እጅን አታስፈልገኝም ሲል በትዕቢት መጥፋቱ ነው። በራሱ ላይ እልቂት ማወጁ ነው። እንደ እውነቱ ከሆነ ዐይን ለአደጋ ሲጋለጥ ከመቅጽበት ያለ ብዙ መውጣትና መውረድ፤ ማቅማማት ተራራጦ ለማዳን፤ መሥዋዕትነት ለመክፈል የሚመጣ ማነው? እጅ አይደለምን? ዐይን ለደህንነቷ የሚኖረውን እጅን አታስፈልገኝም ልትለው አትችልም።

ጌታ ለምን ሞተ? በሕይወትም ያሉት ስለ እነርሱ ለሞተውና ለተነሳው እንጂ ወደፊት ለራሳቸው እንዳይኖሩ ስለ ሁሉ ሞተ (2ቆሮ 5፡15) እያንዳንዱ ብልት ለአካል ሲኖር ለክርስቶስ ይኖራል። ለክርስቶስ ደግሞ ሲኖር ለሌላው ብልት ይኖራል። ብልቶች በቅድሚያ ስለራሳቸው መኖር የለባቸውም። ነገር ግን ለሌ

ላው በሚያደርጉት መኖር ለራሳቸው ኖረው ይገኛሉ። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ የሚያስተምረን ትምህርት ይህ ነው።

ብዙ ጊዜ ለባብሰን ልንወጣ ስንል እንከን ካለብን ለማስወገድና አለባበሳችንን ለማየት መስታወት እንመለከታለን። ነገር ግን ይህን ለማድረግ ከብልቶቻችን የምንጠቀመው ዐይንን ነው። ሆኖም መስታወትን በማየት ሂደት ውስጥ የምንቆየው የዐይናችንን ብሌን በማየት ሳይሆን ሌላውን የሰውነት ክፍል በማየት እንደ ሆነ ሁላችንም እናውቃለን። እስኪ በሐይወታችን ዘመን የዐይን ብሌናችንን ያየንበትን ጊዜ እናስታውስ፤ እጅግ በጣም ጥቂት ጊዜ ቢሆን ነው። ወደ መስታወት በሂድንበት ጊዜ ሁሉ ዐይን በማየት ሌላውን ሲያገለግል ነው የቆየው። የዐይን ብሌን ሌላውን የሰውነት ክፍል ለማየት ነው የምትሰማራው፤ እንግዲያስ አንዱ ብልት ለሌላው ነው የሚኖረው።

ተርበን ሳለን ምግብ ሲመጣ ከብልቶቻችን ምግቡን ቶሎ የሚያገኘው ብልት አፍ ነው። አፋችን የቀረበውን ምግብ ከእጅ ተቀብሎ በምላስ አጋዥነት ወዲያ ወዲህ ወዲህ እያዘዋወረ ጥርስ አድቅቆና ፈጭቶ አንዱ ከአንዱ በመቀበልና በማስተላለፍ ወደ ሆድ፣ ወደ አንጀት ይልከዋል። በዚህም ተግባር በብልቶች መካከል መስገብገብ የለም። ነገር ግን ከመስገብግብ የተነሣ ምላስና ጥርስ የያዙትን ምግብ እዚህ እናስቀራለን አናስተላልፍም ቢሉ ዕድል ፈንታቸው መበብበስ ይሆናል። ጥርስ ውስጥ የሚተራርፍ ምግብ ውሎ ሲያድር ጥርስን እንደሚያበሰብስ እና ውቃለን። ለመነቀልም ይዳርጋል፤ ለዚህ ነው በየጊዜው አፋችንን የምንጉመጠመጠውና የምንፍቀው ወይም የምንበርሸው።

ጥርስና ምላስ ምግቡን አድቅቀው ወደ ሆድ፣ ወደ አንጀት ሲል ኩት ቢያስቀሩትም ያስቀሩት ብለው በእምነት ነው። እነዚህ ሁለት ብልቶች አኝከውም ወዲያና ወዲህ ብለውም በእምነት ልከው መጨረሻ ላይ ግን ባደሉቸውን የሚቀሩ አይደሉም። ለመ

ጽናናት እንኳን በአፍ ውስጥ ምንም አያስቀሩም። ነገር ግን በእምነት ጠብቀው ሲኖሩ ሰዓታት ይቆጠርና በተመቻቸው መንገድ ለጥርስ የሚያስፈልገው ለጥርስ፣ ለምላስ የሚያስፈልገው ለምላስ በደም ስር ውስጥ በሚደረግ ዝውውር እየተረፈጠ ይመጣና ይጠግባሉ።

ብልቶችን ስንመለከት አንዱ ለሌላው ነው የሚኖረው፤ አንዳቸውም ለራሳቸው አይኖሩም። ለሌላው መኖር መጥፋት (ማጣት) አይደለም። አፍ ወይም አንደበት ባዜመው ጥሁም ዜማ ጆሮ ሰምቶ ይደሰታል፤ ደስታውም በመላ አካል ይሠራጫል። አፍ ንጫ መልካም ምግብ ባሸተተ፣ ምራቅ በምላስ ሜዳ ላይ ይፈነጫል።

የተጠራነው ለሞተልን ጌታ ልንኖር ነው። ለእርሱ ስንኖር ለሌሎች ወንድሞቻችን እንኖራለን። ይህ ደግሞ ክስረት የለበትም። ለሌላው መኖር የእግዚአብሔር መንግሥት ሥርዐት እንጂ የዓለም አይደለም። ለሌሎች መኖራችን የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። መለኪያችንን የዓለም ሚዛን ስናደርግ ግን ይህንን እንጥላለን።

በመስጠት ማግኘት አለ። እያንዳንዱ ለክርስቶስ ሲኖር በተዘዋዋሪ ለራሱ ይኖራል። በአካላችን ላይ ካሉ ብልቶች ትብብር ይህንን እንማራለን። ጌታ "በጳላዬ ሊመጣ የሚወድ ቢኖር ራሱን ይካድ መስቀሉንም ዕለት ዕለት ተሸክሞ ይከተለኝ፤ ነፍሱንም ሊያድን የሚወድ ሁሉ ያጠፋታልና ስለ እኔ ነፍሱን የሚያጠፋ ሁሉ ግን እርሱ ያድናታል" አለ (ሉቃ9፡23-24) ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የሚያስተምረው እውነት ዓለም ከሚያስተምረው በጣም የተለየ ነው። የዓለም ሥርዓትና የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ ሥርዐት ፈጽሞ አይገናኝም። ሁላችንም በዚህ ብዙ ውጥረት አለብን። ፍቱኑ ሥርዐት ጌታ ኢየሱስ ያስተማረው የሰላም ሥርዐት ነው። በእኛ መንገድ በእኛ ብልሃት በእኛ ጥበብና አስ

ተሳሰብ ሕይወትን ለመምራት ብንሞክርና ነፍሳችንን ለማዳን ብንፈልግ እርሱ ጌታችን እንዳለው እናጠፋታለን። በክርስቶስ ያለን ማናችንም እስከ ዛሬ የኖርነው ኑሮ ወደ ጓላ ቃኝተን ሕይወታችንን እንፈትን ከዚያም ውጤቱን እናየዋለን። ለክርስቶስ የሆነው ነገር ሁሉ ትርፍ አለው። ግን በራሳችን መንገድ ያደረግነው ሁሉ መልሶ እኛን ይጎዳናል። እኛ አማኞች ይህንን በቅድሚያ ማየት ያስችግረናል። ስለዚህ ነው "የእግዚአብሔር ፈቃድ እርሱ በገና ደስ የሚያሰኝ ፍጹምም የሆነውን ነገር ምን እንደሆነ ፈትናችሁ ታውቁ ዘንድ በልባችሁ መታደስ ተለወጡ እንጂ ይህንን ዓለም አትምሰሱ" የተባለው (ሮሜ 12፥2) በዚህ ዓለም መለኪያ አንለካ፤ ይህ ዓለም የሚያደንቀውን አናድንቅ ይህ ዓለም የሚያንኳስሰውን አብረን አናንኳስ እኛ በክርስቶስ በኩል የተወደድን የእግዚአብሔር ልጆች መለኪያችን የእግዚአብሔር መለኪያ ይሁን እንጂ የዓለም አይሁን።

የተጠራነው ለትብብር ነው፤ በመስጠት ማግኘት ደግሞ የሕይወት ዘይቤአችን ነው። ወንድሞቻችንን በገፋንበት ነገር አብረን የእግዚአብሔርን ልጅ ስለ ገፈተርን በጎደልንበት ነገር ሁሉ ንስሐ ልንገባ ይገባል። አማኞችን ስንገፈትር አብረን እግዚአብሔርን ነው የምንገፈትረው (የምንገፋው)።

በመሠረቱ ሰው ሁሉ የተፈጠረው በእግዚአብሔር መልክና ምሳሌ ነው። (ዘፍ 1፥26) ከዚያም አልፎ ደግሞ ክርስቶስ ኢየሱስ ለሰው በመስቀል ላይ ደሙን አፍስሶ ሞቷል። ለምሳሌ የአንድን ሰው ዕቃ ተውሰን ብንሸራርፈው ሰውየው ደስ እንደማይለው ሁሉ እንደዚሁ እግዚአብሔር ብዙ ዋጋ የከፈለበትን ሰው ብንገፋ ደስ አይሰኝም፤ ልጁ ታላቅ መስዋዕት በመክፈል ለፍቶ በታልና።

የልዩነት መለኪያ በእግዚአብሔር ዘንድ ጭራሽ ዋጋ የለሽ ነው። ስሙን ብቻ ይዘን ከእግዚአብሔር እየራቅን ስንመጣ ከምድር የሆነ መለኪያ በቅዱሳን ዘንድ እየገነነ ይመጣል። አንዱን ተቀ

ብለን አንዱን እየገፋን ከመኖር እንራቅ፤ ከዚህ ይልቅ አንዱ ብልት ሌላውን እንደሚያገለግለው ልንተሳሰብ ተጠርተናል። በዚህ ውስጥ እግዚአብሔር ባለቤት ስለ ሆነ ስጋት እንኳን የለም። አንዳንድ ጊዜ ያለ እምነት እንሆናለን። ከዚህ ቀደም ያለውን ምሳሌ ላንሳና እንመልከት ምሳሰና ጥርስ አላምጠው ስልተው ወደ ሆድ የላኩት ምግብ ወዲያው እየፎጠ ተመልሶ አይመጣም። እንደ ምግቡ ዐይነት ለመፍጨት ከ4-6 ሰዓት ይፈጃል። ጥርስና ምሳሰ በዚህ ውስጥ በእምነት ይጠባበቃሉ፤ እምነት አንዱ ለሌላው ለመኖር የሚያስችል መንፈሳዊ መሳሪያ ነው። ለምሳሌ፡- ሁለት ብር ኖሮን አንዱን ብንሰጥ ከሰጠንም በጓላ ምን ይውጠኛል የሚለው ስጋት አለማመን (አለመታመን) ነው። ምንም እንኳ ለነገ ያስቀመጥነው ባይኖረንም የማያቋርጠውና የማይደርቀው ምንጭ ጌታ ኢየሱስ መታመኛችን ከሆነ ለነገ የሚሆን አለን።

እያየን ባለነው በዚህ በ1ቆሮ 12፥26 ላይ እንደምናነበው "አንዱም ብልት ሲሰቃይ ብልቶች ሁሉ ከእርሱ ጋር ይሰቃያሉ አንድ ብልትም ሲከብር ብልቶች ሁሉ ከእርሱ ጋር ደስ ይላቸዋል" ይላል።

በአካላችን ላይ ካሉ ብልቶች አንዱ ቆስሎ በህመም ምክንያት ሲሰቃይ አብረውት ሌሎችም ብልቶች ተካፋይ በመሆን ይሰቃያሉ። አፍንጫ ሲመታ ዐይን ያለቅሳል፤ እንዲሁም የአንድ አካል ብልቶች እስከሆንን ድረስ አንድ ብልት ሲሰቃይ ሊሰማን ይገባል። ማንም ሰው እጁ ወይም እግሩ ቢቆስል ሕመሙ በዚያው ቦታ ላይ ብቻ ተከልሎ አይቀርም፤ ትኩሳቱ በሰውነቱ ውስጥ ያልፋል፤ ይሰራጫል። በዚህ ምክንያት ስቃዩ ለብልቶች ሁሉ ደርሶ አካልን ሁሉ ያሳምማል፤ ያስተኛል። አንዳንድ ጊዜ እንዲህ እንላለን ሕመሙ ያለው እግሬ ላይ ነው፤ ለምን ስሜቱ እዚያው ላይ አያበቃም? ሕመም ለፈውስ የሚጣራ ጥሪ ነው። ብዙ ጊዜ ወደ ህክምና የምንሄደው ሲያመን ነው በአንጻሩ ሕመሙ ከመ

ላው ሰውነታችን ላይ ቀነሰ ሲያደርግ ሕክምናውንም ቸል እንለዋለን።

አንድ ብልት ሲሰቃይ ሌላው ብልት አብሮ የሚሰቃይ ከሆነ ታማሚው ብልት ፈውስ እንዲያገኝ ሌሎች ብልቶች ይሯሯጣሉ። ብዙ ጊዜ ከሰውነታችን አንዱ ሲታመም የሀመሙን ስሜት ለማደንዘዝ የማደንዘዣ መጽሐፊቶችን እንወስዳለን። ማደንዘዣ መውሰድ ምናልባት በሽታችን መፍትሔ እስኪያገኝ ድረስ ይሆናል። ይሁን እንጂ ሕክምና ማግኘት አለበት። ማደንዘዣ ወስደን በሽታው ተወገደ ማለት አይደለም። ማደንዘዣ እየወሰድን በሽታውን ዝም ብንለው ቀስ እያለ ሁሉንም የአካል ክፍሎች ያጠቃል።

አንዳንድ ጊዜ የሌላውን ብልት ስቃይ እንዳይሰማን የምንውጣቸው ማደንዘዣዎች አሉ። ምናልባት እነዚህ ማደንዘዣዎች የተለያዩ ይሆናሉ። ለምሳሌ አንድ በጌታ የሆነ ወንድማችን ጥዳት ሲደርስበት ከመርዳትና ከማጽናናት ፈንታ ይበለው ጌታ ሊያስተምረው እየቀጣው ነው እንላለን። ሰውየውን ላለመርዳት "እግዚአብሔር እየቀጣው ነው" "እያስተማረው ነው" ተወው ማለት ይህ ራሱ አንድ ማደንዘዣ የምንወስደው የፈራጅነት፣ የግድ የለሽነት ችግራችን ነው። ነገር ግን ክፍሉ "አንድ ብልት ሲሰቃይ ሁሉ ከእርሱ ጋር አብረው ይሰቃያሉ አንድም ብልት ሲከብር ብልቶች ሁሉ ከእርሱ ጋር ደስ ይላቸዋል" ነው የሚለው።

ብዙ ጊዜ እንደሚታየው አንድ ብልት ሲሰቃይ ያንን ብልት ከስቃይ ማውጣት ይቀላል? ወይስ አንዱ ብልት ሲከብር አብሮ መደሰት? አብሮ መደሰት ከባድ ነው። ለራሳችን ክብር ስለምንፈልግ ሌላው ከእኛ ይልቅ የከበረ ሲመስለን ጥሩ ያልሆነ ስሜት ይረጭብናል። አንዱ ከእኛ ቀድሞ በረከት ካገኘ "ወይኔ" እንላለን። "ጌታ ሆይ ምነው እኔን ረሳኸኝ?" የሚል ሙግት ውስጥ እንገባለን። ርግጥ ሌላው ሲሰቃይ እኛ የደረሰንበት ደረጃ ገና ስላልደረሰ እርሱን ማውጣቱ ለእኛ ቀላል ይሆናል። የከበረ እንደ

ሆነ ግን እኛን ትቶ ወደ ላይ መውጣቱ ነው ብለን ያመናል። እኛ ዝቅ ለማለታችን ሰበብ እንደ ሆነ በኢሉታዊ መልኩ ሁኔታውን እንመለከታለን።

ለምሳሌ ዐሥር ሥራ አጠች፤ ሥራ እንዲያገኝ አብረው መጸለይ ቢጀምሩና ጌታም መልስ በመስጠት በቅድሚያ ሰባቱ ሥራ ቢያገኙ ያገኙት ወንድሞች ለቀሩት ለሦስቱ ጌታ ሥራ ሰጠን ቢሏቸው ሥራ ያላገኙት ቶሎ የሚያስቡት ስለ ራሳቸው ነው። ከዚያም የሚሉት "ጌታ ሆይ ምነው እኔን ረሳኸኝ?" ነው ወይስ "የእግዚአብሔር ስም ብሩክ ይሁን ወንድሞቻችን ሥራ አገኙልን!" ይላሉ? የቱ ፈጥኖ ይታሰባል? ምነው እረሳኸኝ የሚለው አባባል ጥያቄ ሆኖ አእምሮአቸውን ይይዛል። አንዱ ሥራ ሲያጣ ማስተዛዘን የተለመደ ነው። ነገር ግን አንዱ ሥራ አጥቶ ኖሮ ከእኛ ደመወዝ ይልቅ ዳጎስ ያለ ደሞዝ ያለበት ደህና ሥራ ድንገት ያገኘ እንደ ሆነ አንዳንዶቻችን ዐይናችን ድፍርስ ይልና ፊታችን ይቀላል። አሁን እኮ ሊኮራ ነው እያልን መጥፎ መጥፎ ነገር እናስባለን። እውነቱ ግን እንዲህ አይደለም። አንዱ ብልት ለሁሉም ነው እንጂ ለሌላው የሚኖር ከሆነ ጭንቀት የለውም። ጭንቀትና ችግር ያለው በውድድርና በሽቅድድም ውስጥ ነው። የውድድር ነገር ቀርቶ ትብብር ከሆነ ሥጋት ይቀራል። በአካላችን ላይ ያሉ ብልቶች ልንኖረው የሚገባውን እውነት ያስተምሩናል።

በዓለማችን ላይ ብዙ ጥሩ የእግር ኳስ ተጫዋች ቡድኖች አሉ። እነዚህ ተጫዋቾች ወደ ሜዳው ገብተው ኳስ ሲጫወቱ ከብልቶቻቸው ውስጥ አቀንቃኝ ብልቶች አንደኛው እግር ሲሆን በሁለተኛ በሦስተኛ ደረጃ ደግሞ ደረትና ጭንቅላት ናቸው። በእነዚህ የእግር ኳስ ጫዋታ ውስጥ ሁሉም የየራሳቸው እንቅስቃሴ ቢያደርጉም ከብልቶች መካከል አላስፈላጊ ያልሆነና እንደ ከይሲ የሚቈጠረው እጅ ነው። እጅ በእግር ኳስ ጫዋታ ውስጥ ለግብጣቂው ካልሆነ በስተቀር ኳስ እንዲነካ አይፈቀድም። የብልቶ

ችን ሩጫና ድካም ከንቱ ያደርጋል። በጨዋታ ውስጥ ተጨዋችን ለፍተው ለፍተው ወደ ግቡ ሲሄዱ እጅ ሮጦ ኳሱን ተንቀሻቅሻ የነካ እንደ ሆነ ነገር ሁሉ ይበላሻል። ድካሙ ሁሉ ከንቱ ይሆናል። ነገር ግን ነገሮች ተሳክተው ድል ተገኝቶ በጨዋታ ውስጥ በአሸናፊነት ከተወጣ በመጨረሻ የክብር እንግዳውን ለመጨበጥና ዋንጫውን ለመውሰድ የሚመጣው እጅ ነው። እጅ ዋንጫውን ለመቀበል ወደ ክብር መቀመጫው (ትሪቡን) ሲመጣ እግር ድካሙ የእኔ ነው አልሄድም አይልም። ምክንያቱም አንዱ ብልት ሲከብር ብልቶች ሁሉ ይከብራሉ፤ አብረው ደስ ይላቸዋል።

ሌላው ከብልቶች የምንማረው በደልን አለመቀጠር፤ ቂም አለመያዝን ነው። ጥርስ ምላስን በሥራ እንቅስቃሴ ሂደት ውስጥ ቢነክስ ወይም በጽዮን ላይ እግርና እግር ቢጋጩ አንዱ በሌላው ላይ በደል ቁጥሮ በኮርፊያ አይለያይም። ህመሙ እስካለ ድረስ ጥንቃቄ አድርገው ከዚያም ሁሉንም ረስተው የጋራ ተግባራቸውን ተስማምተው መፈጸምን ይቀጥላሉ፤ ይቅር ይባባላሉ።

የእግሮችንም አረማመድ ስንመለከት አንዱ ሌላውን በማስቀደም እንጅ ሁለቱም በእሽቅድምድም መንፈስ በአንድ ጊዜ ተነሥተው ወደ ፊት ለመራመድ፤ ለመቅደም የሚሞክሩ አይደሉም። አንዱ ሌላውን ሲያስቀድም የቀደመው እግር ደግሞ ቆሞ ሌላኛውን እግር ቅደም ይለዋል። በዚህ ረገድ እግሮች አካልን ይዘው ይጓዛሉ። ተግባራቸውን በመከበባርና ግራ እግር ቀኝን አንተ ትቀድም፤ ቀኝ እግር ግራን አንተ ትቀድም በመባል ሳይጋጩ ይቀጥላሉ፤ የአካልን ዐላማ ያራምዳሉ።

እጅም በከፍታ ቦታ በትከሻ ላይ የተገጠለጠለ ቢሆንም ዝቅ ብሎ የእግርን ቁሻሻ ለማስወገድ፤ ያለመጠየቁ የሚያጥብ እርሱ ነው።

ከታች ያለው እሳይ ላለው ምክንያት ቢሆንም እሳይ ያለው ደግሞ ዝቅ ብሎ የታቹን ጉድለት ለማስወገድ ትህትናንና ትጋትን ያሳያል።

በዕድገት አኳያም ስንመለከት በብልቶች መካከል የተመጣጠነ ዕድገት ነው የምናየው። አንድ ብልት ሌሎችን ጥሎ ብቻውን አያድግም። በዚህም በሽቅድምድም የአስተዳደግ አካሄድ ጤንነት አይኖርም። እጅ ብቻውን ልደግ ብሎ ቢመዘዝ የቁም መጥረጊያ ሆኖ ጣቶች መሬትን እያሰሱ የሚሄዱ ነው የሚሆኑት። አሊያም እጅ እግር ሆኖ ይገኛል፤ ካንሠርም እኮ ዕድገት ነው፤ የሌሎች የተፋጠነ መባዛት ነው፤ ችግሩ ገዳይነቱ የተመጣጠነ ዕድገት አለመሆኑ ነው።

በብልቶች መካከል የሚታየው መተባበርና መተሳሰብ በዐዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ መካከል ቢታይ ምን ዐይነት መተናነጽ፤ ምን ዐይነት ውጤት በተገለጠ ነበር።

የተጠራገበት መጠራት ከፍ ያለ ነው። እኛ ግን ያለንበት ስፍራ ታች ነው። ወደ ተጠራገበት ደረጃ ማናችንም በተፈጥሮ አስተሳሰባችንና በግል ንይላችን ልንወጣና ልንደርስበት አንችልም። ይህንን ሊያደርግ የሚችለው በውስጣችን ያለው የእግዚአብሔር መንፈስ ብቻ ነው። ራሳችንን ለመንፈስ ቅዱስ ተቈጣጣሪነትና ምሪት ካላስገዛን በስተቀር ሊሆን የማይችል ነው።

የሚያረካ ሕይወት ለክርስቶስ የተኖረ ሕይወት ነው። እኔ ለራሴ የኖርኩትን ኑሮ ወደኋላ ዘወር ብዬ ሲቃኘውና ሳየው ከእግዚአብሔር ዐሳብ ይልቅ የራሴንና ራሴን ያስቀደምሁባቸው ጊዜያቶች አያስደስቱኝም፤ ነገር ግን በእግዚአብሔር ጸጋና ቸርነት ለሌላው የሆንኩትን ሳስብ በጣም ደስ ይለኛል። ብዙ ትርምስ ምስ ያለው በሽለቆው ስፍራ ነው። የእግዚአብሔር ፈቃዱና ዐሳቡ ባለበት በከፍታው ስፍራ ስንሆን ግን ይኸ ችግር አይኖርም። ለምሳሌ በአውሮፕላን ስንጓዝ የነገሮች ትልቅነት ምድርን ለቀን

በአየር ላይ እስክንንሳፈፍ ድረስ ነው። ከዚያ በኋላ ግን ትልቅ ሆኖ ይታየን የነበረው ነገር ሁሉ እያነሰ፤ እያነሰ ይመጣል። በመንፈሳዊው ሕይወት ዓለምም እንዲሁ ነው። እግዚአብሔር እያንዳንዳችንን ፈቃዱ፣ ምግባሩና ሐሳቡ ባለበት ከፍታ ላይ ሲያስቀምጠን የሥጋዊ ነገር አላፈ የሆነው ኢምንት ይሆንብናል።

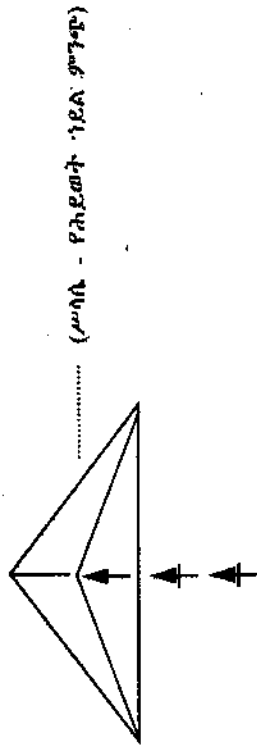
በዙ ግዜ የምንጣላውና ቂም የምንያያዘው በመንፈሳዊ ሕይወታችን ታች ስንወርድ፣ ዝቅጥ ስንል ነው። ወደ ላይ ስንወጣ ግን የሴፍ ወንድሞቹን ይቅር እንዳለ የበደሉንን ይቅር እንላለን። በዚህ መንፈሳዊ የከፍታ ስፍራ ላይ ጥዳያችን ሰዎች ሳይሆኑ እግዚአብሔር ይሆናል። ከሰዎች ጋር ብርቱና መራራ ፍልሚያ ውስጥ የምንገባው ጥዳያችን ሰዎች ሲሆኑና ተራ ኑሮ ስንኖር ነው። ሰይጣን ሰዎች በተለያየ ነገር ሲወጋጉን ጥዳያችን እንድናደርጋቸው ይፈልጋል። ነገር ግን እነርሱ የሚያደርጉብንን ክፋት ትተን ጥዳያችን እግዚአብሔር ሊሆን ይገባል። እርሱ ጥዳያችን ሲሆን ለሰዎች እንኖራለን። ወደዚህ ዐይነት ሕይወት ስንመጣ የሰዎችን በደል አንቈጥርም፤ ሌላው ወንድምም ስለተቀበለው መልካም ነገር እግዚአብሔርን እናመሰግናለን።

እስቲ አንድ ጊዜ የሰውን መለኪያ ወስደን አንዳንድ ሰዎች በተባረኩበት ነገር እግዚአብሔርን ከልብ ሆነን እናመስግን በረከቱ ይመጣል። ሕይወታችን ለሌሎች በጎ በማሰብ ሲሞላ እግዚአብሔር በሰማያዊ በረከት ይባርክናል። ሰይጣን ክርስቲያኖችን የሚንቀን ለጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ባልኖርን ልክ ነው። ነገር ግን ለእርሱ በኖርን ቀጥሮና ጥዳያችንም እግዚአብሔር ብቻ ሲሆን የጽድቅ ሕይወታችን እያስፈራው ይመጣል።

ሐዋርያው ጳውሎስ በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የነበሩትን ክርስቲያኖች በመካከላቸው በነበረው መከፋፈልና መለያየት ምክንያት ሲነቅፋቸው እናንተ ገና ሥጋውያን እንጂ መንፈሳውያን አይደላችሁም ብሏቸው ነበር። (1ቆሮ 3፡1-4) መለያየትና መከፋፈል

ፈል የሥጋዊነት ምልክት ነው የመንፈሳዊነት መለኪያው ግን በጎ ብረት መሥራትን በአንድነት መሆን ነው። ስለዚህ በሰላም ማሠራያ የመንፈስን እንድንት ለመጠበቅ ትጉ ይለናል (ኤፌ 4፡3)።

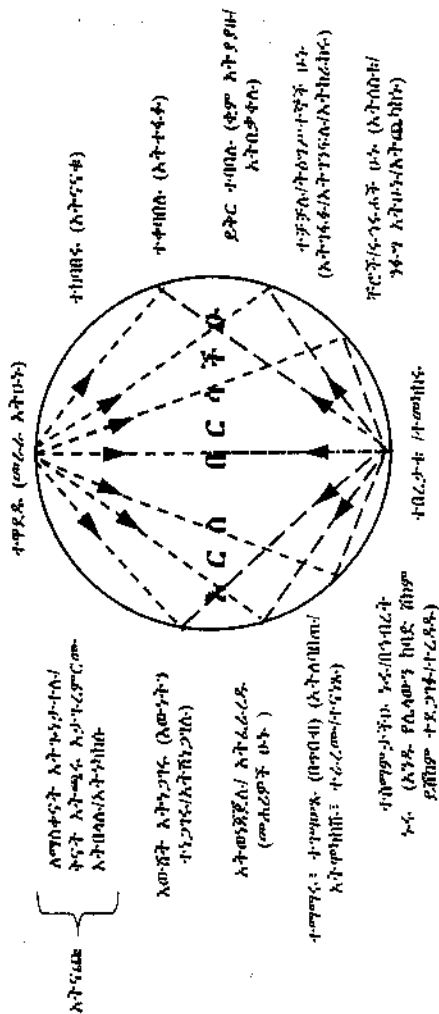
ከጠባብ አመለካከት እግዚአብሔር ይጠብቀን!

በመስቀሉ አምባ ማደር

- የሃይሉ ጨረር
- የክብሩ ጨረር
- የደውሉ ጨረር

ይህ በሰነድ አካልነት እንዲታይበን
(እውነተኛ ክብር የመክራ ግልበዳ ነው)

በአካል ብልቶች መካከል ያለው ግንኙነት መቀበልን፤ መተባበርና መተሳሰብ ነው። ይህንኑ ዐይነት ግንኙነት በክርስቶስ ቤተሰብ ውስጥ ይጠበቃል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ ማግባረ ምእመናንን አስመልክቶ "እርስ በርሳችሁ ..." በማለት የተሰጡት ትእዛዞች አዎንታዊ የተግባር ምላሽ ቢያገኙ የክርስቶስ አካል ነትን ቤተ ክርስቲያን በጎ አድርጋ በገለጠች ነበር። ፍቅሯም፤ ጎይሷም፤ ክብሯም፤ ባለ ሥልጣንነቷም በላቀ ነበር።

እርስ በርሳችሁ በሚል ቀዳሚ ሐረግ ከተገለጡት እሴቶች መካከል ዐብይ የሆኑትን እንጠቃቅስ፡

በአዎንታዊ፡-

1. እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ (ሮሜ 12፡10፤ 1ተሰ4፡9፤ 1ጴጥ1፡22፤ ዕብ13፡1)
2. " ተከባበሩ (ሮሜ 12፡10)
3. " ተቀባበሉ (ሮሜ 15፡7)
4. " ይቅር ተባባሉ (ቁላ3፡13)
5. " ቸሮች/ሩጎሩሐች ሁኑ (ኤፌ 4፡32)
6. " ተስማምታችሁ ኑሩ (መዝ 133፡1፤ 1ዮሐ1፡7)
7. " ተቻቻሉ/ታገሱ (ኤፌ 4፡21፤ ቁላ3፡13)
8. " ተሳስቡ/ተደጋገፉ (1ጴጥ3፡8፤ ዕብ10፡24)
9. " ተማማሩ/ተገሳሰዱ (ቁላ 3፡16)
10. " ተመክኩ/ተበረታቱ (ዕብ 10፡25)
11. " ሰላምታ ተሰጣጡ (1ጴጥ 5፡14)

በአሉታዊ፡-

1. እርስ በርሳችሁ አትወነጀጀሉ/አትፈራረዱ (ሮሜ 14፡13፤ ያዕ4፡11)
2. " ውሸትን አትነጋገሩ (ኤፌ.4፡25)
3. " አታጥረምርሙ
4. " አትሰላሉ /አትነካከሉ (ገላ 5፡15)

5. " አትጌነታተሉ /አትቀናኑ (ገላ5+26)
 6. " ክፉ አትመላለሱ (1ተሰ5+15)

እርስ በርሳችሁ:-

ሮሜ 12+4-5: 9-16: 15+7: ኤፌ. 4+2:32: ቆላ 3+9-17

- እርስ በርሳችሁ ተዋደዱ { ለሌላው ክፉ አለመመኘት
 ሌላው ክፉ እንዳይደርስበት መፈለግ
 ለሌላው መልካም (ከእኛም የሚበልጥ) ሲሆንለት መደሰት (የሲኖና ወንድሞቼ)
- » ተክብረው { የራስን ክብር አለመፈለግ አለመሸቀዳደም (X አለመውደድ ማቴ 23)
 (አጋር፤ የሐንሰ መጥምቀና ጌታ ኢየሱስ፤ የዘብዴዎስ ልጆች)
 ክብር ያስፈልገናል ሆኖም የራስን ክብር መፈለግ የለብንም ክብር እንዳንነሳ
 ክብር እንቀበላለን እንጂ እንነጥቀውም፤ ነጥቅን ለራስ አናደርገውም
 ሌላውን ለማክበር «መጥንበስ»
- » ተቀባበሉ { የሌላውን ማንነት መቀጠር
 ለሌላው ተሰጥኦ ሥፍራ መስጠት
 ለሌላው ዋጋ መስጠት
- » ተስማሙ (ኑሩ) { ለሌላው ቦታ አመቻቹ
 እልፍ እልፍ /ፈቀት ፈቀት በማለት ተደላደሉ
 ለገብረት የሚጠበቅባችሁን የዘወትር ድርሻ መሥዋዕት ሰጪ
- » ትዕግሥተኞች ሁኑ { መክራን /ቸግርን ያሉ
 ልባችሁን አስፉ፤ ቸግርን ለመፍታት ጊዜን እንደ አማራጭ ተቀበሉ
- » ደቅር ተባባሉ { የበደልን መገባብ (የሰሜት) መሠረዝ
 በደልን ክብዳዬ መለየት
 በደል ለርዳታ የሚጣራ ጩኸት መሆኑን መገንዘብ ነው
- » ቸርኾ /ሩጎሩሐች ሁኑ { የተቸሩትንና የቸርነት መዝገብ አለመያዝ
 ማበደር አይደለም ምላሽ አይጠበቅበትም
 የቸርነት ምክንያት
- » እውሸት አትነጋገሩ { ውሸትን ጥበብ ነው አትበሉ
 ውሸትን ማምለጫ መንገድ አታድርጉ
- » አትወነጃጀሉ/አትፈራረዱ { ከሳሽም ዳኛም አትሁኑ፤ ከሳሽኖ ደኛ ልዩ ልዩ ሊሆኑ ግድ ነው
 ሕግ አውጪም ሕግ አስፈጻሚም አትሁኑ
- » ተማማሩ/ተገላበዙ (በጥበብ) { አንዱ ሌላውን ያቅናው፤ ያንደው
 መገሰጽ ተዘጊ ጊዜን፤ ጠንቃቃ ቃላትን የፍቅር መንፈስን ይጠይቃል
- » ተመክክሩ/ተብረታቱ { በግል በሰላችሁ ብቻ እትያዙ፤ ለራሳችሁ ዐሳብ ዘብ አትቁሙ
 በሌላው ዘንድ ያለውን በጎ ነገር እንዲፋፋ አድርጉ፤ መልካምነቱን
 ግለሌ፤ ጠቀሜታውን መሰክሩ
- » አትናጩ { ውድድር፤ ቀክከር፤ መሸቀዳደም፤ ራስን ከሌላው ጋር ማስተያየት
 ለሁከት፤ ለአድመኝነት፤ ለጥላቻ፤ ለቅናት፤ ለመለያየት ይጋብዛል

2) ይቅር መባባል

እርስ በርሳችሁም ቸሮችና ሩገሩሆች ሁኑ፤ እግዚአብሔርም ደግሞ በክርስቶስ ይቅር እንዳላችሁ ይቅር ተባባሉ። (ኤፌ 4፡32)

«በዚህ ጊዜ በዚህ ጊዜ ጴጥሮስ ወደ ኢየሱስ ቀርቦ፤ ጌታ ሆይ፤ ወንድሜ ቢበድለኝ ስንት ጊዜ ይቅር ልበለው? እስከ ሰባት ጊዜ ነውን? አለው። ኢየሱስም “እስከ ሰባ ጊዜ ሰባት እንጂ እስከ ሰባት ጊዜ ብቻ አልልህም” አለው። ስለዚህ መንግሥተ ሰማይ፤ በአገ ልጋቶቹ እጅ የነበረውን ሂሳብ ለመተሳሰብ የፈለገን ንጉሥ ትመ ሰላለች። ሂሳቡን ማጣራት እንደጀመረም ዐሥር ሺህ ታላ ንት ዕዳ ያለበትን አንድ አገልጋይ አቀረቡለት። አገልጋዩም ያለ በትን ዕዳ መከፈል ሰላቃተው እርሱ ራሱ፤ ሚስቱ፤ ልጆቹና ንብረቱ ሁሉ ተሸጠው ዕዳው እንዲከፈል ጌታው አዘዘ። በዚህ ጊዜ አገልጋዩ እግሩ ላይ ወድቆ፤ ‘ታገሰኝ፤ ያለብኝን ዕዳ ሁሉ እከፍልሃለሁ’ ቢል ለመነው። ጌታውም አዘዘለትና ማረው፤ ዕዳ ውንም ትቶለት አሰናበተው። ያ አገልጋይ ከጌታው ፊት እንደ ወጣ አንድ መቶ ዲናር የእርሱ ዕዳ ያለበትን አገልጋይ ባልን ጀራውን አግኝቶ እንቅ አድርጎ በመያዝ፤ ‘ያለብህን ዕዳ ክፈለኝ’ አለው። ባልንጀራው አገልጋይም ከፊቱ ወድቆ፤ ታገሠኝ እከ ፍልሃለሁ ብሎ ለመነው። ነገር ግን ሊታገሠው ፈቃደኛ ሰላላ ነበረ፤ ያለበትን ዕዳ እስኪከፍለው ድረስ ወህኒ ቤት አስገባው። የሆነውን ነገር ያዩ ሌሎች አገልጋዮችም በጣም አዘኑ፤ ሄደውም ሁኔታውን በሙሉ ለጌታቸው ነገሩት። በዚህ ጊዜ ጌታው አገልጋዩን አስጠርቶ እንዲህ አለው፤ ‘አንተ ከፉ አገልጋይ፤ ስለ ለመንኸኝ ያን ሁሉ ዕዳ ተወሁልህ፤ እኔ እንደ ማርሁህ አንተም ባልንጀራህን ልትምረው አይገባህም ነበርን?’ በቀጣም ያለበትን ዕዳ ከፍሎ እስኪጨርስ ድረስ ለአሳሪዎች አላልፎ ሰጠው። ስለዚህ እያንዳንዳችሁ ወንድሞቻችሁን ከልባችሁ ይቅር ካላላችሁ፤ የሰማዩ አባቴም እንደዚሁ ያደርግባችኋል።” (ማቴ

18+21-35)

ሌሎችን ይቅር የማለታችን መነሻ እግዚአብሔር በክርስቶስ ኢየሱስ እኛን ይቅር ማለቱ ነው። እናንተ እግዚአብሔርን በድላችሁ ፍርድ የሚገባችሁ ሆኖ ሳለ ፍርዳችሁን እርሱ ተሸክሞ እናንተን እንዲቀበል ልጁን ኢየሱስ ክርስቶስን ሰጥቶ ይቅር ካላችሁ፤ እናንተ ደግሞ እርስ በርሳችሁ ይቅር ተባባሉ ይለናል ቃሉ። «መባሕን በመሰዊያ ላይ ብታቀርብ በዚያም በወንድምህ እንዳች በአንተ ላይ እንዳለው ብታስብ መባህን ትተህ ሂድ ከወንድምህ ጋር ታረቅ» ነው የሚለን ጌታ።

ከወንድሞች ጋር ቅሬታ ኖሮን ይቅር ሳንል ወደ ጸሎት ብንሄድ ጸሎታችን ይያዛል። ወደ እግዚአብሔር ዙፋን መቅረብ እንችልም። ‘አባታችን ሆይ’ የሚለውን ጸሎት ስንጸልይ «በደላችንን ይቅር በለን እኛም የበደሉንን ይቅር እንደምንል» እንላለን። መጽሐፍ ቅዱስ ይቅርታ በጣም ወሳኝ ነገር እንደ ሆነ ያስተምረናል። ይቅር ማለት የሕይወት ልምዳችን ሊሆን እንደሚገባ ያስተምረናል።

መቼም ይቅርታን ለመለማመድ ከይቅርታ በፊት መኖር ያለባቸው ነገሮች አሉ። በደል መኖር አለበት፤ በደል ካለ በዳይም ተበዳይም አለ። አንድ ሰው በሌላው ሰው የሚያደርሰው ማንኛውም ጥቃት በደል ይሆናል። ይቅር ማለት ደግሞ የበደልን መዝገብ መሰረዝ ማለት ነው።

ይቅር ማለት በጣም አስቸጋሪ ነገር ነው። ይቅር ማለት የሚከብደን ለራሳችን የከበረ ዋጋ መስጠት ስለምንፈልግ ማንነታችን እንዲነካ ስለማንወድ ይቅር ማለት ይከብደናል።

ጴጥሮስ ጌታን፤ ወንድሜ ቢበድለኝ ስንት ጊዜ ይቅር ልበለው ይልና ራሱ መልሱን ይሰጣል። ሰባት ጊዜን? ይላል።

ጌታ ግን ህግ ጊዜ ሰባት ይለዋል። ይሄ ደግሞ 490 ይሆናል። መቼም እግርና እግርም ይጋጫልና ሰው መጋጨቱ አይቀርም። እርሱ በበደል ደረጃ የሚቆጠር አይደለም።

ነገር ግን አንድ ሰው በሕይወታችን ምንም ያህል ጊዜ ቢበድለን ይቅር ለማለት ወሰን አያስፈልገውም። ጌታ ኢየሱስ መንግሥተ ሰማይን ባርቹን ሊቆጣጠር በወደደ ንጉስ ይመስላታል። መቆጣጠርም በጀመረ ጊዜ እልፍ ወይም አስር ሺህ መክሊት ዕዳ ያለበት አንድ ሰው ተገኘ። ስለዚህም ይህን ዕዳ መክፈል ነበረበት። ዋጋው ከፍተኛ ከመሆኑ የተነሣ ያንን ዋጋ ወደ መሸፈን ለመጠጋት ያለው ንብረት ሁሉ እንዲሸጥ ተወሰነ። ያ ብቻ አልበቃም። ልጆቹ ሚስቱ፣ እርሱም እንዲሸጡ ተወሰነ።

ይኸ በሚሆንበት ጊዜ ዕዳው ከባድ ነው ልከፍል አልቻልኩም። ብሎ በጌታው እግር ሥር ወደቀና ታገሰኝ፤ ጊዜ ስጠኝ አለው። ተስፋ ይሆንለት እንደ ሆነ እንጂ ያንን ሀብት ሁሉ ሊከፍል የሚችል ሆኖ አይደለም። ምክንያቱም ንብረቱን ሚስቱንና እርሱን የሚያሸጥ አስር ሺህ መክሊት መክፈል የሚችል አይመስልም። ጌታው አዘነለትና ይቅር አለው፤ ዕዳውን ተወለት፤ ነፃ አወጣው። ንብረቱን፣ ልጆቹን ሚስቱን ራሱን ነፃ አወጣቸው።

ግን ይኸ ሰው አንድ ባለ ዕዳው የሆነ ሰው ያውቅ ነበር። ያ ሰው ዕዳው 100 ዲናር ነበር። ተበዳሪውን ወይም ባለ ዕዳውን ባገኘ ጊዜ ክፈለኝ ብሎ ያዘና አነቀው። ይሄ ሰው ዕዳው ሲማርለት ፈንጠዝያ ማድረግ ነበረበት። ይኸ እልፍ መክሊት ወደ ዲናር ሲሰውጥ ባልሳሳት ስልሳ ሚሊዮን ዲናር ያህል ነው። ያኛው መማር ያለበት መቶ ዲናር ነው። ስናካፍለው 600 ሺህ ጊዜ ነው የተማረው። አሁን ባንክ 600 ሺህ ዶላር ይቅር ቢለን 1 ዶላር ይቅር ማለት ሲከብደን ያሳዘናል። ይሁንና የእርሱን ባለ ዕዳ ሄደና አነቀው። ስለዚህም ባልንጀራው ባሪያው ወድቆ ታገሰኝ ሁሉንም እከፍልሃለሁ ብሎ ለመነው። እርሱም አልወ

ደደም። እዳውንም እስኪከፍል ድረስ በወሀኒ አኖረው። ይህን የሰሙ ባልንጀሮቹ ባሮች ለጌታው ተናገሩ። ጌታው በዚህ ነገር ተናደደ፤ አንተ ክፉ አገልጋይ ስለ ለመንኸኝ ያን ሁሉ ዕዳ ተውሁልህ፤ እኔ እንደ ማርሁህ አንተም ባልንጀራህን ልትምረው አይገባህም ነበርን? በማለት ዕዳውን ከፍሎ እስኪጨርስ ድረስ ላይወጣ ለአሳሪዎች አሳልፎ ሰጠው።

እግዚአብሔር በክርስቶስ ኢየሱስ ይቅር እንዳላችሁ እናንተም ይቅር ተባባሉ። ልጅ የአባቱን ተግባር መከተል አለበት። የእግዚአብሔርም ልጆች የአባታቸውን ተግባር ሊከተሉ ይገባል።

አይሁዶች አንድ ጊዜ ከጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ሲከራከሩ እኛ ለማንም ባሪያ አልሆንንም የአብርሃም ልጆች ነን ይሉ ነበር። ጌታ ኢየሱስ ደግሞ እናንተ የአብርሃም ልጆች አይደላችሁም። የአብርሃም ልጆች ብትሆኑ ኖሮ የአብርሃምን ሥራ ትሠሩ ነበር። የሥራ መመሳሰል ስለ ሌለ ልጆች አይደላችሁም። እነርሱ የዘር ነገር ሲቈጥሩ ጌታ ኢየሱስ ደግሞ የጠባይ፣ የግብር ነገር ነበር የሚቈጥረው። 'እናንተ የዲያብሎስ ልጆች ናችሁ፤ ዲያብሎስ ከጥንት ነፍስ ገዳይ፣ ሐሰተኛ ነው' አላቸው።

ሀ) ይቅር ማለት የበደልን መዝገብ መሰረዝ ነው

በውስጣችን ስለ ሰዎች የምንመዘግበው ብዙ መዝገብ አለን። ሰዎች እኛን የበደሉበትን በደል እንመዘግብበታለን። መዝግቦን ካስቀመጥን ደግሞ በቀልንም እናስባለን። ምላሹን እንሰጣለን።

ይቅር ስንል በደልን ከበዳዩ ለይተን ጠቀሜታ ባለው መንገድ መመልከት መቻል መጀመራችን ነው። መንገድ ላይ ድንጋይ አደናቅፎ ሲመታን ልንወድቅ፣ ልንላላጥ እንችላለን። ከተነሣን በኋላ ግን ያን ያደናቀፈንን ድንጋይ ትተን ወይም ከመንገድ ዞር አድርገን እንሄዳለን። እኛንም ሌሎችንም መልሶ እንዳያደ

ናቅፍ ፌቀቅ እናደርገው ይሆናል እንጂ ቤት ከገባን በኋላ ማታ ሰንተኛ ያ አድራሻ ቢሰጥ ሽረፍራፋ፣ ጉርበጥጣ ድንጋይ እያልን ብዙ በሰሜታችን ውስጥ የምናብሰለሰው፣ የምናሳድረው ክፉ ነገር የለም። በድንጋዩ ላይ ቂም አንይዝም። በደሉን ከበዳዩ ለይተን አየነው ማለት ነው። እንደአስፈላጊነቱ ድንጋዩ ሌላ በደል እንዳያመጣ ከመንገድ አስወግደነዋል። ይቅር ስንል በደሉን ከበዳዩ እንለያለን፣ በደሉን ለብቻ በመመልከት በዳዩን ነፃ እናወጣለን።

ለ) ይቅር ስንል በደልን እኛን የሚቀርጽና የሚገነባ መሣሪያ አድርገን እንመለከታለን።

ሰዎች ሲበድሉን በቀና ከተመለከትነው ያ በደል አንድ ከኛ ዘንድ የሚታረም፣ የሚቃና ወይም መሻሻል የሚገባው ነገር እንዳለ ሊያመለክተን ይችላል። ጥፋተኛ ሌላውም ወገን ቢሆንም እንኳ አንድ የሚሻሻል ወይም የሚታረም ነገር ይኖራል።

አንድ ጊዜ ዳዊትን ሳሚ ሰደበው «ተውት እግዚአብሔር ልኮት ይሆናል» አለ። እና የሚነቀፍ ነገር እኔ ውስጥ ይኖር ይሆናል። ተመልክቼ የማጠራው ነገር ሊኖር ይችላል። አንዳንድ ሰዎች ሲበድሉን ምላሽ ከመስጠት ፈንታ ይቅር የምንላቸው ከሆነ እነርሱን ነፃ እናወጣና ምናልባት በኔ ዘንድ የሚታረም የሚሰተካከል ነገር አለን? ብለን መመልከት እንችላለን።

ሐ) ይቅር የሚል ልብ ሲኖረን በደል ለርዳታ የሚጣራ ጩኸት መሆኑን እንገነዘባለን

አንድ ቀን ወደ ጸሎት ሰፍራ ስንሄድ፣ በጥንቁላ መንፈስ ትንቢት የምትናገር አንዲት የቤት አገልጋይ አገኘችን፤ እርሷም በዚህ የጥንቁላ ሥራዋ ለአሳዳሪዎች ብዙ ገንዘብ ታስገኝላቸው ነበር። ይህችው አገልጋይ ጳውሎስንና እኛን

እየተከተለች፤ “እነዚህ ሰዎች የመዳንን መንገድ የሚነግሯችሁ፣ የልዑል ስግዚአብሔር አገልጋዮች ናችው!” በማለት ትጮኽ ነበር፤ ይህንም ብዙ ቀን ደጋገመችው፤ ጳውሎስ ግን በዚህ እጅግ በመታወኩ ዘወር ብሎ ያን መንፈስ “ከእርሷ እንድትወጣ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም አዝሃለሁ!” አለው፤ መንፈሱም በዚያው ቅጽበት ወጣላት።

አጋንንት ያደረባት ሴት እነ ጳውሎስን አስመልክታ «የመዳንን መንገድ የሚነግሯችሁ ሰዎች ናችው» እያለች ትጮህ ነበር። መቼም ከአፏ የወጣው ቃሉ ምንም ክፋት የለውም፤ እንዲያውም ውብ ነው። ነገር ግን የነጳውሎስን ተልዕኮ ታደናቅፍ ነበር። አንዳንድ ጊዜ መልካም መስሎ የሚመጣ ነገር ጥቃት መሆኑን ተሎ አንገነዘብም። ጳውሎስም ዘግይቶ ነው ልብ ያለው፤ ሆኖም ጩኸቷ ጳውሎስን ወደ ችግሯ ጠራው። ያም መሠረታዊ ችግሯ የሚርት መንፈስ ነበር። ስለዚህ ዞረና አንተ መንፈስ ውጣ ብሎ አዘዘው፤ ክፉውም መንፈስ ለቋት ሄደ።

ሰዎች ብዙ ጊዜ ሰውን የሚበድሉት ሲቸገሩ ነው። ጊዜ ወስደን ብንመረምር ሰዎች እኛን ሲበድሉ ታውከዋል፤ ተቸግረዋል። ስለዚህ ሰዎች ሲበድሉን ወደ ችግራቸው ሊያመለክተን ይገባል። ባብዛኛው በደል ወደ በዳዩ ችግር የሚጣራ ጩኸት ነው። ይህ ነገር ብዙ ጊዜ ለማወቅ ፈልጌ የመረመርኩት ነገር ነው። እንዲያውም ለበደል ምላሽ ልሰጥ ከተንደረደርኩ በኋላ እውነታው ሲበራልኝ ተመልሼ ለበዳዩ የራራሁባቸው ጊዜያት ብዙ አሉ።

አንድ ጊዜ አንድ ቢሮ ውስጥ የሚሠሩ ሁለት ጓደኞች ነበሩ። ዘወትር ደህና ተጣጥመው ነበር የሚሠሩት። አንድ ቀን ጥዋት አንደኛው በጣም መንጫነጭ አበዛ። ይኸኛው በሥራ እንዲረዳው አንዳንድ ወረቀት ይዞ ርዳኝ ሲለው ተጠያቂው 'ተወኝ ባክህ' አለውና ተመለሰ። አሁንም ቆይቶ ርዳኝ ብሎ መጣ። በዚ

ሆኖ ጊዜ ሰውየው ተወኝ ነው የምልህ ተወኝ አንተ ሰውዬ ብሎ በቀጣ መለሰለት። በዚህ ጊዜ ያኛው ጓደኛው ግራ ገባው። እያዋዛ፤ በአነጋገሩ እያለሳለሰው «ዛሬ ምን ሆነሃል?» አለው። «አቦ ተወኝ» ብሎ እያጉተመተመ ማግባት መቃጠል አይደለም እንዴ?» አለው።

ለካስ ከባለቤቱ ጋር ተጣልቶ "ብትፈልጊ ገደል ግቢ" ብሏት፤ እርሷም ሽንጣዋን ይዛ ለመሄድ እየተዘጋጀች ነበር። ብዙ ጊዜ ንዴትና እልህ የማንወጣውን ዳገት እንድንያያዘው ያደርገናል፤ ዕዳ ውስጥ ይጨምረናል። ከዚያ በኋላ ችግሩን ይነግረዋል። «ባክህ ተጣልተናል እርሷም አሁን ልትሄድ እየተዘጋጀች ነው» ይለዋል። የዚህን ጊዜ ስልክ ወደ እርሷ በመደወል ሥራውን ትቶ ወደ ቤቱ ይሄድና ይመክራል፤ ጳላም ሁለቱንም ያስማማል።

የዚያኛው ማመናጨቅ ወደ ችግሩ የሚጣራ ቋንቋ ነበር። ብዙ ጊዜ ሰዎች ሲቸገሩ ነው ሌላውን የሚያስቸግሩት። እኛ ካልተቸገርን እኮ ሌላውን አናስቸግርም። ሰዎች ሲበድሉን ማሰብ የሚሻለው ይሄ በደል ወደ ችግር የሚጣራ ጨካኝ መሆኑን መፈተሽ ነው። እኛ ግን ለበደል ምላሹን መስጠት ነው የሚቀናንና የምናስቀድመው፤ እና ነገሩ ይሰፋል። ብዙ ጊዜ የዝቅተኛነት መንፈስ የሚሰማቸው ሰዎች አገርጋሪና ናጩርት የሚሆኑት ከዚሁ የተነሣ ነው።

በመበደል ወይም በመበዳደል ሰዓት እኛው ከላሽ እኛው ዳኛ የሆንን እንደ ሆነ ይበላሻል። እግዚአብሔር ግን ሲዳኝ ሁሉን በትክክል ያየዋል። እኛ ሰው በድሉን ለበቀል ስንነሳ ስለ ሰው የው የሚኖረን ስሜት ጥላቻ ነው። ጥላቻ ደግሞ ክፉ መነጽር ነው። ፍቅር እውር ነው ይባላል፤ ምናልባት ይህን ይሆናል። ጥላቻ ግን የሌለውን ጨምሮ ያያል። አንድን ሰው ስንጠላው

ትንሽ ጉድለት ቢኖርበት ጉድለቱን እናስፋዋለን፤ መነጽራችን ያጉላዋል፤ መጠኑንም ያባዛዋል። በጥላቻ ውስጥ የሌለ፤ ከነገሩ ፈንጠር ያለ ሰው ቢመለከተው ጥፋቶቹ ትንሽ፤ ጥቃቅን ሊሆኑ ይችላሉ። በጥላቻ ውስጥ ስንሆን ግን እናሳድገዋለን። ትንሽዋን የቴኒስ ኳስ እንደፖሎኒ ኳስ እናስተልቃለን።

ስለዚህ ይሄ ችግር በቀላሉ ስለሚጠናወተን በቀል ለእግዚአብሔር ቢሆን ይሻለናል። እርሱ «በቀል የእኔ ነው ይላል» ሮሜ 12+19)።

እግዚአብሔር በቀል የኔ ነው ቢል እኛ ከዳኝነትና ከመቅጣት ኅላፊነት ነፃ ነን ማለት ነው። እርሱ ይቀጣል ሲቀጣም ያቅበታል። ቃሉ ክፉን በመልካም አሸንፋ እንጂ በክፉ አትሸነፍ ይላል። አለባለዚያ በቀል የእኛ ነው ካልን የእግዚአብሔርን ስፍራ፤ የፍርዱን ወንበር ተጋፋን ማለት ነው። ለእግዚአብሔር ስንተወው ግን እንረሳለን። አንድ ሰው የተቀጣው በኛ ምክንያት እንኳ ቢሆን ተመልሰን ከተውነው ተመልሰን እንራራለን።

ይቅር ስንል በቀል የእግዚአብሔር መሆኑን እንገነዘባለን። አለባለዚያ ለበቀል የምንዘጋጅ ከሆነ ጥላቻ ውስጥ ነው ያለነው። ደግሞ ሰውን ከጠላነው «ጠላትህ የሚጠላህ ሳይሆን የምትጠላው ነው» ይባላል። አንድን ሰው ከጠላነው እርሱ ጠላን አልጠላን ጠላታችን ነው። እርሱን ሳይጎድልበት፤ ሳይጠቁር፤ ሳይከላከል፤ ሳይሸር፤ ሳይመው፤ ሳይጎዳ፤ ቅስስ ሳይል ወዘተ ... ባየን ቊጥር በተለያየ የመከፋት ሁኔታ እንበግናለን። እርሱ ትንሽ የተመሠገነ እንደ ሆነ እንንጨረጨራለን። ሰው ስለሱ መልካም ያወራ እንደ ሆነ እንበላጫለን።

እኛ የጠላነውን ሁሉ ዓለም እንዲጠላው ነው የምንፈልገው። ለእኛ ወዳጆችን የጠላታችን ጠላት ይሆናል። እና ብዙ ጊዜ በጥ

ላቻ እንተባበራለን። ሰዎችን በጋራ ፍቅር ማስተባበር በጣም ከባድ ነው። በጋራ ፍቅር የሚያስተባብር ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። ሌላው በጋራ ጥላቻ ነው። የፖለቲካ መሪዎች ሰውን የሚያስተባብሩት በጋራ ጥላቻ ነው።

በቀን እርስ በርሳቸው የሚኖከሱ ውሾች ማታ ጅብ የመጣ እንደሆነ ይተባበራሉ። አንድ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያሉትን ለማስተባበር ከሌላ ቤተ ክርስቲያን ካሉት ጋር ማቃረን ለአንዳንዶቹ ይቀላቸዋል። ግን ጥላቻው ሲጠፋ ትብብሩ ይቀራል።

ይቅር ማለት ሽክምን የሚያቃልል ነገር ነው። ይቅር አለማለት ወጪው ብዙ ነው። በመንፈስ በነፍስ በአካላችን እንጉዳለን። አንድ ጊዜ ክርስቲያን የሆነ ሰው ሌላውን ስለበደለው ተቀይሞ ታል። ስለዚህ እሱንም ማየትም ጠልቷል። እርሱ በሄደበትም መሄድ አይፈልግም። እና አንዴ ቸኩሎ ካለበት ከተማ ወደ ሌላ ከተማ በአውቶቡስ ሊሄድ አውቶቡሱ ውስጥ ሲገባ ያ የሚጠላው ሰው ቀጭ ብሏል። ስለዚህም ወረደ፤ ያ አውቶብስ ሞልቶ ከሄደ በኋላ ሌላ መጠበቅ ነበረበት። ድምጹንም ላለመስማት የምንጠላ ከሆነ የሱን መልካም ሰውነት አንወድም። ብዙ ኪሳራ ከሠረ። ለቀጠሮውም በሰዓቱ ሊደርስ አልቻለም። ይቅር በማንልበት ጊዜ በጣም ብዙ ችግር በራሳችን ላይ እንጨምራለን። ወደ ባርነት እንገባለን፤ ነፃነታችን ይገፈፋል። ከሰይጣንም ጋር ማሳበርተኛ መሆን እንጀምራለን ምክንያቱም ቶሎ ይቅር ተብሎ ያልተወገደ ቀጣ ውሎ አድሮ መራርነትን ይዞ ወደ መንፈሳችን ሰርጾ ይገባል። ፀሐይ በገባበት የቀጣ ዕድሜ ሰይጣን እግሩን ማስገባ ሲያ ሰፍራ ያገኛል፤ ያደቆነ ሰይጣን ደግሞ ማቅሰሱ አይቀርም። ቀላሉ ይቅር መባባል ነው።

የክብር ነገር ሲያስቸግር ነው እንጂ ይቅር መባባል ቀላል ነው። ዛሬ ይቅር ያልኩት እንደ ሆነ ነገ አናቴ ላይ ይወጣል የሚል የሥጋ አስተሳሰብ ነው። እግዚአብሔር ካወጣው ይውጣ፤

እግዚአብሔር ያላወጣው ግን ማንም ሊወጣ አይችልም። እና ጥዳዩ ከእግዚአብሔር ጋር ቢያያዝ ይሻላል።

ብትወዱኝ ትእዛዜን ፈጽሙ ነው የሚለን ጌታ ኢየሱስ። እኛ ወደነው ትእዛዜን ስንፈጽም የኛን ጥዳይ ስለኛ መብት ተከራካሪ እርሱ ይሆናል። ፍሬውን ግን በጊዜው እናየዋለን። እኛ በነገሩ ስንገባ ይበለሻሻል።

ባልና ሚስት አንዴ ተኳርፈው ማታ ባል ሲተኛ በዐሥር ሰዓት ላይ ቀስቅሾች ብሎ ለማነጋገር ስላልፈለገ ትራሱ ላይ ጽፎ አስቀምጧል፤ እሷ ደግሞ እንደጠየቃት ዐሥር ሰዓት ላይ ትነቃና ዐሥር ሰዓት ሞልቷል ብላ ጻፈችለትና በትራሱ አጠገብ አስቀመጠችለት ይባላል። በይቅርታ ቢስነት መኖር ፍዳ ነው። እና የሚቀለው መንገድ ስንጣላ አእምሮአችን በማያስፈልገው ሥፍራ ላይ ጉልበቱን ይጨርሳል። ስንት ሥራ የሚሠራው አእምሮ በዚያ ይያዛል። መንገድ ላይ ነጠላ ለብሰን አምሮብን ስንሄድ ትንሽ ቆንጥር ብጤ ነጠላውን የያዘችው እንደ ሆነ እሷን ማላቀቅ ጊዜ የሚወስድ ነው።

ጥላቻም ትንሽም ብትሆን ብዙ ሥራ ልንሠራ የምንችልበትን ጊዜ ያጠፋብናል። የእንቅልፍን ጊዜም ይጋፋል። አእምሮ ጥላቻን ምግቡ ሲያደርግ ራሱ ይበላል። ከዚያም ዐልፎ ሰውነት ውስጥ መርዝ ሆኖ ይገባል፤ ስለዚህ የሚሻለው መንገድ ይቅር ማለት ነው።

ይቅር ማለትን አስቸጋሪ የሚያደርገው እኔነት በዙፋኑ ላይ ሲሆን ነው። እግዚአብሔርን ለመታዘዝ ምንም በደል ቢኖር ከመቶ ዲናር አይበልጥም። እኛ ግን ምሕረት የተደረገልን እልፍ መክሊት ሳይሆን ህልቆመላፍርት የሌለው የትየለሌ ዕዳ ነው። የይቅርታ መንገድ ሽክማችን የሚቀልበት መንገድ ነው። አለ በለዚያ ደግሞ የአእምሮ፣ የነፍስ፣ የሰጋ ችግር ብቻ ሳይሆን የመ

ንፈስም ችግር ነው። ምክንያቱም ወደ እግዚአብሔር ስንቀርብ በደላችንን ይቅር በል እኛም የበደሉንን ይቅር እንደምንል እንላለን። አለበለዚያ ያ ካልሆነ ተወው ማለት ነው። መንፈሳችንም ይታወቃል። በእኛና በእግዚአብሔር መካከል ያለው ነገር ይዘጋል። እያደርን እየታሰርን እንሄዳለን። መንፈሳችን እየፈዘዘ፤ እየተራቁት ይሄዳል።

3. ወንጌል ስርጭት - - - የንስሐና የእመኑ ጥሪ

"ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ ወንጌልንም ለፍጥረት ሁሉ ለበኩ" የሚለው ትእዛዝ ለቤተ ክርስቲያን የተሰጠ ከጌታዋ የተቀበለ ችው ተልእኮ ነው። "የተሰጠውን ተስፋ እስክትቀበሉ ከኢየሩሳሌም አትወጡ፤ መንፈስ ቅዱስ በወረደ ጊዜ ግን ኃይልን ትቀበላላችሁ እስከ ዓለም ዳርቻ ምስክሮቹ ትሆናላችሁ" የሚለው መሪ ቃል ዛሬም ለቤተ ክርስቲያን ሕያው መመሪያ ነው።

የእግዚአብሔርን ታላቅነትና በኅዝብ መናገር የዐዲስ ኪዳን ሕዝብ ዓላማና ተግባር ነው። ዛሬም ወንጌልን መስበክ፤ የጌታ ኢየሱስን ጌትነትንና መድኃኒትነትን ማወጅ፤ እግዚአብሔር ሰውን መውደዱን ማብሰር፤ ሰዎች ንስሐ ገብተው በኢየሱስ ክርስቶስ አምነው የእግዚአብሔር ልጆች እንዲሆኑ ያለመማቋረጥ መጣ ራት የቤተ ክርስቲያን ኅላፊነት ነው።

የክብሩን ወንጌል ምንነት ለማየትና ለማሳየት፤ የትንሣኤውን ኃይል ለመስበክ ቤተ ክርስቲያን ዘወትር በመንፈስ ቅዱስ ኃይል መሞላት ያሻታል። በሰማያዊው ኃይል ካልተሞላች ከሌላው ዓለማዊ ማሕበር የሚለያየው፤ ከተራነት የሚያወጣት ሕይወት አይኖራትም። ወንጌልን የማሰራጨት ተልእኮ የተወሰኑ ወንጌላውያን ግዳጅ ብቻ ሳይሆን፤ መላዋ ቤተ ክርስቲያን ሙሉውን ወንጌል ለመላው ዓለም የማዳረስ ኅላፊነት አለባት። የሐዋርያት ተልእኮ የቤተ ክርስቲያን ተልእኮ ነው።

"በንስሐ ወደ እግዚአብሔር እንዲመለሱና በጌታችን በኢየሱስ እንዲያምኑ፤ ለአይሁድም ለግሪክ ሰዎችም አጥብቄ መስክራላቸዋለሁ። ይሁን እንጂ ከጌታ ከኢየሱስ የተቀበልሁትን ፍጫዬ ንና የእግዚአብሔርን የጸጋ ወንጌል የመመስከር አገልግሎቴን ብፈጽም፤ ለእኔ ሕይወቴ ከምንም እንደማይቁጠር እንደ ከንቱ ነገር ናት" (ሐሥ 20፡21-24)።

የንስሐ ጥሪ

የአዲስ ኪዳን መክፈቻ ስብከት በመጥምቁ ዮሐንስ የተሰበከው "መንግሥተ ሰማያት ቀርባለችና ንስሐ ግቡ" ነበር። ጌታ ኢየሱስም አገልግሎቱን ሲጀምር በዚሁ ስብከት "ንስሐ ግቡ መንግሥተ ሰማያት ቀርባለችና" ነው። በዮሐንስም ራእይ ጌታ ኢየሱስ አብያተ ክርስቲያናትን ለንስሐ ሲጣራ ነው የምናየው። በእግዚአብሔር መንግሥት አንፃር "የንስሐ ግቡ" ስብከት የማያቋርጥ የእውነተኛዋ የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን ጥሪ ነው። ምን ነው ቢባል ከአመንም በኋላ የግልም ሆነ የማኅበረ ምእመናን ሕይወት ጉዞ የሚበዛውን ጊዜ ወደ መቆሸሽ ሕይወት ስለሚንሸራተት ነው። የምንመላለሰው፤ የምንኖረውም በክፉው በተያዘች ዓለም ውስጥ በመሆኑና ከአሮጌውም ሰው ገና ያልተላቀቅን ከመሆኑ የተነሣ ነው፤ የሥጋም ስበት፤ የዓለምም ስበት ስላለብን ነው።

ማናችንም በሌላችን ላይ የምንነቅፈው ነገር ቢኖረንም፤ እንደየሁኔታውና እንደየመልኩ አንዳችን ለንስሐ ጠሪ፤ ሌላችን ተጠሪ መልክ ብናሳይም እንደ እውነቱ ሁላችንም በእግዚአብሔር ፊት ንስሐ የሚያሻን ነን፤ የምንነቀፍበትም ነገር አለ። እያንዳንዳችን የምናስተካክለው ንስሐ የምንገባበት ጉዳይ አለን። ለራሳችን ብቻ ሳይሆን ለሌላውም ስለ ምድራችንም የምንናዘዛቸው ልንማልድ ባቸው የሚገቡ አያሌ ጉዳዮች አሉ። አንዱ ለንስሐ ጠሪ ሌላው

ተጠሪ ሁኖ በቋሚነት የምናካልለው ነገር ሳይሆን እያንዳንዳችን የእግዚአብሔርን ፊት በመሻት ከጊዜ ወደ ጊዜ በንስሐ መንገድ የምንጓዝ ነን።

በዮሐንስ ራእይ ምዕራፍ 2 እና 3 ላይ ጌታ ኢየሱስ ሰባቱን የእስያ አብያተ ክርስቲያናት በገመገመበት ጊዜ ከሰባቱ በአምስቱ በታላላቅ ጉዳዮች ላይ ንስሐ እንዲገቡ አለበለዚያ መቅረዛቸው ከስፍራው እንደሚወሰድ ማስጠንቀቂያ ሰጥቶአቸው ነበር።

የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን ሐዋርያት ሳይሆኑ ሐዋርያት ነን የሚሉትን መርምራ ሐሰተኛ ሆነው ሰላገኘች፤ ስለ ስሙም ስለ ታገሡት፤ ጸንታም ስለቆመች ስትመሰገን፤ የቀደመውን ፍቅርዋን ስለ ተወች ግን ተነቅፋ ንስሐ እንድትገባ ተጠረታለች።

የሰሞርጌስ ቤተ ክርስቲያን ምንም እንኳን በምድራዊ ነገር ድሀ ብትሆንም፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ባለጠጋ መሆኗ ተረጋግጦላት በተቃውሞ መካከል እስከ ሞት ድረስ በመታመን እንድትጸና ተበረታትታለች።

የጴርጋሞን ቤተ ክርስቲያን ቀድሞ በታላቅ ስደት ጊዜ በመጽናትዋ ብትመሰገንም ጳላ ግን የበለፀገችን እንዲሁም የኒቆላውያንን ትምህርት (የስህተት ትምህርት) የሚጠብቁትን በማስተናገድዋ ተነቅፋ ንስሐ እንድትገባ ተጠይቃለች።

የትያፕሮን ቤተ ክርስቲያን በፍቅርዋ፤ በእምነትዋና በአገልግሎትዋ ስትመሰገን፤ ጻፋ ግን እንዲሴስኑና ለጣዖት የታረደውን እንዲበሉ የምታስተምረውን፤ የምታስተውን፤ ነቢይ ነኝ የምትለውንም ኤልሳቤጥስ ስለ ተወቻት (ስላሳተቃወመቻት) ንስሐ እንድትገባ ታዛለች።

የሰርዴስም ቤተ ክርስቲያን በማንቀሳፋት በሕይወትና በሥራዋ ደክማ ስለ ነበረች ንስሐ እንድትገባ ተገሥጸለች።

ፊልደልፍያ ንይላ ምንም ታናሽ ቢሆን፤ ቃሉን ስለ ጠበቀች፤

ስሙንም ስላልካደች ተመስግና ያላትን አጽንታ እንድትይዝ ተበረታታለች።

የሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን በመንፈሳዊው፤ በሰማያዊው ነገር ደሀ ይታ ተጎሳቁላና ዕውር ሆና ሳለች፤ በምድራዊው ነገር ሀብታም ነኝና ባለጠጋ ሆኛለሁ አንድም አያስፈልገኝም በሚል ቅዠት ውስጥ ስለ ገባች ንስሐ እንድትገባ ታዝዛለች።

የወደቅን እንድንነሣ፤ የላትን እንድንመለስ ምናሴን ይቅር ያለ አምላክ፤ የእግዚአብሔር በጎ ፈቃድ ነው።

እንግዲህ እኛም ቤተ ክርስቲያን እንደ መሆናችን መጠን እነዚህንና እነዚህን በመሳሰሉና በሌሎችም ጉዳዮች ላይ በጋራም በተናጠልም ንስሐ የምንገባቸው ጉዳዮች አሁንም አሉ።

በሕዝቡ በነቢያቱ፤ በካህናቱና በነገሥታቱ ዓመፅ ሰበብ በይሁዳ ምድርና በሕዝቡ ላይ የእግዚአብሔር ቊጣ ሊወርድ ባንገባበ በት ሰዓት እግዚአብሔር በኤርምያስ አፍ ለንስሐ ሲጣራ ጥሪውን ተቀብለው ባይመለሱ ረሐብ፤ ሰይፍ፤ ቸነፈር እንደሚጠብቃቸው አስጠነቀቀ፤ በተቃራኒው አያሌ ነቢያት በሐሰት በእግዚአብሔር ስም የተገላቢጠኩን መልእክት ለፈፉ። "በእውነት ሰላምን በዚህ ሰፍራ እሰጣችኋለሁ እንጂ ሰይፍን አታዩም፤ ራብም አያገኛችሁም" ይላል እግዚአብሔር (ኤር 14፡13-18) እያሉ የንስሐ አስፈላጊነት አሟሸኩ፤ የሕዝቡን ንስሐ የመግባትን ሐሞት እንዲፈሱ አደረጉ፤ የመመለሱን አጣጥፈነት አከሸፉ፤ ለጥፋት የሚዳርግ አገሉ መረጋጋት ናኝ።

4. ደቀ መዛሙርት ማፍራት

ወንጌልን ለዓለም ሕዝቦች ሁሉ ከማድረስ አገልግሎት በጓላ ተከትሎ የሚመጣው ያመኑትን ምዕመናን በጌታ ቃል እንደሚገባ ማስተማርና ማሳደግ ነው። በመጀመሪያይቱ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ እግዚአብሔርን ማምለክ፤ ወንጌልን ለዓለም ሕዝቦች ማዳ

ረስና፤ ምእመናንን የክርስቶስ ኢየሱስ ደቀመዛሙርት ማድረግ የቤተ ክርስቲያን ዋነኛ ተግባሮች ነበሩ። ሐዋርያው ጳውሎስም ለጌታ ሥራ ከሰፍራ ወደ ስፍራ በሚዘዋወርባቸው ቦታዎች ሁሉ እግዚአብሔር መመለክ የሚገባው አምላክ እንደ ሆነ ሲያሳውቅ በአንጻሩም ደግሞ ምዕመናንን በእግዚአብሔር ቃል ሲያሳድግና ወንጌል ላልጻጉት ሁሉ መሰበክ እንዳለበት ሲያሳስብ ነበር። (ቈላ 1፡12-13፤ ሐዋ 18፡11፤ 2ጢሞ 4፡2)። ደቀ መዛሙርት ለማድረግ ጌታ ያስተማረውን ሁሉ ማስተማር ግዴታ ነው።

ደቀ መዛሙርነት የተሰጠ ሕይወትን ይጠይቃል

የነገር ሁሉ ማዕከል ክርስቶስ ነው። የጌታ ኢየሱስ ጥሪ ይሄ ነው። ሥር ነቀል የሆነው ጥሪ "ከኋላዬ ሊመጣ የሚወድ ቢኖር ራሱን ይካድ መስቀሉንም ተሸክሞ ይከተለኝ። ነፍሱን ሊያድን የሚወድ ሁሉ ያጠፋታልና፤ ስለኔ ግን የሚያጠፋት ያገኛታል" የሚለው ነው።

በአንድ ወቅት ትልቅ የመሆን፤ ታዋቂ የመሆን፤ የተመቸው ሰው መሆን ፍላጎት በውስጤ ተነሣሣ። ከእንግዲህስ እግዚአብሔር በዚህ መንገድ ለእኔ መንቀሳቀስ እንዳለበት አሰብኩኝ። ልክ ይሄን በማስብበት ጊዜ «ከኋላዬ ሊመጣ የሚወድ ቢኖር ራሱን ይካድ። መስቀሉንም ተሸክሞ ዕለት ዕለት ይከተለኝ።» የሚለው ጥቅስ አፍጥጦ መጣብኝ፤ መምጣቱም አበሳጩኝ፤ ጎምዛዛና ምኞቴን የሚያስጥል ጥሪ ሆነብኝ፤ ሆኖም ላመልጠው አልቻልኩም።

ግን ሳስበው ለካ ይሄ ጥሪ ጉምዛዛ ይመስላል እንጂ የፍቅር ጥሪ ነው። ለምን? ነፍሱን ሊያድን የሚወድ ሁሉ ያጠፋታልና ብሎ ነው የሚያስረግጠው።

እኔ ነፍሴን ለማዳን፤ ለማስደሰት ነው ራሴን መካድ የማልፈልገው፤ ማለትም ራሴን ለመሙላት፤ ለማጥፋት። ነገር ግን መጀ

መሪያ ነገር ሕይወታችንን ለመምራት እኛ ችሎታው የለንም። ልምምዱ የለንም። ገና ለማጀ ነዋሪዎች ነን። ተለማምደን አይደለም ለመኖር የምንመጣው ገና ኑሮ ሞካሪዎች ነን። ስለዚህ እናበላሻለን።

መኪና መንዳት የማይችል ሰው መኪና ቢሰጠውና ለመንዳት ቢሞክር፤ ቢያንቀሳቅስ ፍጻሜው መኪናዋን ማጋጨት ነው። ምክንያቱም አልተማረም፤ አልተለማመደም። እኛም የሕይወታችንን መሪ ብንይዝ ፍጻሜያችን ተመሳሳይ ነው። እርሱ ፈጣሪያችን የሕይወታችን ባለቤት፤ የሥራታችን ንድፍ (manual) ደራሲው ነው። የመምራት ብቃት አለው።

ሁለተኛ ደግሞ ጥቃትን የሚቋቋም ኃይል የለንም። እኛን የሚቃወሙ ብዙ ኃይላት አሉ፤ ሕይወት በባዶ ሜዳ የሚደረግ ምቹ ጉዞ አይደለም። ብዙ ተቃውሞ፤ ብዙ ሰልፍ አለበት። "የሰው ሕይወት በምድር ላይ ብርቱ ተጋድሎ አይደለምን?" (ኢዮ 7፡1)። ሕይወታችንን በእጃችን ብንይዛት ክፉው በቀላሉ ያስረግፋል። በጌታ እጅ ብትሆን ግን የሚደፍራት አይኖርም። ሕይወታችንን የሚጠናወተውን የሚቋቋም ኃይል በእርሱ ዘንድ ተትረፍርፎ አለ። እርሱ የመጠበቃችን ዋስትና አለው።

ሌላው ደግሞ የእርሱ መሆን ጽድቅ ነው። ምክንያቱም ካሁን በፊት እንዳነሳነው ሰውን ከምድር አፈር አበጀው የሕይወትንም እስትንፋስ እፍ አለበት። ሰውም ሕያው ነፍስ ያለው ሆነ የሚል የእግዚአብሔር የፈጣሪና የባለቤትነት ማረጋገጫ ቃል አለ። የምድር አፈር የማነው? የሕይወቱ እስትንፋስ የማነው? የእግዚአብሔር አይደለም እንዴ? በኛ ዘንድ ያለው ሁሉ የማን ነው? መሠረቱ ባለ ንብረቱ እርሱ ነው። እኛ ራሳችንን ለርሱ ብናስረክብ ለባለቤቱ ንብረቱን መመለሳችን ነውና ጽድቅን ማድረጋችን ነው። የተስፋዬን ለተስፋዬ የአበበን ለአበበ የአልማዝን

ለአልማዝ ብንሰጥ፤ የየራሳቸውን ብንመልስ ጽድቅ ነው። የእኔ ያልሆነውን ከሌሎች ባልወሰድ በጽድቅ መገኘት ነው።

አንድ ጊዜ ሽማቂዎች ወደ ጌታ ኢየሱስ መጡ። ሊፈትኑት ከቄሳር ጋር ከፖለቲካው ጋር ሊያጋጨት። «ለቄሳር ግብር አንድን ሰጥ ተፈቅዷል?» ብለው ጠየቁት። መጀመሪያ ይህን ከማለታቸው በፊት አቆላመጡት፤ ካቡት።

ጌታ ኢየሱስ ግን አንድ ዲናር አምጦልኝ አለ። ይሄ ዲናር መልኩ ጽሕፈቱ የማነው አላቸው። የቄሳር ነው አሉት። እንግዲያው የቄሳርን ለቄሳር ሰጡ። ይህ ጽድቅ ነው። የእግዚአብሔርን ለእግዚአብሔር ሰጡ አለ። እኛ ደግሞ በማን መልክና ምሳሌ የተሠራን ነን? የእግዚአብሔር መልክና ምሳሌ ያለን ነን። ስለዚህ ሕይወታችን ለማን ነው? ለእግዚአብሔር ነው። እንደዚያ ስናደርግ ጽድቅ ነው። ደግሞ ባለቤቱ ሲይዘው በጣም ጥሩ ነው። ነፍሱን የሚያድን ያጠፋታልና ነፍሱን ግን ስለኔ የሚያጠፋ ያድናታል። ይህ ጣይ አንሺ (paradoxical) ንግግር ነው፤ አይ አዎ ነው። ጥሎ የሚያነሳ የለሁኝም ስንል በሕይወት የምንኖርበት ነገር ነው።

ይኸ ጥሪ ክርስቶስን ማእከል የማድረግ ጥሪ የሕይወት ጥሪ ነው። ስለዚህ ያንን መንገድ ብንሄድ የሞኝ መንገድ አይደለም። የአዋቂዎች፣ የጥበበኞች መንገድ ነው። በሰው ዐይን ሳይሆን በዓለም መለኪያ ሳይሆን በሕይወት ዓለም፣ በዘላለማዊ አምላክ፣ በመለኮት ዘንድ የአዋቂዎች መንገድ ነው። የጠቢባን መንገድ ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ በሮሜ ለሚገኙ ክርስቲያኖች በጻፈው መልዕክቱ ውስጥ "እንግዲህ ወንድሞች ሆይ ሰውነታችሁን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝና ሕያው ቅዱስም መሥዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ በእግዚአብሔር ርኅራኄ እለምናችኋለሁ እር

ሱም ለአእምሮ የሚመች አገልግሎታችሁ ነው" (ሮሜ 12፡1) ይላል።

ሰውነታችንን ሕያው ቅዱስም መሥዋዕት አድርገን ለእግዚአብሔር ማቅረባችን ሙሉ በሙሉ ሕይወታችንን ለእርሱ መስጠታችንን ያመለክታል። ካላቀረብን ግን የእግዚአብሔርን ንብረት ነጥቀን የራሳችን ማድረጎችን መገንዘብ ይኖርብናል። መስጠት የሌለበት ሕይወት መለወጥ የለውም። ከተሰጠን ግን ሕይወታችን ይለወጣል። በመቀጠልም ዓለምን መምሰል እንተዋለን። በተጨማሪም ዋጋ አሰጣጣችንና ዝንባሌአችን እንዲሁም ምርጫችን ጭምር ይለወጣል።

ብዙ ጊዜ እግዚአብሔር በቃሉም ሆነ በመንፈስ ቅዱስ ራሳችንን ለእርሱ ሰጥተን እንድንመላለስ ሲጠይቀን፤ እርሱን ለልጆቹ እንደማይራራ ጎሳት እያየነው እንፈራለን። የእግዚአብሔርን ሩጎሩ ጎነት እንጠራጠራለን፤ በአዕምሮአችንም ራሴን ከሰጠሁት በኋላ የማልፈልገውን ቢያደርገኝስ፤ ቢያስደርገኝስ የሚል ፍርሃት ይመጣብናል። ከዚህም የተነሳ ራሳችንን እንሰበታለን። ይሁን እንጂ እርሱ ቸር እንደ ሆነ ዐውቀን፤ የእግዚአብሔር የሆነውን ማንነታችንን ለእርሱ በእምነት ብንሰጥ እኛ ለእኛነታችን ከምናደርገው ጥንቃቄ በላይ እርሱ ለንብረቱ ይጠነቀቃል። ከዚህ ይልቅ ነፍሳችንን የራሳችን ለማድረግ ብንሮጥ "ነፍሱን ሊያድን የሚወድ ሁሉ ያጠፋታልና" ለላታባለ ነፍሳችንን እናጠፋለን (ሉቃ 9፡23-24)።

ሁላችን ክርስቶስ ኢየሱስን እምነን ስንኖር፤ ወደ ደቀ መዝሙር የሕይወት ደረጃ ስመምጣት ስለ ክርስቶስ ፍቅር ከምንወዳቸው አላፈ ነገሮች መለየት ይኖርብናል።

ጌታ ኢየሱስ ባደረገው ድንቅና ተአምራት ተገርመው ወደ እርሱ ይጎርፉ ለነበሩት ሰዎች፤ ስለ ደቀ መዝሙርነት ትምህርት ሲሰጥ፤ ሊከተሉት ለሚፈልጉ ሁሉ ውሳኔያቸው በሕይወታቸው ሊያስከ

ትለው የሚችለው ነገርም እንዳለ በጥብቅ እንዲያጤኑት ነበር። ከዚህ ጉዳይ ጋር በማያያዝ የነገራቸውም የመጀመሪያ ምሳሌ፣ ሕንጻ በመሥራት ላይ ስለ ነበረው ሰው ነው። ሕንጻ ለመገንባት የሚፈልግ ሰው ሕንጻውን ለመሥራት መፈለጉ ብቻ በቂ መነሻ አይደለም። ከፍላጎቱም ጋር ሥራውን ማስፈጸሚያ በቂ ገንዘብ ያለው መሆኑን ማረጋገጥ አለበት። የሕንጻው ሥራ ከዕቅዱ አወጣጥና ከዘግጅት ጥድለት የተነሣ ቢቋረጥ፤ ቤቱ በጅምር መቅረቱን የሚመለከቱ ሰዎች ሁሉ ይስቁበታል።

ማናችንም ደቀ መዝሙር ለመሆን መፈለጋችን ወይም ለመባል መጓጓዣችን በራሱ በቂ አይደለም። ከዚያ በፊት አስቀድመን ጥሪው የሚጠይቀውን ዋጋ ማወቅና ራሳችንን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ማስገዛት፤ መወሰን ይጠበቅብናል። ያለዚያ እውነተኛ ደቀ መዝሙር መሆን አንችልም። ክርስቶስ ለደቀ መዝሙርነት የሚፈልገው፤ የራሳቸውን ፈቃድ የሚያደርጉ ሰዎችን ሳይሆን፤ የእርሱን ፈቃድ ለመፈጸም የሚፈልጉትን ነው።

ዛሬ የቤተ ክርስቲያን ፈተና ጠባቡን መንገድ ሰፊ የማድረግ ጥረት ነው፤ መንግሥተ ሰማያትን ከመስበክ መንግሥተ ምድርን መስበክ፤ እግዚአብሔርን ከማሳየትና ከመስበክ ይልቅ በስመ እግዚአብሔር ራስን መስበክ ነው። ከጨውነት ወደ አልጫነት የመሄጃውና ዓለም በቤተ ክርስቲያን እንድትስተናገድ የማድረግ ጊያን መንገድ መምረጥ ነው።

ቃሉ «በዓለም ያለውን አትውደዱ በዓለም ያለው የዐይን አምሮት የሥጋ ምኞት ስለ ገንዘብ መመካት (የእንግሊዝኛው ትርጉም ስላደረግነው ነገር መመካት ይላል) ነው» ይለናል። ቤተ ክርስቲያን ጠባቡን መንገድ ሰፋ ብታደርግ ስለ ዐይን አምሮት፤ ስለሥጋ ምኞት ስለ ገንዘብ ብትሰብክ ዓለም «ቤተ ክርስቲያን ወይም ሞት» ብላ ሰተት ብላ ወደ ቤተ ክርስቲያን ትገባለች። ዓለም በቤተ ክርስቲያን በገባች ጊዜ ስለንስሐ መናገር አይወደ

ድም፤ መስቀልን ማንሳት ያንገሸግሻል። «ኑ ወደ ጌታ» የሚለው መልዕክት የክርስቶስን ተከታዮች ከማፍራት ይልቅ የምዕመናንን ክብብ ዐይነት ማቋቋም ይሆናል።

ጌታ ኢየሱስ «አስቀድማችሁ የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቁንም ፈልጉ ይህ ሁሉ ይጨመርላችኋል» ይላል። ምክንያቱም እግዚአብሔር እኛን ከመፍጠሩ በፊትም ለሰው የሚያስብ ቸር አምላክ ነው። እግዚአብሔርን እኛ በጸሎታችን ቸር አናደርገውም። እርሱ በባህርይው ቸርነት ገንዘቡ የሆነ አምላክ ነው። አዳምና ሔዋን ከመፈጠራቸው በፊት ነው ቸርነቱ። ምድርን ያዘጋጀ የሰማይ አካላትን ያስቀመጠ እግዚአብሔር ቸር ነው። ግን የእኛ አጀንዳ መንግሥተ ሰማይ እንዲሆን ይፈልጋል።

ቤተ ክርስቲያን የተጠራችው የእግዚአብሔርን መንግሥት ወንጌል ልትናገር ነው። ይህን ስታደርግ ሌላው ይጨመርላታል። በእግዚአብሔር ነገር ካልበለጠግን ምድራዊ ነገር ምንም ቢከማች አንበለጥም። በእግዚአብሔር ዘንድ ባለው ነገር ካልረካን የትኛውም ምድራዊው ነገር ቢከማች፤ ቢግበሰበስ አያረካንም። ጥሪው ምንድን ነው? ጥሪው ብዙሃኑ በሚሄዱበት መንገድ መሄድ አትችሉም ነው። በጠባቡ መንገድ የእያንዳንዳችን ሕይወት 'ከአልጫነት' ወደ 'ጨውነት' በሚለውጠው መንገድ እንድንጓዝ ተጠርተናል።

የግል ሕይወታችን፤ የቤተ ክርስቲያን ሕይወታችን በክርስቶስ ኢየሱስ ዙሪያ የሚሸከረከር፤ በዚያ ዙሪያ የሚያጠነጥን በዚያ ዙሪያ የሚጠመጠም እንጂ በግላችን ዙሪያ መሆን የለበትም። መንግሥተ እኔ ሳይሆን መንግሥተ እግዚአብሔር ሲገዛን ያስፈልጋል። መንግሥተ እኔነትን ሽረን የእግዚአብሔርን መንግሥት ማእከላዊ ማድረግ አለብን። የእግዚአብሔር መንግሥት ጽድቁንም እሹ ማለት እኮ መንግሥተ እኔን ማሟሸሽ፤ የራሳችንን መንግሥት ማቋቋም ትተን፤ በክርስቶስ ኢየሱስ ውስጥ መግባት

መሰወር ማለት ነው። ለክርስቶስ ኢየሱስ መማረክ ጌታ ኢየሱስን ንጉሣችን ማድረግ ማለት ነው። በራስ ላይ ያጠነጠነ ሕይወት ትተን የራስን ፍላጎት ማስቀደም ትተን፤ የራስን ፈቃድ ከእግዚአብሔር ፈቃድ በፊት ማምጣት ትተን ለእግዚአብሔር መኖር ማለት ነው።

ዛሬ ግን ብዙዎቻችን አጀማመራችን መልካም ሆኖ አፈጻጸማችን ከፋ እየሆነብን ነው። አጀማመራችን መንፈሳዊ ይሆንና አፈጻጸማችን ሥጋዊ ይሆናል። ቁም ነገሩ «የትኛው ይመቻል?» ሳይሆን «የትኛው ትክክል ነው?» «እግዚአብሔር እንዴት ነው የሚያየን» እንደ ሆነ እናስታውስ። እግዚአብሔር የሚያየን፤ የሚለካን በቃሉ አኳያ ነው፤ እግዚአብሔር መለኪያውን አይቀይርም። የእግዚአብሔር መለኪያ አይላሽቅም።

ጳውሎስ "እናንተ የማታስተውሉ የገላትያ ሰዎች ሆይ! ለመሆኑ ማን መተት አደረገባችሁ? ኢየሱስ ክርስቶስ እንደ ተሰቀለ ሆኖ በፊት ለፊታችሁ በግልጽ ተሥሎ ነበር። በመንፈስ ጀምራችሁ በሥጋ ፍጹም ለመሆን ትጥራላችሁ? ብሎ ይጠይቃቸዋል (ገላ 3፡1-3)። የሰንቆቻችን ቤተ ክርስቲያን ስትመሠረት ስትጠነሰስ በመስቀሉ ዙሪያ ጀምራ በኋላ ግን ሌላ ነገር ኮተት ሁሉ ገብቶ የመስቀሉ ነገር የቅድስና ነገር የእውነት ነገር ሸሽቶ የራሳችን ነገር ሆኗል?

መንገዱ የመስቀል መንገድ ነው። አንተ ግን በመስቀሉ መንገድ ተጓዝ ነው የሚለን። የመስቀሉ ማእከልነት ከተዘነጋ የመስቀሉ ዐሳብ ብርታትም ከእኛ ይሸሻል። «የሚያደርጉትን አያውቁምና ይቅር በላቸው» የሚለው ዐሳብ ከእኛ ይሸሻል። በመካከላችን መለያየት መናቆር ብቻ ይሆናል። በሰይጣን ላይ የሚሰለጥን ኃይል በመካከላችን አይኖርም። እርስ በርስ በመበላላት እርስ በርስ መጠፋፋት ይመጣል።

ለማያምኑ የመስቀሉ ቃል ሞኝነት ነው። ለእኛ ግን የመጻን ኃይል ነው። እርሱ ከጨለማ ስልጣን አዳነን። ጳውሎስ «አይሁድ ምልክትን ይለምናሉ» ይላል። ድንቅና ታምራትን ለማየት ይጓጓሉ። አይተው አይጠግቡም፤ ሌላ ምልክትን ይፈልጋሉ የግሪክ ሰዎች ጥበብን ይሻሉ። እኛ ግን የተስቀለውን ክርስቶስን እንሰብካለን። በዚህ በተሰቀለው ክርስቶስ ውስጥ ኃይሉ አለ፤ ጥበቡም አለ። "የተሰወረ የጥበብና የሰውነት ሀብት ሁሉ የሚገኘው በእርሱ ዘንድ ነው" (ቂላ 2፡3)።

ዛሬ ግን የመስቀሉ ቃል ከቤተ ክርስቲያን ምስባክ ገሸሸ እየተደረገ ነው። በአንድ ወቅት አንድ ሰው ባለቤቱን ተሰናብቶ ፈረሱን ጭኖ ዝናሩን ታጥቆ ጠመንጃውን አንግቦ፤ ሽጉጡን፤ ሰይፉን፤ ጉራዴውን ሙሉ ትጥቅ አድርጎ ሄደ። ከጥቂት ቀናት በኋላ ሲመለስ በእግሩ መጣ። ፈረሱም የለም። ሚስት ጮኸች። ውሻው ጮኸ። ባለ ነው የመጣው ደስ አላት ግን ስታየው በእግሩ ነው። «ፈረሱስ?» አለችው፤ «አይ ወሰዱት» «እነማን?» «ሸፍቶች» «ጠመንጃውስ?» «ወሰዱት» «ሽጉጡንስ?» «ወሰዱት» «ጉራዴውንስ?» «ወሰዱት» «ታዲያ እንዴት ሰገጣውን ተውት?» ስትለው «ሞቻለሁ እንዴ ሰገጣውን የማስወስደው?» አለ ይባላል። ሰይጣን በቤተ ክርስቲያን ስላለው የመስቀሉ ሰገባ አይገደውም የመስቀሉ ቃል፤ የመስቀሉ እውነት እስከተጓደለ ድረስ።

ደቀ መዝሙር ማድረጋችን ለማን?

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዝሙርትን ጠርቶ ለሦስት ዓመት ከስድስት ወር ካስተማረ በኋላ፤ እነርሱ ደግሞ አምነው የሚጠመቁትን እያስተማሩ ደቀ መዝሙርት እንዲያደርጓቸው በማቴ 28፡19-20 ባለው ክፍል ላይ ትዕዛዝ ሲሰጣቸው እንመለከታለን። በዚህ መሠረት በመጀመሪያው ምዕተ ዓመት ውስጥ የነበረች የክርስቶስ ኢየሱስ ቤተ ክርስቲያን አማኞችን እያስተማረች የክርስቶስ ኢየሱስ ደቀ መዝሙር ታደርግ ነበር (ሐዋ

11+26)። ሐዋርያው ጳውሎስም በበኩሉ ሰዎችን ሁሉ በጥበብ እያስተማረና ወደ ሙሉ ሰውነት እንዲመጡ የክርስቶስ ኢየሱስ ደቀ መዝሙር ያደርግ ነበር (ቈላ 1፡28)። ልክ እንዲሁ የአሁኑ ዘመን ቤተ ክርስቲያንም ሰዎችን እያስተማረችና እየገሰጸች የክርስቶስ ኢየሱስ ደቀ መዝሙርት ልታደርጋቸው ይህ አደራ አለባት።

ጥያቄው ግን ዛሬ በአገልግሎት ላይ የተሰማራን አማኞችን የማን ደቀ መዝሙር እያደረግናቸው ነው? የሚል ነው። የእኛ ወይስ የክርስቶስ? ብዙ ጊዜ ግን እንደሚታየው ጸጋና አገልግሎት ሲበ ዛልን ሰዎችን የክርስቶስ ኢየሱስ ደቀ መዝሙር ከማድረግ ይልቅ የራሳችን ለማድረግ እንተጋለን። ምዕመኑንም በእኛ ዙሪያ ሰብስበን ለራሳችን ጽኑና አስተማማኝ ድጋፍ ለመፍጠር እንጥ ራሳን። ይኸ ጌታ ከሰጠን ተግባር ጋር አብሮ የማይሄድ እኩይ ተግባር ነው። ጌታ ኢየሱስ አማኞችን አስተምረን የእርሱ ደቀ መዝሙር እንድናደርጋቸው እንጂ በእኛ ዙሪያ እንድንሰበሰባቸው ትእዛዝ አልሰጠም።

የሐዋርያው ጳውሎስ አገልግሎት የሚያስገርም ነው። በየትኛውም ቦታ ላይ ሰዎችን የራሱ ደቀ መዝሙር ለማድረግ አንድም ምዕራፍ ስንኳ ሲሄድ እንመለከትም። በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የሚገኙ አማኞች በመካከላቸው መከፋፈልን ፈጥረው፣ የአገል ጋዮቻቸው ተከታዮች ለመሆን ሲነሱ የሰጣቸው ምላሽ "አሁንም ሥጋውያን ናችሁ፤ በመካከላችሁ ቅናትና ክርክር አለ፤ ታዲያ፤ ሥጋውያን መሆናችሁ አይደለምን? ተግባራችሁስ እንደ ማንኛውም ሰው ተግባር መሆኑ አይደለምን? ምክንያቱም አንዱ፤ "እኔ የጳውሎስ ነን፤ ሌላው ደግሞ፤ "እኔ የአጵሎስ ነን" ቢል፤ ሰብአዊ ፍጡር ብቻ መሆናችሁ አይደለምን?" (1ቆሮ 3፡3-4) የሚል ነበር።

የቆሮንቶስ ሰዎች ራሳቸውን እንደ መንፈሳዊ የሚቈጥሩ አማኞች

ናቸው። ሐዋርያው ግን፤ በማስረገጥ እንደ መንፈስ ፈቃድ የማ ትመላለሱ ሥጋውያን ናችሁ ይላቸዋል። እንዲህ ያለበትም ምክንያት አንዳንዶች እኛ የጳውሎስ ነን፤ ሌሎች የአጵሎስ ነን፤ እንዲሁም ሌሎች የኪፋ ነን፤ በአራተኛ ደረጃ ደግሞ በመለያየት መንፈስ ነጠል ብለው፤ እኛ የክርስቶስ ነን የሚሉ ቡድኖች ስለ ነበሩ ነው። እነዚህን ሁሉ በአንድ ላይ ይወቅሳቸዋል። "እኔ የጳውሎስ ነኝ" ላሉት እንኳ የተለየ እንክብካቤ አላደረገላቸውም። ወይም እናንተ እወነቱ የገባችሁ፤ ተስፋ ያላችሁ ናችሁ ብሎ ልዩ ስፍራ አልሰጣቸውም። እንዲያውም ተቆጥቶ ዘወር በሉልኝ ያላቸው ይመስላል። ይህ ሐዋርያ የሚፈልገው ሁላቸው የክርስቶስ ኢየሱስ እንዲሆኑ እንጂ ማናቸውም እንዲጣበቁበትና እንዲንጠለጠሉበት የእርሱ ተከታዮች እንዲሆኑ ፍላጎቱ አልነበረም። እንዲያውም በ2ቆሮ 11፡2 ላይ "በእግዚአብሔር ቅናት እቀናላችኋለሁ፤ እናንተን እንደ ንጽሕት ድንግል ለክርስቶስ ለማቅረብ ለአንድ ባል አጭቻችኋለሁና" ይላቸዋል። ከዚህ ውጭ የራሱ ተከታይ ደቀ መዝሙር ሊያደርጋቸው አይፈልግም።

ዛሬስ እኛ አገልጋዮች ነን የምንል እንዴት ነን? ምዕመኑ በእኛ ዙሪያ ሲሰባሰብ ምን የሰማናል? ጳውሎስ ሁሉን እነደ ንጽሀት ድንግል ለክርስቶስ አጩ፤ እኛስ ለማን እናጫለን? የእግዚአብሔር ሕዝብ የእግዚአብሔር ነው እንጂ የእኛ መጠቀሚያ፤ ክብር ማግኛችንና አድናቂያችን ሊሆንልን አይገባም። ከእኛ ይልቅ ሁል ጊዜ እግዚአብሔር በሕዝቡ ሊክብር ይገባል። በዚህ ውስጥ እኛ የእግዚአብሔርን ክብር ለመሻት ልንቀድም ብንሞክር ከፍተኛ ትርምስ ነው የሚሆነው።

እንደ ገና በመቀጠል በዚህ በ1ቆሮ 3፡5 ላይ "አጵሎስ እንግዲህ ምንድነው? ጳውሎስስ ምንድን ነው? በእነርሱ እጅ ያመናችሁ አገልጋዮች ናቸው፤ ለእያንዳንዳቸውም ጌታ እንደሰጣቸው ያገለግላሉ" ይላቸዋል።

እነዚህ አገልጋዮች በራስ በሆነ ነገርና በተፈጥሮ ችሎታ ሳይሆን ጌታ እንደሰጣቸው ያገለግሉ ነበር። እንደዚህ ሆኖ እንኳ የሚተክሉና የሚያጠጡ ነበሩ እንጂ የሚያሳድጉ አልነበሩም። ይህ ሐዋርያ አሳማኝ ምክንያቶች እየደረደረ በሚያገለግለው ሕዝብ መካከል ለራሱና ለሌሎች ብጤ አገልጋዮቹ የከበሬታ ስፍራ ይነሣል። ጥያቄው ዛሬ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሰዎችን የክርስቶስ ሳይሆን የራስ ደቀ መዛሙር የማድረግ ደባል ነገር ከየት መጣ? የሚል ነው፤ እኛ ምክንያቶች ነን እንጂ ምንም አይደለንም።

ዛሬ በአንዳንድ መንፈሳዊ እንቅስቃሴ ዙሪያ የሚታየው አማኞችን የኢየሱስ ደቀ መዛሙርት በማድረግ ፈንታ ግለሰቦችን የሚያደምቅ በእነርሱም ዙሪያ ደቀ መዛሙርት ወይም ጭፍራን የሚያከማች ነው። በአንዳንድ ስፍራ የሚታየው እየተነገረለት ያለው "መንፈሳዊ መነቃቃት" እውን መንፈሳዊ መነቃቃት ነው? ወይስ የሕይወትን ንቃቃት የሚያስከትል አደጋ? (church revival or church removal) በእግዚአብሔር ስም ሐሰትን፤ ሽንገላን ማስተናገድ በእነ አሞጽ፤ በእነ ኤርምያስ፤ በእነ ሕዝቅኤል፤ በእነ ሚኪያስ ወዘተ ጊዜ ብቻ የታየ ከሥተት ሳይሆን ዛሬም በመንፈስ ቅዱስ ስም እየታየ ያለ ነው። ከሥላሴ አንዱ የሆነው የከበረው ጉዳሱ መንፈስ ቅዱስ ለቅድስና ባይተዋር፤ ለእውነት እንግዳና ባዕድ ይመስል ንጽሕና፤ ቅድስና፤ እውነትና ሐቅ የማይስተናገድበት፤ በሽንገላ የተዘፈቀውን እንቅስቃሴ ከከበረው መንፈስ ከመንፈስ ቅዱስ ስም ጋር ማያያዝ፤ በእግዚአብሔር ስም ሳይ የሚደረግ ታላቅ ንቀትና ዐመፅ ነው። ለግለሰቦች የመድረክ ታይታ እንደ ማረግረጊያ ሙዚቃ (background music) እየዋለ ነው። ይህንኑ ዐይነት እንቅስቃሴ ሰማያዊና መለኮታዊ የእውነት መንፈስ፤ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ለማስመሰል ከልብ ባልሆነ ሃሌ ሉያን እና አሜን አሜንን እንደ ቅባ ገጽታ (cosmotic) መጠቀም እየተለመደ መጥቷል። ግን በቅባ ገጽታው ሰዎች

እንጂ ፈጣሪ አይሸነገልም። "ኢየሱስ ክርስቶስ ትናንትና ዛሬ እስከ ዘላለም ያው ነው" ስንል፤ በገይል መገለጥ ሳይ ብቻ የሚያተኩር ሳይሆን በአገዜ ሹሉነቱ (ሁሉን የያዘ) በታማኝነቱና የቅድስና ውም የንጽሕናውም የእውነትና የእውነት መለኪያነቱ፤ አይለወጥም በሚለው ሐቅም ላይ የሚያርፍ ነው።

ይህ ዐይነቱ የተዛባ ወይም ፈር የለቀቀ መንፈሳዊ እንቅስቃሴ በብቸኛው ጌታ በክርስቶስ ኢየሱስ ማንነት ላይ የሚያተኩር ሳይሆን "ተቀብተናል" ወይም "ተቀብተዋል" በሚባሉ ግለሰቦች ዙሪያ የሚያጠነጥን ጌታ ኢየሱስ ላይ ግርዶሽ የሚጥል ነው። ተላላ አጃቢዎችም ለእነዚህ ግለሰቦች "ማጠንን" ይጎተጉታሉ። "የተቀባ" ብለው ለቁጠሩት ሌሎች ሁሉ እንዲያጥኑለት እንዲያውጁለት ይማጠናሉ፤ ይርዋርዋጣሉም። ይህም የዘማዊቷ ቤተ ክርስቲያን አንዱ ችግር ነው።

በእነዚህ ዘንድ የሚገኙ ልዩ መንፈሳዊ መገለጥ ወይም ልምምድ ውስጥ የገቡ እየመሰላቸው ከትክክለኛ መስመር የሚወጡ አማኞች፤ "በዐይናችሁ ፊት ክርስቶስ ኢየሱስ እንደ ተሰቀለ ሆኖ ተሰሎ ነበር ለእውነት እንዳትታዘዙ አዚም ያደረገባችሁ ማን ነው?" ተብለው የገላትያ ክርስቲያኖች በተነቀፉበት ዐይነት የመታወር አዚም ውስጥ ይሠርጋሉ። በእነርሱ ዘንድ ክርስቶስ ዳግ መኖሩ እስኪሳል ሐዋርያው ጳውሎስ በምጥ መያዙን እንደ ገለጠው ዛሬም እውነተኛ አገልጋዮች በተመሳሳይ ወጥመድ ውስጥ ለወደቁት ምጥ ቢይዛቸው ለእውነተኛ እረጃነታቸውም ምስክር ነው።

የጊዜያዊውን፤ በእግዚአብሔር ስም በሽንገላ የሚገኘውን የዘናና የጥቅም፤ የደራ ገበያ እየተመለከቱ ከእውነት መንገድ ወጥተው ራሳቸውን ለሽንገላ የሚሸጡ አገልጋዮች ቀጥራቸው እየጨመረ ነው።

"ተቀብቻለሁና አትነኩኝ" "ተቀብቷልና አትንኩት" የሚለው

ፈላጊ፣ አለአግባብ ተለጥጦ፣ ሾልከውና የማይሆነውን ትምህርት አሾልከው የሚያስገቡት ማንነታቸው እንዳይፈተሽ ትምህርታቸውና የአገልግሎታቸው ፍሬ እንዳይመዘን በተገንነት ያገለግላል። ይህን መከላከያ ማግኘት ደግሞ የሚሹትን ሊሉ፣ በሚፈልጉት መንገድ ሊሄዱና ሊያደርጉ እንዲችሉ፣ የይለፍ ወረቀት እንደ ማግኘት ሆኖላቸዋል።

"የቀባኝቸውን አትንኩ" የተባለውኮ፣ ከአምላኩ ጋር አካሄዱን አስተካክሎ በአሕዛብ መካከል ለተንቀሳቀሰውና ለኖረው ለቀደመውም ሕዝብ ነበር። ይሁንና ይሄው ሕዝብ ጀርባውን ለአምላኩ በሰጠ ጊዜ፣ ለመሣለቂያ ለመሰደቢያና ለመራገሚያ ሆኖ አልፈ። እግዚአብሔር ራሱ ይህ እንዲሆንባቸው አድርጓል። የአዲስ ኪዳን አገልጋዮች ሲታጠንላቸው "ነጋሪት" ሲገሸምላቸው የነበሩ ሳይሆን፣ ይልቁኑ ስለ ክርስቶስ ኢየሱስ ስምና ስለ ጽድቅ እንደ ተሰደዱ ነው የምንመለከተው። "በእውነትም በክርስቶስ ኢየሱስ እግዚአብሔርን እየመሰሉ ሊኖሩ የሚወዱ ሁሉ ይሰደዳሉ" (2ጢሞ 3፥12)። በብሉይ ኪዳን ሐሰተኛ ነቢያት እንጂ እውነተኛ ነቢያት በሕይወት ዘመናቸው የሚወደሱ ሳይሆኑ የሚሰደዱ ነበሩ፤ መቃብራቸው ተጌጠላቸው እንጂ። ይህንኑ አስመልክቶ ጌታ ኢየሱስ በሉቃስ 6፥26 "ሰዎች ሁሉ መልካም ሲናገሩላችሁ ወዮላችሁ አባቶቻቸው ለሐሰተኞች ነቢያት እንዲሁ ያደርጉላቸው ነበርና" ብሎአል። የሕዝቡ ሕይወት ከእግዚአብሔር ጋር በተስተካከለበት ወቅት ብቻ ነበር ነቢያት የተወደዱትና የተከበሩት።

አልፋቸውም አሜጋቸውም ይህች ዓለም የሆነች ምድራውያን ለገንዘብ፣ ለጎይልና ለሥልጣን ይሮጣሉ፣ ይሞታሉ። የቤተክርስቲያንም መሪዎችና አገልጋዮች እንዲሁ ገንዘብና የገዢነትን ሥልጣን ለማግኘት ቢሸቀዳደሙ፣ ቢሻረኩ ወይም ቢሻኩ አደገኛ ነው። በሎሌ መሪነት ዘይቤ ዝቅ ብሎ ለማገልገል ወገብን በመታጠቅና በመነሳት ፈንታ ለከበሬታ ስምና ለከበሬታ ወንበር

"ስውር ጥሪ አለኝ" እያሉ ቢራወጡ፣ ወንበሩን ለእኔ ለተቀባሁት ልቀቁልኝ አመቻቹልኝ ቢሆን ራእያቸው፣ ትጋታቸው፣ ትግላቸው ቤተ ክርስቲያን ትበታተናለች። ጌታ ኢየሱስ ግን በሉቃስ 22፥26 እንዲህ አለ፡- "እናንተ ግን እንዲህ አትሁኑ፤ ነገር ግን ከእናንተ ታላቅ የሆነ እንደ ታናሽ የሚገዛም እንደሚያገለግል ይሁን"

ማገልገል እኩ፡- ከተቀመጡበት መነሳትን

- ማበሻ ጨርቅ መታጠቅን
- እግር ማጠቢያ ማዘጋጀትን
- ጎንበስ ብሉ፣ በርከከ ብሉ የሌሎችን እግር ማጠባጠን
- የረጠበውን እግር አብሶ ማድረቅንና
- እጣቢ መድፋትን ይጠይቃል /የሐ 13፥4-5/

ደግሞም ዓመፅ የሌለበት እውነተኛ አገልጋይ የላከውን ክብር እንጂ የራሱን ክብር አይፈልግም (የሐ 7፥18)። ለእግዚአብሔር አምላክ ክብር ስላልሰጠ በመላእክት ተመትቶ፣ በትል ተበልቶ የሞተውን ሄድድስን እናስታውስ (የሐዋ 12፥20-23)።

የእግዚአብሔር ልጅ በዚህ ምድር በነበረ ጊዜ አስራ ሁለት ሰዎችን ጠርቶ ካስተማረ በኋላ የራሱ ደቀ መዝሙር አረጋቸው (ማቴ 4፥18-22)። ነገር ግን በመጨረሻ ስለ በደላቸን ዐልፎ ሊሰጥ ባለበት ጊዜ፣ ከደውት ሄዱ። እኛ የራሳችንን ደቀ መዝሙር ብናፈራ ልክ እንዲሁ ከፋ ነገር ሲመጣብንና ሲደርስብን ትተውን ይሄዳሉ። በርግጥ ጌታችን የካዱትን መልሶ የሚያነሣ አምላክ በመሆኑ በማለደላቸው መሠረት መልሶ አነሣቸው። (ሉቃ22፥31፣ የሐ 21፥15-17) እኛ ግን ከካዱን በኋላ "መልሰን እንዴት የራሳችን ልናደርጋቸው እንችላለን?" የወደቁትን የሚያነሣ፣ የካዱትን ይቅር የሚል ጌታ መድኃኒታችን ብቻ ነው። ሰሞነኛ ደቀ መዝሙር ልንሰበሰብ እንችል ይሆናል፤ ነገር ግን የዘለቄታ አይሆንንም። በከፋ ቀን ተትውን ይሄዳሉ። እኛም ደግሞ የእግዚአብሔር የሆነውን ለራሳችን አድርገናልና ልንተው ይገባናል! ጥሪ

ያችን የክርስቶስ ደቀ መዝሙር ሆነን፤ ሌሎችን ደቀ መዝሙርት የእርሱ ተከታዮች እንድናደርግ ነው።

5. ምግባረ ሠናይ - የምኅረት አገልግሎት

እግዚአብሔር በኅብረተ ሰብ ውስጥ የተለያዩ ጉዳት ለደረሰባቸው ሁሉ ይገደዋል። እግዚአብሔር ሰውን ሲፈጥር ተጨንቆ እንዲኖር ሳይሆን ተመቻችቶ እንዲኖር እንደ ነበረ የመጀመሪያዎቹ የመጽሐፍ ቅዱስ ምዕራፎች በግልጽ ያሳዩናል።

እግዚአብሔር፤ ሰው ተፈጥሮን ይንከባከብና ይጠብቃል፤ ዘንድ የሥራ ባለ አደራ አደረገው። ይልቁንም ሰው ለሌላው ሰው በሰነት የበለጠ ኅላፊነት እንዳለው ከዚህ እንረዳለን። የተፈጥሮን በረከት፤ የምድርን በረከት እያንዳንዱ ሰው የራሱ ድርሻ እንዲኖረው እግዚአብሔር በፍጥረት አባትነቱ ፈቅዶአል። ለቀደመው የኪዳኑ ሕዝብ የደነገገው የኢዮቤልዩ ሥርዐት (ዘሌ 25) ይህን እውነት ያረጋግጣል።

በአንድ ቤት ውስጥ እንዳሉ በወላጆችና ልጆች ዘንድ እንደሚታይ ወይም መገኘት እንደሚኖርበት ዐይነት መተሳሰብ፤ አንዱ ለሌላው መጠንቀቅ፤ የአንዱን ደስታ ወይም ሐዘን ሌላው እንደራሱ አድርጎ ደስታውን መደሰት ሐዘኑንም መካፈል፤ ሽክሙን መሸከም ማለት ነው።

እግዚአብሔር የኪዳኑን ሕዝብ እንደ አንድ አባት ልጆች፤ እንደ ወንድማማቾች አድርጎ እንደሚቀጥራቸው መጽሐፍ ቅዱስ ያስገነዝባል። ይህም ቤተሰባዊ መተሳሰብ በዚህ እውነት ላይ የሚመሠረት ነው።

በኪዳኑ ኅብረተሰብ መካከል በዝቅተኛ ደረጃ ለሚቀጠሩ ክፍሎች ኅብረተሰቡ ከፍተኛ ጥንቃቄ እንዲያደርግ እግዚአብሔር አበክሮ ያስገነዝባቸዋል። ጥንቃቄ ሊደረግላቸው የሚገቡ የኅብ

ረተ ሰቡ ክፍሎች፡-

1. ስደተኞች
2. ድሃ አደጎች /ወላጅ አጦች/
3. መበለቶች እንዲሁም ለድሆች በአጠቃላይ
4. ሙያተኞች

በዚህ ረገድ ትምህርት ከሚሰጡን ብዙ ጥቅሶች መካከል ጥቂቶችን ልንመለከት እንችላለን። የሚከተሉት ዐሳቦች የጥንቃቄውን ዐይነት ይፈነጥቃሉ የመተሳሰብን አስፈላጊነት ያስረግጣሉ።

1. «ከአንተ ጋር ለተቀመጠው በወገኔ ለድሃው ገንዘብ ብታበድ ረው፤ እንደ ባለ አራጣ አትሁን» ዘፀ 22፥25
2. «የምድራችሁን መከር በሰበሰባችሁ ጊዜ የእርሻችሁን ድንበር ፈጽማችሁ አትጨዱ፤ የመከሩንም ቃርሚያ አትልቀሙ። የወይንህን ቃርሚያ አትቃርም፤ የወደቀውን የወይንህን ፍሬ አትሰብስብ፤ ለድሆችና ለእንግዶች ተወው። እኔ እግዚአብሔር አምላክህ ነኝ።» ዘሌ 19፥9-10
3. « የሞያተኛው ዋጋ እስከ ነገ ድረስ በአንተ ዘንድ አይደርብህ።» ዘሌ 19፥13
4. «አምላኛውን ዓመት ትቀድሳላችሁ በምድሪቱም ለሚኖሩባት ሁሉ ነፃነትን ታውጃላችሁ፤ እርሱ ለእናንተ ኢዮቤልዩ ነው፤ ሰው ሁሉ ወደ ርስቱና ወደ ወገኑ ይመለስ።» ዘሌ 25፥10
5. «ወንድምህም ቢደኽይ ራሱንም ለአንተ ቢሸጥ እንደ ባሪያ አድርገህ አትግዛው።» ዘሌ 25፥39
6. «በየሰባቱ ዓመት መጨረሻ የዕዳ ምሕረት ታደርጋለህ። ከወንድሞቼህ አንድ ቢደኽይ፤ ልብህን አታጽና፤ በድኻው ወንድምህ ላይ እጅህን አትጨብጥ። ሰባተኛው ዓመት የዕዳ ምሕረት ዓመት ቀርቧል ብለህ ክፉ አሳብ በልብህ እንዳታሰብ፤ ለድሃውም ወንድምህ አንዳች የማትሰጥ አንዳትሆን ... በሰጠኸውም ጊዜ በልብህ አትፀፀት። ... ለተቸገ

ሬው ወንድምህ እጅህን ትከፍታለህ ብዬ አዝዝሃለሁ።»
ዘጸ 15፡1-11

7. «አምላክህ እግዚአብሔር በረከት እንደ ሰጠህ መጠን እያንዳንዱ ሰው እንደ ችሎታው ይሰጥ።» ዘጸ 16፡17

« ያም ሰው ድኻ ቢሆን መያዣውን በአንተ ዘንድ አታሳድር ድኻና ችግረኛ የሆነውን ምንደኛ አታስጨንቀው፤ ደመወዙን ፀሐይ ሳይገባ በየቀኑ ሰጠው። የእርሻህን መከር ባጨድህ ጊዜ ነዶም ረስተህ በእርሻ ብታስቀር፤ ትወስደው ዘንድ አትመለስ፤ አምላክህ እግዚአብሔር በእጅህ ሥራ ሁሉ እንዲባርክህ ለመጸተኛና ለድኻ አደግ ለመበለትም ተወው። የወይራህን ፍሬ ባራገፍህ ጊዜ ከቅርንጫፎቹ ላይ ማርገፍን ለማጣራት አትመለስ ለመጸተኛ፤ ለድኻ አደግ፤ ለመበለትም ይሁን። የወይንህን ፍሬ በቂረጥህ ጊዜ ቃርሚያውን አትልቀመው ለመጸተኛና ለድኻ ዐስብ፤ ስለዚህ ይህን ታደርግ ዘንድ አዝዝሃለሁ።» ዘጸ 24፡10-22

ይህ መተሳሰብ ማዕከሉ «እኔ እግዚአብሔር አምላካችሁ ነኝ» የሚለው መሠረታዊ እውነት ነው። /ዘሌ 19፡10፡31፡34፡37/

መታዘዝም ተግባራዊ የሚሆነው በዚሁ እውነት ላይ በሚመሠረት እምነት ነው። የነገም ዋስትናችን በእኛ ዘንድ የተካበተ ዕውቀት፣ ሃብትና ጥሪት ሳይሆን እግዚአብሔር መሆኑን ስንገነዘብ ነው። ይህም እምነትን ግድ ይላል።

እግዚአብሔር ልጆቹ ሁሉ ደስ እንዲላቸው ይሻል። አንዱ ተርፎት ሌላው ጉድለብት ሲቸገር፤ ሲሰቃይ የእግዚአብሔር ደስታ አይደለም። የዚህም ጥያቄ መልሱ ያለው ለጉደለው ማካፈሉ ላይ ነው። ይህም ለእግዚአብሔር የምስጋና መስዋዕት ያበዛል።

2ኛ ቆሮ 8፡13-15፤ 9፡6-13፤ ዘጸ 16፡17

የእግዚአብሔር እጅ ሥራ ማለትም (ተፈጥሮ) ይህን እውነት ያስተምረናል።

ውሃ፡- ከከፍታ ወደ ዝቅታ ይፈሳል።

ሙቀት፡- ከበለጠ የሙቀት አካል ወደ ዝቅተኛ ሙቀት አካል ይፈሳል።

አየር፡- ከበለጠ የአየር ግፊት ወደ ዝቅተኛ አየር ግፊት ይነፍሳል።

ዐፈር፡- ከተራራማ ስፍራ ወደ ጉድጓዳማ /ረባዳ/ ስፍራ ይወርዳል።

እንዲሁም ሀብትና ጥሪት፤ ዕውቀትም ካለው ሰው ወደ ጉደለው ሊጨመር ወይም ሊተላለፍ ይገባል። ሆኖም በፈቃደኝነትና በደስታ መሆን ይኖርበታል። ይልቁንም ቤተ ክርስቲያን ለዚህ ዐይነቱ ምግባረ ሠናይ ዐይነተኛ ምሳሌ ልትሆን ያስፈልጋታል።

በኑሮው የተደላደለ ሰው ለተቸገረው፤ ጥጻት ለደረሰበት እንክብካቤ እንዲያደርግ እግዚአብሔር ያዛል። የእግዚአብሔር ወገንነት የሚገለጠው በዚሁ ምግባረ ሠናይ የተሞላ አኗኗር ነው። በኢሳ 58 ላይ እውነተኛ መንፈሳዊነት የጸምም ይዘት፡

የጭቄናን ሰንሰለት መበጠስ - የተጨቁኑትን ነፃ ማውጣት፤
የቀንበርን ገመድ መፍታት - ቀንበርን መስበር፤
ምግብን ለተራብ ማካፈል፤ ለተንከራታቹ ድኻ መጠለያ መስጠት፤

የተራቁተውን ማልበስ፤

ችግረኛውን የሥጋ ዘመድን ፊት አለመንሣት የመሳሰሉት ትሩፋት መሆናቸውን አበክሮ ያስረዳናል።

ጌታ ኢየሱስ በመጨረሻው የፍርድ ቀን ለሰው ልጆች የሚያቀርበው ጥያቄ፤ እንዴት የምድርን ኑሮ ተጓዣችሁ በሚል ረገድ

የሚታዩ የግምገማ ጥያቄዎች፡

- ተርቢ - አበላችሁኝ?
- ተጠምቼ - አጠጣችሁኝ?
- እንግዳ ሆኜ - ተቀበላችሁኝ?
- ታርገፍ - አለበላችሁኝ?
- ታምሜ - ጠየቃችሁኝ?
- ታስፊ - ጠየቃችሁኝ?

በሌላ አነጋገር በነዚህ ርዕሰ ጉዳዮች አንጻር ምን ምግባረ ሠናይ አከናወናችሁ? ምን የምገረት አገልገሎት ፈጽማችሁ? የሚል ነው። ይህም በጎ አድራጎት በጌታ ዘንድ ታላቅ ቦታ እንዲለው ያስገነዝባል።

በተራራው ስብከት እንደተጠቀሰው፡

"ሰዎች መልካሙን ሥራችሁን አይተው በሰማይ ያለውን አባታችሁን እንዲያከብሩ ብርሃናችሁ በሰዎች ፊት ይብራ" የሚለው የጌታችን ትዕዛዝ የሚያተኩረው ተከታዮቹ በኅብረተ ሰብ ውስጥ በሚያሳዩት ቀና አመለካከትና ምግባረ ሠናይ ላይ ነው።

6. የጽድቅና የፍትሕ አገልግሎት

በብሉይ ኪዳን ስንመለከት ጽድቅና ፍትሕ ብዙውን ጊዜ ተያይዘው በጥንድ ይቀርባሉ፤ ጽድቅ የውስጥን ሁኔታ ሲያመለክት፤ ፍትሕ ደግሞ ጽድቅን በተግባር የመገለጽ ሁኔታ የሚያንጸባርቅ ሆኖ ይታያል። ጽድቅና ፍትሕ ተወራራሽነት አላቸው። ሁለቱም እግዚአብሔር ከሰጠው ሞራላዊ መለኪያ ጋር በልብ በተግባርም ተጣጥሞ መገኘት ነው። ጽድቅ የልብ (የውስጥ) ሁኔታን ሲያመለክት፤ ፍትሕ ድርጊትን ያሳያል።

ፍትሕ በምድር ላይ የሚሰፍነው በሰዎች መካከል ኅይልና ሥልጣን በአግባቡ ማለትም የእግዚአብሔርን መመሪያ በጠበቀ መልኩ ሥራ ላይ ሲውል ነው። ምንጊዜም ኅይልና ሥልጣን በኅብረተ ሰብ መካከል በእያንዳንዱ ግለ ሰብ ላይ ተሠራጭተው ይገኛሉ። የሥርጭት መጠናቸውም ከሰው ወደ ሰው ይለያያል። በሰዎች መካከል ልዩ ልዩ ኅይሎች አሉ፤ ለምሳሌ ያህል የፖለቲካ፣ የኢኮኖሚ፣ ማኅበራዊ፣ ግብረ ገባዊ፣ ሃይማኖታዊ፣ ቤተ ሰባዊ፣ የጉልበትና የአእምሮ ብሎ መጠቃቀስ ይቻላል።

እግዚአብሔር የፍትሕ አምላክ ነው ካልን እነዚህ ኅይሎች በትክክል ተግባር ላይ ሳይውሉ ቢቀር ይገደዋል ማለታችን ነው። ፍትሕ ተዛባ ስንል የሌሎችን ሕይወት፣ ክብር፣ ጾታዊ ፈቃድ፣ ነጻነት፣ ጉልበት፣ ሥራ፣ ገንዘብ፣ ንብረት፣ ጥቅም ለመንፈግ ወይም ለመገጠቅ ኅይል ወይም ሥልጣን በአሉታዊ መልኩ ሥራ ላይ ውሎአል ማለት ነው።

እግዚአብሔር የጽድቅና የፍትሕ አምላክ ነው። ጽድቅና ፍትሕ ከእርሱ ባህርይ የሚመነጩ ናቸው። ቤቴም የጽድቅና የፍትሕ ቤት እንዲሆን ይሻል። ሕዝቡ በጽድቅና በፍትሕ የሚኖር ከዚያም አልፎ ለጽድቅና ለፍትሕ መስረጽ የሚሠራ፣ የሚቆም፣ የሚሟገት እንዲሆን ይወዳል።

"ጽድቅና ፍትሕ የዙፋንህ መሠረቶችናቸው፤

ምሕረትና ታማኝነት በፊትህ ይሄዳሉ" (መዝ 89፡14)።

"ፍትሕን የምትወድ፣ ኅያል ንጉሥ ሆይ፤

አንተ ትክክለኝነትን መሠረትህ፤

ፍትሕንና ቅንነትንም፤

ለያዕቆብ አደረግህ" (መዝ99፡4)።

"ሰው ሆይ፤ መልካም የሆነውን አሳይቶሃል፤

እግዚአብሔር ከአንተ የሚፈልገው ምንድን ነው?

ፍትሕን ታደርግ ዘንድ፣ ምሕረትንም ትወድድ ዘንድ፣
በአምላካህም ፊት በትሕትና ትራመድ ዘንድ
አይደለም?" (ሚኪ 6+8)

እግዚአብሔር ሕዝቡ በገዛ ጥበቡ፣ ኀይሉ፣ ወይም ብልጥግናው
እንዲመካ አይሻም። እንዲያውም ይከላከላል። የሚመካ ግን እግ
ዚአብሔርን በማወቁ በተለይም በምድር ላይ ምኅረትን፣ ፍትሕ
ንና ጽድቅን የሚያደርግ እርሱ መሆኑን በመረዳቱ እንዲመካ
ይፈልጋል። እግዚአብሔር በእነዚህ ነገሮች ደስ ይሰኛል (ኤር
9+24)።

በሃይማኖታዊ ሥርዐት፣ በጻኝነት፣ በንግዱ እንቅስቃሴ፣ በአሠ
ሪና ሠራተኛ ግንኙነት፣ በማኅበራዊ ግንኙነት፣ በሕዝቡ አስተዳደር፣
በአገሮች መካከልም ፍትሕ እንዲሰፍን እግዚአብሔር ይሻል።

እግዚአብሔር በኅብረተ ሰቡ መካከል ፍትሕ ሲጓደል መንግሥ
ታትም ግፍ ሲፈጽመው፣ ኢፍትሐዊ ሕግን ሲያወጡ ነቢያቱን
እያስነሡ ይገሥጽ፣ መንገዳቸውንም እንዲያስተካክሉ ይጣራ፣
አሻፈረኝም ሲሉ ይቀባ ነበር። የመቅጫውም መንገዶች
ረሐብ፣ ሰይፍ፣ ቸነፈር እና ክፉ አውሬዎች ነበሩ።

ለአብነት ያህል በዚህ አቅጣጫ የተጻፉትን በመቶ ከሚቆጠ
ሩት መካከል ጥቂቶቹን ለግንዛቤያችን ያህል እንጥቀስ፡

"በመሰፈሪያ ወይም በሚዛን ኢትዮጵያውያን። እውነተኛ መለኪያ፣
እውነተኛ መመዘኛ፣ እውነተኛ የኢፍ መመዘኛ፣ እውነተኛ
የኢን መሰፈሪያ ይኑራችሁ። ከግብፅ ምድር ያወጣችሁ እኔ እግ
ዚአብሔር አምላካችሁ ነኝ። ሥርዐቴንና ሕጌን ሁሉ ጠብቁ፤
ተስተሏቸውም፤ እኔ እግዚአብሔር ነኝ" (ዘሌ 19+35-37)።

"እግዚአብሔር የተጭበረበረ ሚዛንን ይጸዩል፤
ትክክለኛ መለኪያ ግን ደስ ያሰኝዋል" (ምሳ11+1)።

"ኒጋዴው በሐሰተኛ ሚዛን ይሸጣል፤
ማጭበርበርንም ይወዳል" (ሆሴ 12+7)።

"እናንተ ችግረኞችን የምትረግጡ፣
የምድሪቱንም ድኾች የምታጠፉ ይህን ስሙ፤

እንዲሁም ትላላችሁ፤

መሰፈሪያውን በማሳነስ፣

ዋጋውን ከፍ በማድረግ፣

በሐሰተኛ ሚዛን በማጭበርበር፣

እህል እንድንሸጥ፣

የወር መባቻ መቼ ያበቃል?

ስንዴም ለገበያ እንድናቀርብ፣

ሰንበት መቼ ያልፋል?" (አጥ8+4-5)

"የክፉት ቤት ሆይ፤

በግፍ የተገኘ ሀብታችሁን፤

በሐሰተኛ መሰፈሪያ የሰበሰባችሁትን

አስጸያፊ ነገር እረሳዋለሁን?

አባይ ሚዛን የያዘውን ሰው፣

ሐሰተኛ መመዘኛ በከረጢት

የቋጠረውን ንጹሕ ሳድርገውን?

ባለጠጎጅ ግፈኞች፣

ሰዎችዋ ሐሰተኞች ናቸው፤

ምላሳቸውም አታላይ ናት" (ሚክ 6+10-12)።

"በተጭበረበረ ትርፍ መኖሪያውን ለሚገነባ፣

ከጠላት እጅ ለማምለጥ

ቤቱን በከፍታ ላይ ለሚሠራ ወዮለት!" (ዕን 2+9)።

"ፍትሕ የኑደለውን ሕግ ለሚያወጡ፣

ጭቆና የሞላበትን ሥርዐት ለሚደነግጉ ወዮላቸው፤

የደ ሽችን መብት ለሚገፉ፤

የተጨቁነውን ሕዝቤን ፍትሕ ለሚያዛቡ፤

መበለቶችን ለሚበዘብዙ፤

ወላጅ የሌላቸውን ልጆች ለሚመዘብሩ ወዮላቸው፤

(ኢሳ 10:1-2)።

"ከትንሹ እስከ ትልቁ ሰው፤

ሁሉም ለጥቅም የሚሰጠዋቸው ናቸው፤

ነቢያቱም ካህናቱም ሳይቀሩ፤

ሁሉም ያጭዘረብራሉ" (ኤር 6:13)።

ነቢያት ፍትሕ ሲጓደል ለፍትሕ የተሟገቱት ሥልጣንን በምንም መልኩ በመጓጓት አልነበረም። ዛሬም ቤተ ክርስቲያን ይህ ጥሪና አገልግሎት አለባትና ቤተ ክርስቲያን ፍትሕንና ሰላምን በኅብረተ ሰብ ውስጥ ለማስረጽ አስቀድሞ በጽድቅና በፍትሕ፣ በእርቅና ሰላም ረገድ ራሷ ሕያው ምሳሌ መሆን ይኖርባታል፤ አለበለዚያ ጥረቷ ሁሉ በተራበሸው ዓለም ዘንድ እንኳ ዋጋና ከበሬታ አይኖረውም። በዚህ አኳያ ቤተ ክርስቲያን የት ነው ያለችው?

እግዚአብሔር ሕዝቡ ጽድቅንና ፍትሕን ረግጦ የአምልኮ ሥርዐቱን ቢያደምቅ፣ የመሥዋዕት ጋጋታ ቢያቀርብ ጸሎትና ዝማሬ ቢያበዛ ምንም ስፍራ እንደማይሰጠው ደጋግሞ በነቢያቱ ተናግሮአል።

"እናንተ የሰዶም ገዢዎች፤

የእግዚአብሔርን ቃል ስሙ፤

እናንተ የገሞራ ሰዎች፤

የእግዚአብሔርን ሕግ አድምጡ።

ታጠቡ፤ ራሳችሁንም አንጹ፤

ክፉ ሥራችሁን ከፊቴ አርቁ፤

ክፉ ማድረጋችሁን ተዉ፤

መልካም ማድረግን ተማሩ፤

ፍትሕን እሹ፤

የተገፉትን አጽናኑ፤

አባት ለሌላቸው ቁመላቸው፤

ለመበለቶችም ተሟገቱኝ (ኢሳ 1:10:16-17)።

"እኔ ግን፤

ለያዕቆብ በደሉን፤

ለእስራኤልም ኅጢአቱን እነግር ዘንድ፤

ኅይልን፤ በእግዚአብሔር መንፈስ፤

ፍትሕና ብርታት ተሞልቻለሁ፤

እናንተ የያዕቆብ ቤት መሪዎች፤

እኛንት የእስራኤል ቤት ገዢዎች፤

ፍትሕን የምትንቁ፤

ትክክለኛ የሆነውንም ነገር ሁሉ የምታጣምሙ፤ ስሙ፤

ጽዮንን ደም በማፍሰስ፤

ኢየሩሳሌምን በከፋት የምትገነቡ፤ ስሙ።

መሪዎቿ በጉቦ ይፈርዳሉ፤

ካህናቷ ለዋጋ ሲሉ ያስተምራሉ፤

ነቢያቷም ለገንዘብ ሲሉ ይናገራሉ።

ነገር ግን በእግዚአብሔር ላይ ተደግፈውም፤

እግዚአብሔር በመካከላችን አይደለምን?

ምንም ዓይነት ክፉ ነገር አይደርስብንም ይላሉ" (ሚኪ 3:8-11)።

"ዓመት በዓላችሁን ተጸይፌአለሁ፤

ጠልፄውማለሁ፤

ጉባኤዎቻችሁ ደስ አያሰኙኝም።

የሚቃጠል መሥዋዕትና የእህል

ቀርባን ብታቀርቡልኝም፤

እኔ አልቀበለውም፤

ከሰቡ እንስሶቻችሁ የኅብረት መሥዋዕት ብታቀርቡልኝም፤

እኔ አልመለከተውም፡፡

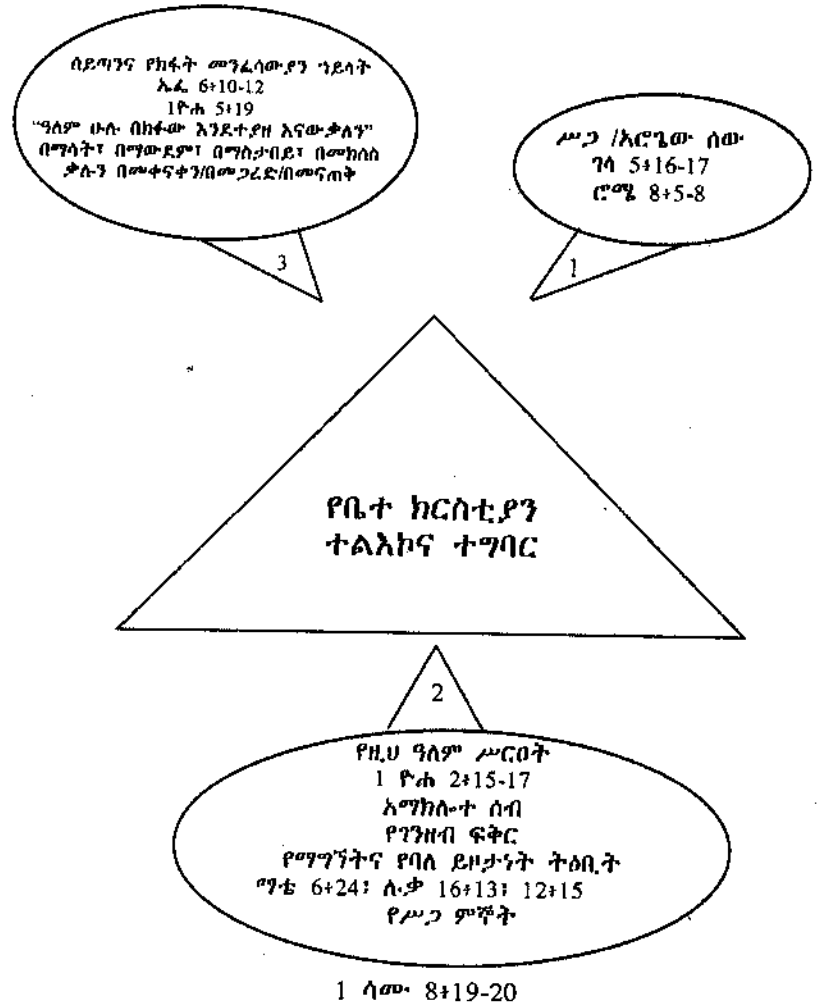
የዝማሬህን ጨኸት ከእኔ አርቅ፤

የበገናህንም ዜማ አልሰማም፡፡

ነገር ግን ፍትሕ እንደ ወንዝ፤

ጽድቅም እንደማይደርቅ ምንጭ ይፍሰስ (አሞ5፥21-24)፡፡

IV. የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብን የሚገዳደሩ ተቃውሞዎች

1. አርጌው ሰው እና የዓለም ሥርዐት

እግዚአብሔር ሲፈጥረን የራስ ሕልውና ግንዛቤ ሰጥቶናል። እኔ ማለት እንድንችል አድርጌናል። ከዚያም በላይ ፈቃድ ያለን ፍጡሮች አድርጌናል። ያ ብቻ አይደለም ልዩ ልዩ ፍላጎት በውስጣችን አኑሮአል። የመብላት ፍላጎት፣ የመጠጣት ፍላጎት፣ የወሲብ ፍላጎት፣ የክብር ፍላጎት፣ የማወቅ ፍላጎት፣ የመውደድ የመወደድ ፍላጎት፣ ሌሎችም ፍላጎቶች አስቀምጦብናል።

ነገር ግን እግዚአብሔር እነኚህን ፍላጎቶች በእኛ ሲያሳድር እነኚህ ፍላጎቶች ደግሞ የሚረከቡትን ምንጮች አንጥፎ ወይም አምክኖ አይደለም። እግዚአብሔር ረሳብን ፈጥሮ የሚበላ ባይሰጠን ኖሮ ያሳዝን ነበር። ግን እንዲርበን ሲያደርግ የሚበላም አዘጋጅቶአል።

ሆኖም የሚበላ ሲያዘጋጅ አንዳንድ መልአክ መድቦ እየቈረጠ እንዲያበላን አላደረገም። ሰውነታችን እንዲንቀሳቀስ አድርጓል። እግራችን ይሄዳል። ይሁንና እነዚህ ፍላጎቶቻችን መርካታቸው አስፈላጊ ቢሆንም በሥርዐቱ በአግባቡ እንዲረኩ እግዚአብሔር ወደአልና ለዚህ ጥዳይ ተጠሪ እንዲሆን በውስጣችን ፈቃዳችንን አሳድሯል።

«በገነት ካለው ከዛፍ ፍሬ እንበላለን፤ ነገር ግን በገነት መካከል ካለው ከዛፍ ፍሬ እግዚአብሔር አለ፤ እንዳትሞቱ ከእርሱ አትብሉ አትንኩትም» የመብላት ፍላጎት መርካት ነው የሚሻው፤ በምንም ዓይነት መንገድ መርካት ነው። ከየትኛውም በልቶ ሊረካ ነው የሚፈልገው። ግን ከተከለከለው በልቶ መርካትን ሊከላከል የሚገባው ፈቃድ አለ። በዚህ ረገድ ፈቃድ የፍላጎት ልጓም ሆኖ እንዲያገለግል እግዚአብሔር ሰጥቶናል።

ፍላጎቶቻችን «አምጣ» ነው የሚሉት። በልቶ የመርካት ፍላጎታችን፡-

- "ሂጂ እግራ" (ወደ ዛፋ)፤

- "ቅጠፊ እጄ" (ፍሬውን)፤

- "ግመጥ አፌ" (የተቀጠፈውን) ... ነው የሚለው፤ ነገር ግን እነዚህን ፍላጎቶች በፈለግነው እንድናረካቸው አይወድም። መመሪያ ሰጥቶናል። ከፈቃድ ጋር አብሮ የሚሠራ ንሊና፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ እየጠበቀ የሚሠራ ንሊና አድርጓል። ፈቃድ የንሊናን ዐሳብ አስከባሪ ነው። የወሲብ ፍላጎት ያድርብናል። በወንድና በሴት መካከል መሳሳብን እግዚአብሔር አስቀምጧል። ይሁንና የእግዚአብሔር ዐሳብ ለአንድ ወንድ አንዲት ሴት ነው።

የሥጋ ፍላጎት ግን ያጓጓውን ሁሉ መያዝ ይሻል። ፈቃድ በዚህ ጊዜ እንደ እግዚአብሔር ቃል መመሪያ "ይህ አይሆንም!" ማለት ያስፈልገዋል። መቼም በውድቀት ጊዜ ፈቃዳችን ጉልበት አጥቷል። ይሁንና ወደ ክርስቶስ ስንመጣ ፈቃዳችን በመንፈስ ቅዱስ ብርታት አግኝቷል። ፈቃዳችን ሕያው ሆኗል። የመንፈስ ቅዱስን ዐሳብ እንዲያገለግል በፈቃዳችን ውስጥ የእግዚአብሔር ንይል ሆኖልናል። የማይሆነውን አይ ለማለት መንፈስ በሥጋ ላይ ይነሣል። ሥጋ በመንፈስ ላይ ይነሣል። ወደ ክርስቶስ ስንመጣ አዲሱ ሰው በእኛ ውስጥ ማደር ጀምሯል።

ዐዲሱ ሰው የራሱ መሻትና ፍላጎት አለው። የቀደመው ሰው የራሱ መሻትና ፍላጎት አለው። በመካከላቸው ፈቃድ ይገባል። ፈቃድ አላግባቡ ሊረካ በሚፈልገው የተፈጥሮ ፍላጎት ላይ ልጓም እያስገባ ይገታል። መረን ወጥቶ ለመርካት የሚፈልገው ላይ ልጓም ይይዛል።

አንዳንድ ሰዎች በቤተ ክርስቲያን የሆኑትም ጭምር «ይህን ፍላጎት ያሳደረብን እግዚአብሔር ነው። ስለዚህ ይህን ፍላጎቴን ባረካ ተጠያቂው እኔ ብቻ ሳልሆን እርሱ የፈጠረኝ ጭምር ነው» የሚሉ አሉ።

ፈጣሪ ፍላጎት ብቻ ሰጥቶን ያለፈቃድ አልተወገም፤ ያለ ኅሊና አልተወገም፤ ፈቃዳችን ፍላጎታችንን በአግባቡ እንዲቈጣጠር፤ እንዲሄድ፤ ልንም እንዲሆን ነው የተሰጠን። እነኚህ ራሳቸውን የማይገዙ የተባሉት ፍላጎቶቻቸውን በእግዚአብሔር ቃል ሥርዐት የማያስኬዱ ናቸው። እግዚአብሔር ደግሞ የማይሆኑ ፍላጎቶቻችንን ለመቆጣጠር ለፈቃዳችን የመንፈስ ቅዱስን ኅይል በውስጣችን አድርጎአል። ስለዚህ ልናመልጥ አንችልም።

ሮሜ 7 ላይ ጳውሎስ ምን ያህል የውስጥ ትግል እንደ ነበረው እናያለን። በሮሜ 7 ላይ በጥቂቱ በጳውሎስ ትግል ውስጥ መጀመሪያ ላይ ሕግን ሲኮንን እናያለን። ሕግን ይኮንናል፤ ሕግ ባይኖር ኖሮ ኅጢአትን ባላወቅሁም፤ ኅጢአት ባልተቆጠረብኝና ኅጢአተኛ ባልሆንሁ ኅጢአተኝነቴ ባልተረጋገጠ ነበር ይላል።

መጀመሪያ ሕግን ሲኮንን ይቆይና ከዚያ ሕግን ተወት ያደርግና የራሱን ሕይወት ይቃኛል፤ ይመለከታል። በራሱ ሕይወት ውስጥ ለማድረግ የሚፈልጋቸው ነገሮች አሉ። መልካም ናቸው። ሆኖም እነኝን፤ መልካም የሚላቸውን ነገሮች ለማድረግ ሳይችል ያገኘዋል። እርሱ ሆኖ ወይም ፈጽሞ ለመገኘት የሚሻውንና ሕጉ የሚያዘውን ሲያስተያይ ተመሳሳይ ናቸው። እንግዲያ ውስ ብሎ የሕግን መልካምነት ይመለከራል። እንዲሁም ይላል፤ «ሕግ መንፈሳዊ እንደ ሆነ እናውቃለን። እኔ ግን ከኅጢአት በታች ለመሆን የተሸጥሁ የሥጋ ነኝ። የማድረግውን አላውቅ ምና፤ የምጠላውን ያን አደርጋለሁና፤ ዳሩ ግን የምወደውን እርሱን አላደርገውም፤ የማልወደውን ግን የማድረግ ከሆንኩ ሕግ መልካም እንደ ሆነ እመሰክራለሁ» ይላል።

በሕግ ላይ የሚያሰማውን ሮሮ ተወት ያደርግና ወደ መሻቱ ይመለሳል። እርሱ የሚሻው መልካም ነገር ማድረግ ነው። ግን ያንን ለማድረግ የሚፈልገውን መልካም ነገር ለማድረግ አቅቶት ያገኘዋል። ያ የሚጓጓውን፤ ሆኖ መገኘት የሚሻውንና ሕጉ የሚ

ለውን፤ ሲያስተያያቸው ተመሳሳይ ናቸው። እንግዳው ሕጉ መንፈሳዊ ነው፤ ግሩም ነው። መልካምን ለማድረግ እየፈለግሁ የማላደርግ ከሆነ ችግሩ እኔውጋ ነው ይላል። የማልወደውን ግን የማድረግ ከሆንሁ እኔ ሕግ መልካም እንደ ሆነ እመሰክራለሁ። የምሻውን የማላደርግ ከሆነ ያን የማድረግው እኔ አይደለሁም፤ በእኔ የሚያድር ኅጢአት ነው እንጂ» ይላል። ይኸ ዐሳብ ትንሽ የተሳከረ ይመስላል፤ አልሸሹም ዞር አሉ እንደሚባል።

አባባሉ ግን እኔ ዐውቄ /consciously/ በፈቃዴ የማድረግው አይደለም። ምናልባትም እኔ መናደድ ሳልፈልግ፤ ሳልናደድ መመላለስ ስልልግ፤ ነገር ግን ራሴን ተናድጄ አገኘዋለሁ። እኔ ለመሳደብ አልፈልግም፤ ግን ተሳድቤ አገኘዋለሁ፤ እንደ ማለት ይሆናል።

እንግዳው ያን የማድረግ ከሆነ ያን የማድረግው እኔ አይደለሁም፤ በእኔ ያደረ ኅጢአት ነው እንጂ። ምናልባት በባቡሶ አእምሮው (Subconscious mind) የሚያድረውን የኦሮጌውን ሰው ባሕርይ የሚያመለክት ነው።

ሌባ ማነው? የሰረቀው ነው ወይስ የሚሰርቅ ነው? ሌባ የሰረቀ ነው ወይም ሰው ሌባ የሚሆነው ሲሰርቅ ነው። ግን ሌባ ካልሆነ ደግሞ እንዴት ይሰርቃል? ኅጢአተኝነታችን በሁለት ሊከፈል ይችላል። አንዱ ዐውቀን በገሃድ በድርጊት የምንገልጠው ሌላው ግን ኅጢአት ለመፈጸም ያለን እምቅ አቅም ወይም ዝንባሌ ነው። መቼም እኛ ኅጢአተኞች ነን ስንል አንዳንድ ጊዜ ምን ሠራሁኝ እንላለን። እኛ አልሰረቅን ይሆናል፤ ለምሳሌ ምግብ እንደልብ የምናገኝ ከሆነ ለመስረቅ ምክንያት የለንም። ነገር ግን ምግብ የማናገኝ ከሆነ ቢርበን እንሰርቃለን። በመሠረቱ የመስረቅ ነገር ውስጣችን አለ፤ ሁኔታዎች አላጋለጡትም እንጂ። በመካከላችን ጠባያችንን የሚለያየው፤ ያለንበት ሁኔታ የሚያ

ጋልጥ ወይም የማያጋልጥ በመሆኑ ነው። ስለዚህም አንዳንድ ኅጢአቶችን ሽሹ የሚለው ቃሉ፤ በመሸሽ በተግባር ከመፈጸም የሚመለጡ ኅጢአቶች እንዳሉ የሚያስገነዝብ ነው።

ሰው ሁሉ ቢያምግሰኝ ለእኔ ደስታ ነው። የማሳየውም ትህትና፤ እጅ መንሳቴ ሁሉ፤ ለተሰጠኝ መግሳ ምላሽ ነው። ግን ያበሻ ቀጠኝ እንደ ሆነ አውሬ ልሆን እችላለሁ። በጉባኤ ፊት አዳማ ጮቼን ጣፋጭ ሰላምታ ሳቀርብ ፈገግ ይላሉ፤ ትንሽ ግን መብታቸውን የሚነካ ቋንቋ ብናገር ወዲያው ይበሳጫሉ፤ 'ይሄ ሁሉ ደነዝ ተሰብስቦ' ዐይነት ቋንቋ ብናገር ስሜታቸው ይደፈርሳል፤ ይለወጣል።

የመጀመሪያው ፈገግታ፤ የሁልጊዜ ፈገግታ፤ የዘለቄታ ፈገግታ አይደለም። የሁኔታዎች ነጸብራቅ ነው። አንዳንድ ሊቃውንት ለዚህ ነው ሰዎች ሌላ ምንም አይደሉም፤ መንኮራኩር ናቸው፤ ለሚደረግባቸው ተፅዕኖ ምላሽ ሰጪ ናቸው። ሲሞገሱ ደስ ይላቸዋል፤ ፈገግ ይላሉ። ሲሰደቡ ይቆጣሉ። እና ሰው መንኮራኩር ብቻ ነው የሚሉ አሉ። ነገር ግን ሰው ከዚያ የከበረ ነው።

በሁለት መንገድ ኅጢአተኞች ነን። በተለይ ይሄንን ከውስጥ እየመጣ፤ እየገፈተረ፤ የማይፈልገውን የሚያስደርገውን፤ ያይና ጳውሎስ በጣም ይማረራል። "እኔ ምንኛ ጉስቋላ ሰው ነኝ። ለዚህ ሞት ከተሰጠ ሰውነት ማን ያድነኛል?" ይላል፤ ተስፋ መቁረጥ ሳይሆን ተስፋ ማጣት ውስጥ ይገባል።

ደግነቱ አልቻልንም አቃተን፤ ማን ያድነናል ሶንል በእኛ ተስፋ ማጣት ውስጥ በዚያ ጨለማ ውስጥ ፏ ብሎ የሚመጣ፤ እኔ አዳኝ ነኝ የሚል፤ ብርሃን አለ። ማን ያድነኛል ብለን ስንል ሁል ጊዜ እኔኮ ሳድናችሁ አለሁኝ የሚል ድምፅ እንሰማለን፤ ብርሃንም እናያለን። እርሱም መድኃኒታችን ጌታ ኢየሱስ ነው።

አዳኝ ጌታ ኢየሱስ እኮ በሁኔታዎች ውስጥ ሁሉ አለ። እርሱ በአዳኝነት የታወቀ ፍቱን መድኃኒት ነው። በዘላለም ታሪክ ውስጥ የታወቀ ነው። እርሱ ብቻ አዳኝ ነው። የዚህን ጊዜ ማን ያድነኛል ባለበት በዚያ ድቅድቅ ጨለማ ውስጥ ለጳውሎስ ፏ ብሎ መጣ ጌታ ኢየሱስ። ወዲያው ከመቅጽበት ከዚህ ተስፋ ከማጣት ሁኔታ ውስጥ አወጣው፤ በመንፈሱም ብድግ ብሎ ምስጋና ውስጥ ይገባል። «በኢየሱስ ክርስቶስ በጌታችን ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን» ይላል። እንግዲህስ እኔ በአእምሮዬ ለእግዚአብሔር ሕግ በሥጋዬ ለኅጢአት ሕግ እገዛለሁ። ወይም በሌላ ቋንቋ ይህ የአሮጌው ሰው ሥርዐት በኔ ውስጥ ይኖራል። እኔ ግን በንቁው ማንነቴ፤ በፈቃዴ ለእግዚአብሔር ሕግ እገዛለሁ ይላል።

ያ አሮጌው ሰው፤ በእኛ ውስጥ ያለው ከእኛ አይወገድም። በአፀደ ሥጋ እስካለን አሮጌው ሰው ቀጥጥር ውስጥ ሊወድቅ ይችላል እንጂ አይደመሰሰም ወይም ጨርሶ አይጠፋም። ግዞት እናወርደው ይሆናል እንጂ ግባተ መሬቱን አንፈጽምም። በየጊዜው ፍተሻ ማድረግ ያለብን ከእስር ቤት ተቆልፎበት ያለ መሆኑን ነው። በኅጢአት ላይ ስልጣን አለን (ከመስቀሉ ሥራ የተነሣ) እንጂ ይህ ሥጋ ብለን የምንጠራው አሮጌው ሰው ምንም ዐይነት መንፈሳዊ ዐውድ ልምምድ ውስጥ ቢያልፍ ባሕርዩን አይለውጥም። ከእሁድ ጀምረን ሰኞ ዕለትንም ጨምረን ቤተ መቅደስ ብናውለው ማክሰኞ፤ ረቡዕ፤ ሐሙስ፤ አርብም ቢውል አይ አሁን ተገርቷል፤ ዛሬ ምንም አይደለም እንልቀቀው ብንል ያንን የድሮውን ጠባይ መላ በመላ ይዞ ከተፍ ይላል።

የክርስቶስ የሆኑት ሁሉ ሥጋን ከክፉ መሻቱ ጋር ሰቀሉ ይላል። ሌላ ቦታ ከክርስቶስ ጋር ተሰቅያለሁ የሚል አለ። ዶክተር ጆን ስቶት እንደሚሉት "አሮጌው ሰዎችን ከክርስቶስ ጋር እንደ ተሰቀለ እናውቃለን" የሚለው የሮሜ 6፥6 ዐሳብ ከገላትያ 5፥24ቱ ዐሳብ የተለየ ነው።

ስቅለት በዚያን ዘመን እንደምናውቀው የአፍታ ፕዳይ አይደለም። መድኃኒታችን ተስቅሎ ከመስቀል ላይ እንዳይወርድ ወይም ሌሎች መጥተው እንዲያወርዱት ጥበቃ ተካሂዷል። ሥጋን ከክፉ መሻቱ ጋር የመስቀሉ ተግባር የእያንዳንዳችን ኅላፊነት ነው። ይኸ መስቀል፣ አንገት በገመድ ውስጥ ገብቶ እንደመንጠልጠልና ሲጥ ብሎ እንደ መዋት ያለ አይደለም። ማቅቆ ማቅቆ፣ ቃትቶ ቃትቶ የሚሞትበት ዐይነት ነው። አሮጌውን ሰው ሰቀሉት ሲል ሰቃዩ ማን ነው? አሁን ከባድ የሚያደርገው ሰቃዩ እኛው ራሳችን መሆናችን ነው። ጠባቂዎችስ እነማን ናቸው? ጠባቂ ዘበኞችም እኛው ራሳችን መሆናችን ነው። ሌላው ሰው ይዞ አንዴ ጥርቅም አድርጎ ቢሰቅለን ልባችን እንኳ ለመውረድ ቢፈልግ መውረድ አንችልም በዚያው እንቀራለን እንጂ።

ይኸኛው ግን እኛው ራሳችን ከሰቀልነው ሲያሰኘን፣ ሲዳዳን እንወርዳለን። ችግሩ ይሄ ነው። ላክ ይሄ እስር ቤት ማስገባቱ እንደዚያ ነው። ከክፉ መሻቱ ጋር ስቀሉት ጠባቂም የለም። ጠባቂዎቹ የሮማ ወታደሮች የሉም። ሰቃይም ጠባቂም እኛው ነን።

አሮጌው ሰው ጠባዩ ይጠፋል ማለት አይደለም። አሮጌው ሰው ሥፍራው ድርሻው ተስቅሎ መቆየት በሌላ አባባል እስር ቤት ውስጥ መታጀል ነው። የእኛ አሸናፊነት አሮጌውን ሰው ስቅለን ወይም በግዞት አሳድረን ማኖራችን ነው።

ታንቆ መሞት፣ ሲጥ ማለት ያንድ አፍታ ፕዳይ ያልሆነ፣ የስቅለት ልምምድ ቀናት ይፈጃል። እና ክፋቱ እርሱ እስር ቤት ገብቶ ሳለ መቼም ማቁለጭለጨ አይቀርም። አቤቱታውም፣ ማባበሉም፣ መለማመጡም አለ፤ እያሰለሰም ቢሆን ልብን የማማለል አቅም አለው። ጨካኝ ልብ ያሻል።

ይህ አሮጌው ሰዎችን ሞተ የምንለው በመሠረቱ ከዚህ ሕይወት ስንላቀቅ ብቻ ነው። ስለዚህ አንዱ ዋና ጠላታችን አሮጌው ሰው

ነው። ችግሩን አስመልክቶ ብዙ ጊዜ አንዱ በሌላው ያሳብባል፤ እገሌ በእነገሌ ያሳብባል፤ አንዳንዴ ሚስት በባል ታሳብባለች ባል በሚስት ያሳብባል። ግን ቁጭ ብለን ረጋ ብለን ስናስበው ትልቁ ጠላት አቶ እንትና፣ ወ/ሮ እንትና፣ እገሌ፣ እከሊት አይደሉም። ትልቁ ጠላት እኛው ውስጥ ነው ያለው። ከሌሎች ሰዎች ጠላትነት ይልቅ በውስጣችን ያረገው አሮጌው ሰው ነው ትልቁ ጠላታችን።

ሰይጣን የታወቀለት ጠላት ነው። በጌታ ስም ስንገስጸው ከእኛ ይሸሻል፤ አሮጌው ሰው ግን ምንጊዜም አብሮን ነው። በአጭሩ የአሮጌው ሰው ከእኛ ይወገዳል ብለን አናስብ። ግን እስር ቤት መዋል ማደሩን እንድናረጋግጥ እግዚአብሔር ይርዳን።

ይህን ማሰር በየዕለቱ የምናደርገው ነገር ነው እንጂ አንድ ሁለት ሦስት ቀን አግተነው ጳላ ግን የምንተወው አይደለም። ከተው ነው ብድግ ብሎ ጉድጉድ ሲል፣ ሥራውን ሲያከናውን እናገኘዋለን። ከየት መጣህ ማን ጠራህ እንለዋለን፤ ለካ ያለው አብሮን ነው። ምግብ በየዕለቱ እንደምንበላ ለሥጋ ሕይወታችን ለመንፈሳዊ ሕይወታችንም ጤንነት ይህ የማሠር ወይም የመስቀል ርምጃ መረጋገጥ ያለበት ነው። ምክንያቱም የአሮጌው ሰው ማኅበርተኝነቱ ከዓለም፣ ከሰይጣን ጋር ነው።

"ነገር ግን መራራ ቅንዶችና ራስ ወዳድነት በልባችሁ ቢኖር ኩራት አይሰማችሁ፤ እውነትንም አትካዱ። እንዲህ ያለችዋ ጥበብ ከላይ አይደለችም፤ ነገር ግን ከምድር ከሥጋና ከአጋን ንት ናት" (ያዕ 3፡14-15)።

ሌላው ጠላታችን ይሄ አሮጌው ሰው የሚወዳጀው ዓለም ወይም የዓለም ሥርዐት ነው።

አሮጌው ሰውና የዓለም ሥርዐት የተያያዙ ናቸው። መቼም ዓለም

የአንድ ሰው ጥዳይ አይደለም። የአንድ የአሮጌው ሰው ጥዳይ ሳይሆን የአሮጌው ሰዎች ስብስብ ሥርዐት ነው፤ ስለ ሆነም ሥርዐቱ አሮጌው ሥርዐት ነው።

«ዓለምም በሞላው በክፉው እንደተያዘ እናውቃለን።» (ዮሐ 5፥19 ነባሩ ትርጉም) ደግሞ እኛ በዓለም ውስጥ አለን። ከነኝህ ሦስቱ ጣምራ ጠላቶቻችን በእኛ ዘንድ የ24 ሰዓት ተወካይ የቅርብ ተጠሪ ሥጋ (አሮጌው ሰው) ነው። በሁለተኛ ደረጃ ደግሞ ዓለም ነው። ዓለም ደግሞ በክፉ ተይዛለች። በክፉው ቀጥጥር ሥር ወድቃለች። ሰይጣን የዚህ ዓለም አምላክ የተባለ ነው።

ክርስቶስ ኢየሱስ ከዚህ ከአሮጌው ሥርዐት፣ ከዓለም ሥርዐት ወደ ዐዲስ ሥርዐት እንድንመጣ ነው የጋበዘን። በአሮጌው ሥርዐት ውስጥ የነገሮች ሁሉ ማዕከል «እኔ» ነው። በዐዲሱ ሥርዐት የነገሮች ሁሉ ማዕከል እግዚአብሔር ወይም ክርስቶስ ኢየሱስ ነው።

የአሮጌው ሥርዐት ማንቀሳቀሻ ኃይሉ ዲናሞው መጎምጀት (Eros) ነው። ራስን የሚያልቅ፣ ለራስ የሚሆነውን መጎምጀት፣ እርሱ ነው ማንቀሳቀሻ ኃይሉ።

ኢሮስ (Eros) በግሪክ ቃል ከአራቱ የፍቅር ዐይነቶች አንደኛው ነው። ይሄ ኢሮስ የሚባለው ማናቸውንም ጠቃሚ የተባለን ነገር ለእኔ የሚል ነው። እኔን ያልቀኛል፣ እኔን ከፍ ያደርጋል፣ ለኔ ይበጃል የምንለውን ነገር ለራስ መፈለግ፣ መጎምጀት፣ ለማግኘት መጣር ነው። ምንም ዐይነት ሊሆን ይችላል። ገንዘብ ሊሆን ይችላል፣ ዕውቀት ሊሆን ይችላል፣ የተቃራኒ ጾታ ሊሆን ይችላል፣ ብቻ ዐላማው የራስ ማድረግ ነው። ተቃራኒ ጾታን ከሆነ እርሷን ወይም እርሱን ካላገኘሁ ብሎ በኢሮስ ልቤ ጠፋ የሚል ሰው ፍቅሩ እውነተኛ ፍቅር አይደለም። ለእርሱ እስካልሆነች ድረስ ክፉ ቢያገኛት ግድ የለውም። ለእርሷ እስከ አል

ሆነ ድረስ ምንም ቢደርስበት ግድ የላትም። በእንደዚህ ዐይነቱ ፍቅር ውስጥ ዋናው 'እኔ' የሚለው ነው።

ዐዲሱ ሥርዐት በዐዲሱ ሰው ዘንድ የሚታይ ነው። በወዲያ ኛው፣ በዐዲሱ ሥርዐት ውስጥ የነገሮች ሁሉ ማዕከል ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ወይም እግዚአብሔር ነው። ጳውሎስ እንዳለ «ከክርስቶስ ጋር ተስቅያለሁ አሁን የምኖረው ኑሮ በእግዚአብሔር ልጅ ላይ ባለ እምነት የምንኖረው ኑሮ ነው።»

2ቆሮ 5፥15 «በሕይወት ያሉት ለእነርሱ ለሞተውና ለተነሳው እንጂ ወደ ፊት ለራሳቸው እንዳይኖሩ እርሱ ስለሁሉ ሞተ» ይሄ ነው የነገሮች ሁሉ መነሻ። የሚኖሩት ለርሱ ነው። በሮሜ 14ም ላይ ጳውሎስ እንደሚናገር ራሱንም በዚያ መንገድ ሲያመላልስ እንደቆየ «ከኛ አንድስ እንኳ ለራሱ የሚኖር የለምና ለራሱም የሚሞት የለም በሕይወት ሆነን ብንኖር ለጌታ እንኖራለን ብንሞትም ለጌታ እንሞታለን» (ሮሜ 14፥7) ያሳየናል።

በየዕለቱ እርሱን ስናስቀድም ሕይወታችን የሚረካ ይሆናል። በዐዲሱ ሰው ሥርዐት የማንቀሳቀሻ ኃይሉ ከእግዚአብሔር የሚመጣ በመንፈስ ቅዱስ በውስጣችን የሚፈስ ፍቅር ነው።

ለዚህ የግሪክ ቃል «አጋፔ» ነው። በአሮጌው ሥርዐት ውድድር፣ ፋክክር፣ እሽቅድድሞ ነው ያለው። በዚህኛው ግን የሚኖረው ኅብረት፣ መተሳሰብ፣ መተባበር ነው።

በእግዚአብሔር ሕዝብ መኖር ስለሚገባው ኅብረት በ1ቆሮ 12 በአካል ብልቶች አንፃር ተገልጿል።

በአሮጌው ሥርዐት ፋክክር እና እሽቅድቅድም ባለበት መፋለጥ እንዳይኖርና መረጋገጥ፣ መጨፈላለቅ እንዳይመጣም፣ መቈጣጠሪያ ኃይሉ ሕግና ዱላ አለ። ምክንያቱም ሁሉም ሳይጨፈላለቅ የሚቻለውን ጥቅም እንዲያገኝ በሕግና በዱላ ይጠበቃል።

ሕግ ያለ ዱላ ተግባራዊነት ስለሌለው ሕግና ዱላ፣ የግድ በዓለም ሥርዐት ማስጠበቂያ ሆኗል። በአሮጌው ሰው ሥርዐት ፀጥታ ማስጠበቂያ ሕግና ዱላ ነው። በአዲሱ ሰው ሥርዐት ግን ሰላም ማስፈኛው የመንፈስ ቅዱስ ተቈጣጣሪነት ወቀሳ ወይም የመንፈስ ፍሬ ነው፤ ይቅርታ ነው።

የመንፈስ ፍሬ በገላትያ 5፡2 ላይ ተዘርዝረዋል። እነኝህን የሚከለክል ምንም ዓይነት ሕግ የለም። የመንፈስ ቅዱስ ወቀሳ፣ በራስ መናዘዝ፣ ይቅርታ መጠየቅ፣ ማድረግም የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው። በዐዲሱ ሥርዐት መቈጣጠሪያ ኃይሉ ያው የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው።

አምልኮ ነፃነትን እንጂ የመንፈስን ፍሬ የሚከለክል ሕግ ሊወጣ ይቻላል እንዴ? በዓለም ዙሪያ መውደድን፣ ደስታን፣ ሰላምን፣ ትዕግስትን የሚከለክል ሕግ ይወጣል እንዴ? ደስታን የሚከለክል ሕግ ይወጣል እንዴ? ሰላምን የሚከለክል ሕግ ይወጣል? ክርስትናን የሚቃወም የትም አገር ቢኬድ በኮሚኒስትም፣ በእስልምና አገርም ቢኬድ ይሄን ዓይነት ሕግ አይወጣም።

በአሮጌው ሥርዐት ሕግና ዱላ ደግሞ በአንድ አገር ውስጥ ሲሠሩ በአገሮችም መካከል ከሆነ ደግሞ የኃይል ሚዛንን የመጠበቅ ስልት ፍቱን ዘዴ ነው። ምክንያቱም የአንድ አገር ሕግ ለሌላው ስለማይሠራ አንዱ ሌላውን እንዳይጨፈልቀው የኃይል ሚዛን ያስፈልጋል።

የአሜሪካንን ኃይልነት ሚዛን ማስጠበቂያው የሶቭየት ዩኒየን ኃይልነት ነበር። አሁን የሶቭየት ዩኒየን አለመኖር በኃይል ሚዛን ጥበቃ አኳያ ትንሽ ስጋት አስከትሏል።

በአሮጌው ሥርዐት ጥርስ ለጥርስ ነው፤ ዐይን ለዐይን ነው። በዐዲሱ ሥርዐት ግን ይቅርታ ነው። ከራስ ይልቅ ባልንጀራ እንደሚሻል በትሕትና መቀጠር ነው።

በአሮጌው ሥርዐት የምንመለከተው የሰው ጽድቅ ሲሆን፤ በዐዲሱ ሥርዐት ግን የምንመለከተው ለሰው በጸጋ የተሰጠ የእግዚአብሔርን ጽድቅ ነው።

2. ዓለምና መልኮቿ

"በተስፋ ደስተኞች ሁኑ፤ በመከራ ታገሱ፤ በጸሎት ጽኑ" (ሮሜ 12፡2)። "ዓለምን ወይም በዓለም ያለውን ማናቸውንም ነገር አትውደዱ፤ ማንም ዓለምን ቢወድ፣ የአብ ፍቅር በእርሱ ዘንድ የለም፤ ምክንያቱም በዓለም ያለው ሁሉ የሥጋ ምኞት፣ የዐይን አምሮትና የኑሮ ትምክሕት ከዓለም እንጂ ከአብ የሚመጣ አይደለም። ዓለምና ምኞቱ ያልፋሉ፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሚፈጽም ግን ለዘላለም ይኖራል" (1ዮሐ 2፡15-17)።

የሚያልፈው ነገር ከማያልፈው ነገር ሊያስቀረን የሚችልበት የራሱ ኃይል አለው። የእግዚአብሔር ቃል እንደሚለው የምንጎመጃው የዐይን አምሮት ይቅርና የእኛ የሥጋ ሕይወትም ያልፋል። ይህች ዓለም በፍጻሜው እንደማትጠቅም ዕቃ ትጣላለች። ዓለምም ምኞቱም ያልፋሉ። እውነታው እንዲህ ከሆነ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ በነዋሪው በዘላለሙ እሴት አንጻር እንናቃት፤ በዚችም ዓለም የምንጠቀም እንደማንጠቅም እንሁን። በዚች ዓለም ያለው ነገር ሁሉ ኃላፊ ነው (1ቆሮ 7፡31)።

ከመቼውም ጊዜ ይበልጥ ቁርጥ አቋምና የእግዚአብሔር ወገን ነት ያስፈልገናል።

ሰውን መካከለኛ ባደረገው (በአማካኝነት-ሰብ ላይ በሚያጠነካው) በዓለም ሥነ-ልቦናዊ አስተሳሰብ ወይም ከፖለቲካዊ ፍልፍሰና ጋራ አመሳሰላ ቤተ ክርስቲያን የትምህርቷን ንዝረትና አካሄዷን ብትቃኘው አይበጃትም።

- ዓለም ኅብረተ ሰባዊነት ስትል ቤተ ክርስቲያን ያንኑ ብትል፤
- ዓለም የሴቶች መብት ስላለች ብቻ ቤተ ክርስቲያንም

ያንኑ ተቀብላ የእህቶች መብት ብላ ብታስተጋባ፤ እግዚአብሔር "አንተ" ብቻ ሳይሆን "አንተ አንቺም" ይባል ብትል፤

- ዓለም መብት ለሰዶማውያን እያለች ስትጮኽ ቤተ ክርስቲያንም ቢቀስሱ ምን አለበት ብትል፤
- ዓለም በፋሽን አዙሪት ቀልቧ ሲጠፋ፤ ቤተ ክርስቲያን እንደዚያው ብትቦዝ፤
- ዓለም የጸሐይ አዳራሽን እንደ መቅደስ እየቈጠረች በሽመታ አባዜ ስትያዝ ቤተ ክርስቲያንም በዚያው ብትለከፍ፤
- ዓለም የሥነ ምግባርን ቋሚነት ገፍትራ ጥላ፤ የጋራ እውነትን እያሟሸሸች፤ የእኔም እውነት እውነት ነው፤ የአንተም እውነት እውነት ነው፤ የእኔም መለኪያ ልክ ነው፤ የአንተም መለኪያ ልክ ነው ስትል ቤተ ክርስቲያንም ዘመነኛው ከቤተ ክርስቲያን እንዳይሸሽ በሚል ፈሊጥ የሞራልን ማክረር እንተው ብትል፤ መለኪያዋን ብትደብቅ ወይም ብትሰብር ወዘተ ...

የትምህርቷንና የሥልጣኗን ምንጭ ዘንግታ የዓለም አቀንቃኝ አስተሳሰብ ገደል ማሟቶ ሆነች ማለት ነው።

እንደ ቃሉ፤ የእውነት አምድና መሠረት፤ የፍትህና የጽድቅ መግለጫ፤ ከፋውን የምታስር መልካሙን የምትፈታ ሆና መገኘት ሲኖርባት፤ የየዘመኑን የዓለም አስተሳሰብ እና አደራረግ ከኮረጀች፤ ከእውነተኛው ዐለት የተለየች በአሸዋ መሠረት ላይ የታነጸች ትሆናለች - አትጸናምም።

የሕይወት መልክቅ ነቃይ፤ አቋምዋ ሽዋሽዋዊ የሆነባት፤ ጥዘዋ ወትሮ ተደናብሮ የሆነባት፤ በሮቿ የተበረጋገዱ የትኛውም ፍልስፍና በመረጠው በር ዘው ብሎ የሚገባባት፤ የሕይወት ዐላማና ትርጉም ወለብላባ የሆነባት፤ በውሸት እውነት በተባለ የድህረ ዘመናዊ (post modernism) ቅኝት የተጋዘች ትሆናለች።

ዓለም በቀለም፤ በዘር፤ በነገድና በቋንቋ ስትከፋፈል፤ ታዳጊዋ፤ ነውር እንደሌለው በግ ደሙን አፍሶ፤ ከነገድም ሁሉ፤ ከቋንቋም ሁሉ፤ ከወገንም ሁሉ ዋጅቶ ለአባቱ ለእግዚአብሔር የካህናት

መንግሥት ለማድረግ የተቤዣት ቤተ ክርስቲያን፤ የዓለምን ጥያቄ ጥያቄዋ አድርጋ፤ በዘርና በነገድ ብትከፋፈል ጌታዋ በሥጋው መቄረስ ያፈረሰውን የጥል ግድግዳ በዘረኝነት፤ ለወገኔ ይጠቅማል በሚል ከንቱ ውዳሴ መልሶ እንደ መገንባት ይሆናል። ዓለም በቀዘፈችበት እየቀዘፈች ዓለም በለቀመችበት እየቃረመች መሄድ የለባትም።

ቤተ ክርስቲያን እንደ ቤተ ክርስቲያንነቷ ከማንኛውም የፖለቲካ አስተሳሰብ በላይ ሆና የማይናወጥ መንግሥት ዜግነቷንና አባልነቷን አክብራ መያዝና መጽናት አለባት እንጂ የየትኛውም ፖለቲካ ክፍል መሣሪያ ለመሆን ተንሸራታ መውረድ አይገባትም። የነቢይነት አገልግሎቷ ተኮላሽቶ እንዳይቀር።

ቅድሚያ መስጠት ያለብን ለዓለም ሳይሆን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። ይህም ደግሞ መልካምና ደስ የሚያሰኝ ነው። በእግዚአብሔር መንግሥት የሚደረገው የራስ ፈቃድ ሳይሆን የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። ከሰማያዊ ጥሪ ተካፋዮች የሆንነው ፈቃዱን ዐውቀን እንድናደርግ ፈቃዱንም እንድንደገፍ ነው። መልካምና ፍጹም ደስ ከሚያሰኝው ነገር አንዱ ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን ማመን ነው። የጌታን ፈቃድ እያደረጉ በየዕለቱ እርሱን ደግሞ መከተል የደቀ መዝሙር ጥሪ ነው።

በቤተ ክርስቲያን፡-

እውነት ከፍቅር ሲያብር

ዕውቀት ትህትናን ሲላበስ

ጎይል በርኅራኄ ሲቃኝ

ብልህነት ከየዋህነት ጋር ሲዳበል

ጎይል መለኮት ከትምህርተ መለኮት ጋር ሲጣመር

የቤተ ክርስቲያን ሕይወትና አገልግሎት ጥልቀትና ውበት ያበራል፤ ሕይወት አልጫ ለሆነባቸውም የሕይወት ጨው፤ ለጨለ መባቸውም ብርሃን ይሆናል (ማቴ22÷29፤ ኤፌ4÷15፤ 1ቆሮ8÷13)።

ዓለም ምን ትመስላለች ከሚለው ጥያቄ ይልቅ ዓለም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ምን ያህል ገባች ወይም ቤተ ክርስቲያን ያለምን ምን ያህል መሰላች የሚለው ጥያቄ እጅግ አሳሳቢ ነው። ይኸው ሁኔታ በ2ኛ ጢሞቴዎስ ምዕራፍ 3 እና 4 ላይ በሰፊው ተገልጿል።

"ነገር ግን በመጨረሻው ዘመን የሚያስጨንቅ ጊዜ እንደሚመጣ ይህን ዕውቅ። ሰዎች ራሳቸውን የሚወዱ ይሆናሉ፤ ገንዘብን የሚወዱ፤ ትምክህተኞች፤ ትዕቢተኞች፤ ተሳታፊዎች፤ ለወላጆቻቸው የማይታዘዙ፤ የማያመሰግኑ፤ ቅድስና የሌላቸው፤ ፍቅር የሌላቸው፤ ለዕርቅ የማይሸነፉ፤ ሐሜተኞች፤ ራሳቸውን የማይገዙ፤ ጨካኞች፤ መልካም የሆነውን የማይወዱ፤ ከዳተኞች፤ ችኩሎች፤ በከንቱ በትዕቢት የተወጠፉ፤ ከእግዚአብሔር ይልቅ ተደላን የሚወዱ ይሆናሉና። ሃይማኖታዊ መልክ አላቸው፤ ኀይሉን ግን ከደዋል። ከእነዚህ ራቅ" (2ጢሞ 3:1-5)።

ሀ) ራስ ወዳድነትና ትምክህት

ሰዎች ራሳቸውን የሚወዱ ይሆናሉና ዘመኑ ክፉ የሚሆነው ከዚህ የተነሣ ነው። እዚህ ላይ ሰዎች የሚለው ቃል የእግዚአብሔር ሰዎችን የሚጨምር ነው። በእግዚአብሔር ስም የሚጠራው ሕዝብም ራሱን ካልጠበቀ በዚህ ውስጥ ያልፋል። ዓለምም በዚህ ውስጥ ትገኛለች። ሰዎች ራሳቸውን የሚወዱ ይሆናሉ።

እግዚአብሔር ሲፈጥረን እኔ ማለት የምንችል የራስ ሕልውና ግንዛቤ ያለን አድርጎ ፈጥሮናል። ግን ራስ ወዳድነት እግዚአብሔርን ከመንገዱ በሚያስወግድ፤ ሰውን ከሰውነት ደረጃ አንሥቶ ወደ መለኮትነት በሚለውጥ መልኩ፤ የነገሮች ሁሉ ማዕከል ራስን በሚያደርግ መልኩ፤ እኔያዊነትን የሚያራምድ፤ የእኔ ዐሳብ፤ የእኔ ፈቃድ፤ የእኔ ፍላጎት ከሌለው ሁሉ ይቀደም የምንልበት፤ ከእግዚአብሔርም ይቅደም የምንልበት ዐይ

ነት ሁኔታ ስለሚሆን ዘመኑ ክፉ ነው።

ሰዎች ገንዘብን የሚወዱ ይሆናሉ፤ ከዚህ ጋር ተያይዞ ትምክህተኞች በትዕቢት የተነፉ ትዕቢተኞች ይሆናሉ። ምንጊዜም ሰዎች ትምክህተኞች ሊሆኑ መሠረት የላቸውም። በ1ቆሮ 4:7 «ያልተቀበልኩም ምን አለህ? የተቀበልክ ከሆንክስ እንዳልተቀበልህ የምትመካ ስለምንድን ነው?» ያልተቀበልኩ ነገር የለህም፤ በራስህ ያመጣኸው አንዳችም ነገር የለም። ይህንንም ቢሆን በቀጥታም ይሁን በተዘዋዋሪ ወዳንተ የመጣ ያለህ ሁሉ የተቀበልኩ ነውና ልትመካ መብት የለህም ይላል። ይሁንና ሰዎች ትምክህተኞች ይሆናሉ። ከዚህ የተነሣ በትዕቢት የተነፉ ይሆናሉ። በፊት የማንጠብቀው በእግዚአብሔር ስም፤ በክርስቲና ስም በሚጠራው ሕዝብ ዘንድ እንኳ ራስን ወደ ላይ የማውጣት ነገር፤ ከክርስቶስ ጋር የማስተካከል ወደ መለኮትነት የማስተካከል ነገር አምላክ ነኝ የማለት ኩፍታ እየተሰራጨ ነው።

ለ) አፍቅሮተ ንዋይ

ሰዎች ገንዘብን የሚወዱ ይሆናሉ። ይህም ወደ ቤተ ክርስቲያን እየገባ ነው። የቤተ ክርስቲያን ሕይወት ራሱ በገንዘብ ዙሪያ እየተሸከረከረ ነው። ከጥቂት ዓመታት ወዲህ የቤተ ክርስቲያን እንቅስቃሴ በብዙ ስፍራ በተለይም በምዕራቡ ዓለም ዋናው ነገር ሰማያዊ ሳይሆን ምድራዊ ሆኗል። ስብከታችን ስለ ገንዘብ፤ ስለ ብልጥግና ሆኗል። በእግዚአብሔር ዐይን ማየት ቀርቶ በዓለም ዐይን ማየት ጀምረናል። ጌታ ኢየሱስ በእስያ የነበሩትን ሰባቱን አብያተ ክርስቲያናት ሲገመግም፤ ስለ ሰምርኔስ ሲናገር «መከራህን ድኽነትህን ዐውቃለሁ» ይልና «ይሁንና ባለጠጋ ነህ» (ራእ 2:9) ይለዋል።

ስለ ሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን ሲናገር ደግሞ ሎዶቅያ ሀብታም የበለጠገች ነበረችና ባለጠጋ ነኝ ስትል ድካ የተራቂተች መሆኗን

ሰለማታውቅ የእግዚአብሔር ቃል ነቀፋት። በእግዚአብሔር ዐይን ከማየት ይልቅ በዓለም ዐይን ማየት እጅግ እየበዛ መጥቷል። የቤተ ክርስቲያን ዐይን በጎሳፊ ብልጥግና ላይ እየሆነ ነው።

በዓለም ስንመለከት ብዙ ነገር በገንዘብ ዙሪያ እየተሸከረከረ ነው። ድሮ ስፖርት በስፖርትነቱ ነበር የሚካሄደው፤ አሁን ግን ስፖርት የሚካሄደው ከገንዘብ አኳያ ነው። በቤተ ክርስቲያንም ሁኔታው ያው እንደ ሆነ ስናገር ብዙዎችን ላሳዝን እችላለሁ። አገልግሎት በገንዘብ ዙሪያ እየተሸከረከረ ነው። የመዝሙር አገልግሎት፣ የወንጌል አገልግሎት በገንዘብ ዙሪያ እየተሸከረከረ ነው። ከገንዘብ በኋላ የምንሮጥ ከሆነ፣ የራስን ነገር በማሳደድ የምንሄድ ከሆነ፣ ጉዳዩ አሳሳቢ ነው።

ይህንን ስል ገንዘብ አያስፈልግም ማለቴ አይደለም። ነገር ግን የእግዚአብሔርን ስፍራ ገንዘብ መውሰድ የለበትም። ሰማያዊውን ስፍራ ምድራዊው ነገር፣ የእግዚአብሔርን መንግሥት ቦታ መንግሥተ እኔ መተካት የለበትም።

አብዛኛውን ጸሎታችን በራሳችን ምድራዊ ምኞት ጋላ የሚሯሯጥ ነው። በሰማያዊ አጀንዳ አይደለም የምንጸልየው። ለመንፈሳዊ እንቅስቃሴ ብንጓጓ ልዩ መገለጥ ብንጠብቅ ስለኛ ምድራዊ ነገር ጓጥተን ነው እንጂ የምንጠብቀው ስለጽድቅ ነገር ስለ ሰማያዊ ነገር ጓጥተን አይደለም።

«አስቀድማችሁ ግን የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቁንም እሹ» (ማቴ 6፡33)። በቤተ ክርስቲያን እያንዳንዳችን የእግዚአብሔርን መንግሥት የማናስቀድም ከሆነ እንጠፋለን። ቤተ ክርስቲያን ዘማዊ ትሆናለች። እግዚአብሔር ንፋግ አይደለም። የእግዚአብሔር መንግሥት አጀንዳ የእኛ አጀንዳ ቢሆን እግዚአብሔር ስለ እኛ ጉዳይ ይገደዋል። ከመጀመሪያው እግዚአብሔር ችር ነው።

እዚህ ላይ የሰሎሞንን ጸሎት ማንሣት ደስ ይለኛል። እግዚአብሔር ወደ ሰሎሞን መጣና ምን ትለምነኛለህ አለው? ሰሎሞን የለመነው ነገር ሕዝቡን በጽድቅ እንዲያስተዳድር ጥበብ እንዲያገኝ፣ ማስተዋል እንዲያገኝ ነበር። የእግዚአብሔር ሕዝብ በመልካም ለመተዳደር መብቃቱን አስቀደመ። ይህም እግዚአብሔር ደስ የተሰኘበት ጸሎት እንደ ሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። ሰሎሞን ይህን ነገር ስለለመነ ነገሩ እግዚአብሔርን ደስ አሰኘው ዛሬ ግን የሚሰበከው ምድራዊ በረከት ነው።

በኤፌሶን መልዕክት ውስጥ "በሰማያዊ ስፍራ በመንፈሳዊ በረከት ተባረክን" ነው የሚለው፤ "የልባችሁ ዐይኖች ሲበሩ በሰማይ ያላችሁን መዝገብ ታያላችሁ" ነው የሚለን። በእውነት ቤተ ክርስቲያን በጎሳፊ ጠፊው እየታወረች ነው ያለችው፤ ሰማያዊውን ነገር መመልከት አልቻለችም። በምድራዊ ነገር ዙሪያ ነው ያለ ነው። የምድር በረከት ስበኩልን ነው የምንለው። የበረከት ምንጭ እግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔር ደግሞ ታማኝ ነው። ስናስቀድመው፣ ስንደገፈው አይጎድልብንም።

ሰሎሞን ተራ ነገር ስላልለመነ ነገሩ እግዚአብሔርን ደስ አሰኘው። እግዚአብሔርም አለው «ፍርድን ትለይ ዘንድ፣ ለራስህ ማስተዋልን ለመንህ እንጂ ለራስህ ብዙ ዘመናትን፣ ባለጠግነትን የጠላቶችህንም ነፍስ ባትለምን ይህን ነገር ለምነሃልና እንደ ቃልህ ይህን አድርጌአለሁ» (1ነገ 3፡10-13)።

በየትኛው ጸሎታችን እግዚአብሔርን ደስ የሚለው ይመስላችኋል? በምድራዊ ፍላጎታችን አኳያ መጸለይ ንጢአት አይደለም። ነገር ግን እግዚአብሔር ደስ የሚሰኝበት የእግዚአብሔርን ክብር፣ የሌሎችን ጥቅም ስናስቀድም ነው። ጳውሎስ «ለኔ ሕይወት ክርስቶስ ነው» ሞትም ጥቅም ነው ይላል። ጳውሎስ ሰማያዊውን ነገር የሚያይ ነው። ዐይኑ ተከፍቶለታል። «ለኔ ወደ ክርስቶስ መሄድ ይሻለኛል። ነገር ግን መኖሪ ለናንተ የሚጠቅም በመ

ሆኑ» በማለት አገልግሎትን መርጧል (ፊል 1:21-24)።

«በሕይወት ያሉ ለነርሱ ለሞተውና ለተነሣው እንጂ ወደ ፊት ለራሳቸው እንዳይኖሩ እርሱ ስለሁሉ ሞተ» ስለሚል የመኖራችን ዐላማ ይህ እንደ ሆነ ነው የሚነግረን የእግዚአብሔር ቃል (2ቆሮ 5:15)።

ሰሎሞን ረጅም ዕድሜን አልለመነም። በምድር ብዙ ለመኖር አልጸለየም። በእኔ ቋንቋ በጸሎቱ ጣቢቆ ምድር አልነበረም። በሌላ መልክ ደግሞ ባለጠግነትን አሳስቀደመም። በአንድ በኩል እንደዚህ ብሎ ሊጻል ይችላል። መቼም እኔ ያንተ ሕዝብ ንጉሥ ነኝ፤ ያንተ ሕዝብ ደግሞ ከአሕዛብ ሁሉ የተለየ ነው። የአንተ ሕዝብ መሆን ማለት ከብሩ እንዴት እንደ ሆነ መታየት አለበት። ከዓለም ነገሥታት ይልቅ ለኔ ምን የመሰለ ቤተ መንግሥት ነው የምትሠራልኝ? የተንደላቀቀ ቤት ሥራልኝ አላለውም። ቢለው ያስኬድ ነበር።

አንዳንድ ቋንቋ አለን፤ እኛ የእግዚአብሔር ልጆች ነን የንጉሥ ልጆች ነን፤ ራስ እንጂ ጅራት መሆን የለብንም እንላለን። ስለዚህ ትልቁ ነገር እግዚአብሔርን ማስከበር ሳይሆን እኛን በትምክህት ውስጥ ማስገባት ነው። ይህ በእግዚአብሔር የመመካት ቋንቋ አይደለም። እኛ በመረጥናቸው የምቶት መስመሮች እንጂ በጽድቅ፣ በዕድስና፣ ይቅር በማለት፣ በፍቅር፣ በትሕትና፣ በልግስና ጅራት ይሆኑ ራስ የመሆን ነገር ሳይ አናተኩርም። ቅኝታችን እንደ ዓለም ቅኝት ነው።

ሌላው ደግሞ "የጠላቶችን ነፍስ ሳትለምን" ይላል፤ እኛ የሚቃወሙንን እንዲደፋልን አንመኝም? በምንጠላቸው ላይ መቅሰፍት እንዲመጣ የሚርት ጸሎት የምንጸልይ የለንም? በእግዚአብሔር ስም ውሸታዎች አልሆንንም? ከእግዚአብሔር ቃል ይልቅ ጆሮአችንን በሚያሳክክ፣ በዙሪያችን በሚፈላ ትንቢት

እውነተኛነቱን፣ ከእግዚአብሔር የመነጨ መሆኑን ሳንፈትሽ ለሥጋችን እስከ ጣፈጠ ድረስ እንመራበታለን። እውነተኛ ትንቢት ሆኖ ሳለ ደግሞ ለሥጋችን ካልተመቸ እንገፈትረዋለን።

አንዳንድ ነገሥታት በብሉይ ኪዳን ውስጥ ለመንገሥ ሲፈልጉ ነቢያትን ያስቀድማሉ። ስለ ንግሥናቸው ትንቢት ያስነግራሉ። እግዚአብሔር ያልጠራቸው ግን አይጸኑም፤ ይከሸፋሉ።

ወደ ጌታ ከመጣሁ ጊዜ ይልቅ የቤተ ክርስቲያን ሕይወት አሁን እጅግ ተለውጧል። ብዙ የተፋጠነ መሸቆልቆል ነው የማየው።

በአንድ ጥዳይ አንድ ሰው ልክ ያልሆነ ሲመስለን እንጸልይ እንደ ነበር አስታውሳለሁ። እኔ ሳበላሽ ስስት ወይም የሳትኩ ሲመስል ሌላው ያነባ ነበር። አሁን ግን እንደዚህ አይደለም። አስወግድልን፤ አንሳልን ነው። እኔ አነሳሳችኋለሁ ቢባል «አሜን» ነው የሚባለው፤ መማለድ የለም። ጸሎታችን የሚርት ጸሎት ነው። በንስሐ መመለስ፣ የወደቀው መነሣት እጅግ ያስደስተን ነበር።

የምድር ብልጥግናን እንንጓለን፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ባለጠኑች ከሆንን በኋላ ሌላው ብልጥግና ከመጣ ይምጣ። እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን። ካልመጣ ደግሞ በጢሞቴዎስ እንደምናነበው ይህ ያለን ይበቃናል (1ጢሞ 6:8)። ያየውን ሁሉ አምጥተን አጋብሰን የእግዚአብሔር ሰላም ከእኛ ከራቀ ምን ዋጋ አለው? ግን አንዳንድ ጊዜ ገንዘብን የምንፈልገው ዋስትና ወይም ዘብ እንዲሆንን ነው። ገንዘብ ከመጣ በኋላ ደግሞ ዘብ መሆኑ ቀርቶ እኛ ለገንዘቡ ዘብ እንሆናለን። ለገንዘብ ዘብ መቆም ስቃይ ነው። እኛ ጓጉተን ዐይናችን ቀላውጦ ምን የመሰለ ዐልጋ፣ ፍራሽ ብንገዛ አንሰላውም ብርድ ልብሱም ልዩ ቢሆን እንቅልፍ ከሌለን ምን ዋጋ አለው?

በረከት በሚሰበክበት በአሁኑ ወቅት ይሄ ነው መልእክቱ። አስ

ቀድማችሁ የእግዚአብሔር መንግሥት ፈልጉ ከዚያ ሁሉ ይጨመርላችኋል። ቁማሪው ብዙ አይታይም። ከመጣ እግዚአብሔር ይመስገን። ከሄደም ይሂድ። እግዚአብሔር ብቻ ከእኛ አይራቅ። ጤናችንን የሚጠብቅ ሰላምን የሚሰጠን እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ይሁን። ምን የመሰለ ቤት ሠርተን በባልና ሚስት መካከል ሰላም ከሌለ ትርፉ ምንድን ነው? የሰሎሞን ጸሎት የእግዚአብሔርን መንግሥት ያስቀደመ ጸሎት ነው። ግን እግዚአብሔር አስቀድሞ አያይ ይመስለናል? የፈጠረን አምላክ መሻታችንን አያውቅም? እኛ ለምነን ነው የምንፈልገውን ነገር ከእግዚአብሔር እጅ የምናስረግፈው? እርሱ ምንም ሳንጠይቀው እንኳን የምንፈልገውን እንዲሁ አይሰጠንም?

«እነሆ ማንም የሚመስልህ እንዳይኖር ከአንተ በፊትም በኋላም ጥበበኛ አእምሮና አስተዋይ ልቡና ሰጥቼሃለሁ። ደግሞም ከነገሥታት የሚመስልህ ማንም እንዳይኖር ያልለመንኸውን ባለጠግነት ክብር ሰጥቼሃለሁ።» ያልለመንኸውን ባለጠግነትና ክብር የሚሰጥ እግዚአብሔር የተባረከ ይሁን። ስለዚህ እኛ ካልጨቀጨቅነው አይሰጠንም ብንል ጉዳያችን ምድራዊ ነው። ለዚህ ደግሞ አልተጠራነም። ምንም እንኳን በሥጋ ውስጥ ብንኖር ጥሪያችን ሰማያዊ ነው። ይሁንና በሥጋ ውስጥ መኖራችንን የሚያውቅ አምላክ ለማናቸውም ይጠነቀቃል። ለዕለት እንጀራችን ይጠነቀቃል።

ገንዘብ ሲኖር ተምክህት ይመጣል፤ ትዕቢት ይመጣል፤ በእግዚአብሔር ከመመካት ይልቅ ባለን ነገር እንመካለን። እግዚአብሔር ከዚያ ያስጥለን። የጠራች ቤተ ክርስቲያን እግዚአብሔር ይዋጅ።

ሐ) ፍቅር አልባነት

ስለሚመጣው ዘመን በተነገረው በዚሁ ቦታ "ልጆች ለወላጆቻቸው የማይታዘዙ ይሆናሉ" ይላል። "ፍቅር የሌላቸው" ይላል።

ልጆቻችንን አስተምረን፤ አንቆጥቀጠን አሳድገን ልጆች ለወላጆቻቸው የማይታዘዙ ሲሆኑ ወላጆች ደስ ይለናል? በብዙ ቤተሰብ ውስጥ ትልቅ ሐዘን አለ። ብዙ ወላጆች በልጆቻቸው ሁኔታ ልባቸው በሐዘን ይሰበራል። ልጆች ብርቅ ቢሆኑልን፤ ብንንከባ ከባቸው በጣም ጥሩ ነው። አንዳንድ ጊዜ ከእግዚአብሔር ይልቅ እነርሱን እናስቀድማቸውና እነርሱም ለእኛ አይሆኑም። እግዚአብሔር ቤተ ሰብን ካልባረከ ምን ዋጋ አለው? ልጅ ወልደን ልጆች ግን አብረውን የማይሆኑ ከሆነ ምን ዋጋ አለው? እግዚአብሔር ልጆቻችንን እንደ ይስሃቅ ያድርግልን። በእርሱ ስንታ መን እርሱ ነገሮችን ይቀይራል።

አሁን በቤተ ሰብ ውስጥ ልጆች ወላጆቻቸውን አያከብሩም። የቤተ ክርስቲያን ወጣቶች የቤተ ክርስቲያን መሪዎች እንዲያከብሩ መጠበቅ አለብን ወይ? በቤት ውስጥ ያሉትን ወላጆች ካላከበሩ በቤተ ክርስቲያን ያሉትን ወላጆቻቸውን መሰል የሆኑትን እንዴት ያከብሯቸው? ስለዚህ በቤት ባህሉ የለምና በቤተ ክርስቲያን ሥርዐት አልበኝነት ቢኖር አያስደንቅም። ይህ ብቻ አይደለም። 'ፍቅር የሌላቸው' ይላል። እዚህ ላይ ፍቅር ተብሎ የተተረጎመው የግሪኩ ቃል 'ከትሮጌ' ነው። ይህ ፍቅር ወላጆች ለልጆች የሚኖራቸው ፍቅር ነው። ይህ ፍቅር በእንስሳም ዘንድ እግዚአብሔር በፍጥረቱ ያሳደረው ፍቅር ነው።

ይህ ፍቅር ለምንድን ነው የሚጠቅመው? ወላጆች ልጆች ወልደው ልጆቻቸውን የማይንከባከቡ እንዳይሆኑ ለዚህ ጥዳይ እግዚአብሔር የሰጠው ነው። ይሄን ዐይነት ፍቅርም ነው ይጠፋል የሚለው። ምናልባት ይሄ ማስወረድ መብት ነው የተባለው፤ የዚህ ነፀብራቅ ይሆን? በአንዳንድ አገር ማስወረድ መብት እየሆነ ነው፤ ልጁን ከማህፀን ከመውጣቱ በፊት መግደል ነው። እንደዚህ ዐይነት ጊዜ ላይ ነው ያለው ስለዚህ ወደ እግዚአብሔር መሮጥ ያስፈልጋል።

ይህን የሚቋቋም ጸጋ ከእግዚአብሔር ለመቀበል መሮጥ ያስፈልገናል። አብርሃም አንድ ልጅህን ሰዋልኝ በተባለ ጊዜ የወሰደው ርምጃ በጣም የሚያስደንቅ ነው። ለኔ የበለጠ የሚያስደንቅ ቀኝ ግን ይስሐቅ ነው። አባቱ እየዋሸ ነው የወሰደው፤ መሥዋዕት እናቀርባለን አለው የበግ መስዋዕት እንደሚያቀርቡ፤ በጉ የት አለ? ሲለው አለ ወዲያ እያለ እያታለለ ነው የወሰደው። ከዚያ ነገሮችን ሁሉ አመቻችቶ ይስሐቅን ዕንጨት ላይ አጋድሞ ሰይፉን መዘዘ። ከመታረድ ይስሐቅን ያስጣለው ማን ነው? እግዚአብሔር ነው። ይስሐቅ ከዚያ በኋላ እያታለለ ወስዶ በሰይፍ ሊጉምደው ያሰበውን አባቱን፤ እግዚአብሔር አትርፎት ሲመለሱ አባቱ ብሎ መከተሉ የሚደንቅ ነገር ነው።

በሕይወታችን በቤተ ሰብ ኑሮአችን እግዚአብሔር ሲቀድም ልጆቻችንን እግዚአብሔር ለኛ ይሰጠናል። እግዚአብሔርን ለመከተል ስንል የሚያስመርር ነገር እንኳ ያደረግን ቢመስልም ልባቸው ግን መራራ አይሆንብንም፤ እንዲያው መንፈሳቸው ከመንፈሳችን ጋር ይጣመራል።

መ) አለማመስገን

እግዚአብሔር ሊመስገን የሚገባው ነው። ብዙ ጊዜ ጎልቶ የሚታየው ከማመስገን ይልቅ ብሶት፤ ማጥረምረም ነው። ቃሉ የማያመስግኑ ይላል። መቼም ማመስገን አለ። ይሁንና የማመስገን ይዘቱ ምን ዐይነት ነው? ብዙ ጊዜ የምናመስግነው ተጨማሪው እንዲመጣልን በማሰብ አስልተን ነው። ተጨማሪ የማንጠብቅ ከሆነ ምስጋና ከእኛ ዘንድ ይተንናል። አንድ ሰው አንድ ነገር ሲያደርግልን በተወሰነ ደረጃ እናመስግነዋለን፤ ምስጋናችን ግን ቀጥቶ ነው። ወይም ጊዜያዊ ነው ወይም ከልብ አይደለም።

አንዳንዴ እግዚአብሔርን እናመስግነው የምንለው አንዳንድ ነገ

ሮችን ደርድረን አሁን ብናመስግነው እነዚህን ነገሮች ደስ ብሎት ይሰጠናል በሚል ነው። ስለ ወደ ፊቱ ምንም ሳናስብ ስለሆነው ነገር ብቻ ብናመስግነው ግን እውነተኞች ነን። እግዚአብሔር ልባችንን ያውቃል። የምስጋና ጊዜ የምንለው ነገር በእውነት ምስጋና አይመስልም። አንዳንዴ እንዲያውም የምስጋና ጊዜ የመመገቢያ ጊዜ ሳይሆን አይቀርም።

ወደ ቤተ መቅደስ ፈሪሳዊና ቀራጭ ሄደው ነበር። ፈሪሳዊው ያመሰግን ነበር የሚያመስግነው እንደዚህ ቀራጭ ስላልሆንሁ እያለ ነበር። ይህ መመገቢያ እንጂ ማመስገን አይደለም። ደግሞ እግዚአብሔር አያውቅ ይመስል በሳምንት ሁለት ጊዜ እየማለሁ ይላል። ራስን መካቢያ ነው። የምስጋና ጊዜ የምንለው የመመገቢያ ጊዜ እንዳይሆን እግዚአብሔር እንዳይታዘበን። ልጆቻችን ትምህርታቸውን ቢጨርሱ ማመስገን ይገባል። ግን ምስጋናዬ እኔ ለእግዚአብሔር የተለየሁ እንደ ሆነ ለማሳየት ከሆነ ልክ አይደለም (ሉቃ 18፡9-14)።

በተጨማሪም "የሚያጥረመርሙ" ይላል። ይህም ማለት የሆነላቸውን ከማየት ይልቅ የጉደላቸውን የሚያዩ ማለት ነው። ይህ ነገር ከእግዚአብሔር ጋር ሲያያዝ በጣም ነው የሚያሳስበኝ። ብዙ ጊዜ ዐይናችን ምድራዊ ነገር ላይ ሲሆን የሚታየን የጉደለብን እንጂ የተሰጠን ነገር አይደለም።

ነገር ግን ለእግዚአብሔር ሦን ጊዜም የተፈጥሮ ጸጋው ባለዕዳ ነን። እግዚአብሔርን ይህንን አጥድለህብኛል ብለን ልንወነጅለው በቂ ምክንያት የለንም። ምናልባት እንደሚባለው በሰውና በእግዚአብሔር መሃል ነፃ ፍርድ ቤት እንዲኖር ቢፈቀድና እኛና እግዚአብሔር ተካሳን፤ እኛ እግዚአብሔርን ከሰን ብንሄድ ማን ይረታል? በታሪክ ውስጥ ከማንም ይልቅ የክስ ፋይል የተከፈተ በት ማን ይመስላችኋል? እግዚአብሔር ነው። እያንዳንዳችን በእግዚአብሔር ላይ የክስ ፋይል ከፍተናል። ይህንን አጥድለህ

ኛል እንላለን። ይሁንና ሁሉም የክስ ፋይላችን የከሸፈ ነው። ምናልባት የግራ እጅ አጥቼ እግዚአብሔር የግራ እጅ ወስደ ብኝ ብዩ ብከሰው፤ እግዚአብሔር ደግሞ ግራ እጅ ብቻ ሳይ ሆን ቀኝ እጁም የእኔ ነው፤ እግሩም የእኔ ነው፤ ይለናል። ፈጣ ሪነቱ ቸርነቱ ነውና።

ከላሹ ሰው ይህንን ሲሰማ ቶሎ ብሎ ክሱን ዘግቶ ነው የሚሄደው፤ ለአንድ እጅ ሲከራከር ሌላውን እንዳያጣ። ምን ጊዜም ላለማመስገን ምክንያት የለንም። ውድድር ውስጥ ካልገባን በስተ ቀር ሁላችንም የምናመስግንበት ምክንያት አለን። የተቀበልና ቸው አያሌ ነገሮች አሉን፤ ሁልጊዜ የጸጋው ባለ ዕዳዎች ነን። ተቀብለናልና ሁልጊዜ የምናመስግንበት ምክንያት አለን። እኛ ግን እናመስግንዋለን የምንለው አጥተን ስናገኝ ወይም ታመን ስንፈወስ ነው።

እንዲሁ ያገኘን ከሆነ አናመስግነውም። ታመን ካልተፈወሰን አናመስግነውም። ስለዚህ እግዚአብሔር ከእኛ ምስጋና እንዲያ ገኝ እኛ ታመን መፈወስ አለብን ማለት ነው። አጥተን ማግኘት አለብን ማለት ነው።

አንድ ሌሊት ጥርሴን አመመኝና በዚያን ሌሊት «አንተ ፈዋሽ ነህ፤ ና ፈውሰኝ» አያልሁ ጸለይሁ። ሻል ሲለኝ እንደ ገና ሕመሙ ሲመጣብኝ መለስ ቀለስ ሲል ነጋ። ሲነጋ አንድ የታመነ ሐኪም ጋ ሄድኩና አስነቀልኩት።

በሚቀጥለው ቀን ማታ ያለፈውን ችግሬን አሰብሁና እፎይ ስላ ልኩ ደስ አለኝ፤ አመስገንሁ። ጌላ ሳስብ እነዚህ ጥርሶቼ ሁልጊዜ ሳያስቸግሩኝ ሲኖሩ እግዚአብሔርን አመስግኛለሁ ወይ? እኔ እግዚአብሔርን የማመስግነው ታምማ ሲሻለኝ ነው ወይ? አንድ ሰው ልቡን ሲታመም እንጸልያለን። ግን አንድ ሰው ሀ ብሎ ከጀመረ ጀምሮ በቀንም በሌሊትም ልቡ ሲደበድብ ሲደበድብ

እኛ ተኝተን ልብ ግን ሳያርፍ ለሚሠራው፤ ለዚያ ጸጋ እግዚአብሔርን እናመስግናለን? እና ምስጋናችን ምን ዐይነት ነው?

ሠ) ቅድስና አልባነት

የሚቀጥለው ዐሳብ መልካም የሆነውን የማይወዱ፤ ቅድስና የሌላቸው፤ ራሳቸውን የማይገዙ ወይም በፍላጎታቸው የሚነዱ፤ ተድላን የሚወዱ ይላል።

በአንድ ቤተ ክርስቲያን የቅድስና ስብከት ከተሰበከ ብዙ ቆይቶ ስለነበር ተከታታይ የቅድስና ስብከት ተሰበከ። ከዚያ በኋላ እስከቅርብ ጊዜ ድረስ በዚህ ንጢአት የወደቃችሁ ተነሱ ሲባል ብዙ ሰዎች ተነሱ። የሚገርመው ነገር የሳተ ይመለስ የወደቀም ይነሳ የሚለው ተገቢ ነገር ሆኖ ባለ ንስሐ ገቢው ሰው ሁሉ ምን ልሁንልህ ሲል ሲያዜም፤ ሲያሸበሽብ የኖረ መሆኑ ግን ያስገርማል። እግዚአብሔር በዚህ መንገድ ቤተ ክርስቲያንን እንዲቀድስልን የፈቃድን ንይል ብርታት ይስጠን። ለሥጋ ልቅ ነት መንገድን እንዳንሰጥ።

ምንጊዜም ቢሆን ምንም ብንወድቅ ከወደቅንበት እንድንነሣና ወደ እርሱ እንድንመለስ ነው እግዚአብሔር የሚወደው። እርሱ እንድንጠፋ አይፈልግም፤ ግን ንጢአትን እንድንለማመድና በዚያ ውስጥ እንድንመላለስ አይሁን። ከቅርብ ጊዜ ወዲህ አንዳንድ እንግዳ ትምህርት እየገባ ነው። ይህ የተሳሳተ "ወንጌል" መንፈስ ነን ስለሚል መንፈሳችን ድኗል ተዋጅቷል፤ ስለዚህ ሥጋና ደም ደግሞ የእግዚአብሔርን መንግሥት አይወርሱም። መንፈሳችን እስከዳኑ ድረስ በሥጋችን ላይ የሚደረገው ርምጃ ቀጥር ውስጥ አይገባም። ስለዚህ በሥጋችን ላይ የሚደረግ ንጢአት ጥያቄ ውስጥ አይገባም። የሚል የመጽሐፍ ቅዱስን መሠረት የለቀቀ አስተሳሰብ ይነዛል። እንደዚያ ዐይነቱ ትምህርት በእን

ደዚህ ዐይነት መንገድ ለሚመላለስ ሰው አቤት እንዴት ያለ የምስራች ነው!

ረ) ይቅርታ ቢሰነት

በተጨማሪም እርቅን የማይሰሙ ከዳተኞች ይላል። ይቅር ማለት አስቸግሮን የለ እንዴ? ታዲያ ወድቀናል። ከመስቀሉ እኮ ርቀናል። መስቀሉን ማየት ከኛ ሸሸቷል። «በዐይናችን ፊት ኢየሱስ እንደ ተሰቀለ ተሰሎ ነበር፤ አሁን ግን ማን አዚም አደረገባችሁ?» እንደሚል የመስቀሉ ነገር ከእኛ ተደብቋል። ስለዚህ ጌታ ኢየሱስ በመስቀሉ ላይ ያደረገውን ማየት ስላዳገተን ይቅር መባላችንን ማየት ስለማንችል ይቅር ማለት ከብዶናል፤ እርቅ አስቸግሮናል። በቤተ ክርስቲያን የማስታረቅ አገልግሎት ከሌላው አገልግሎት በጣም ጥልበት የሚጨርስ፤ የሚያታክት አገልግሎት ሆኗል። ለምን? መታረቅን እምቢ ብለናልና። እርቅን አንሰማም ብለናል።

ስ) ኅይሉን የካደ ሃይማኖተኛነት

ከዚያ በኋላ ደግሞ "የአምልኮ መልክ አላቸው ኅይሉን ግን ክደዋል"። የሚል መግለጫ አለ። ከእግዚአብሔር ይልቅ ተድላን ይወዳሉ። የመለወጥ ኅይሉ፤ የመቀደስ፤ የመንፈስ ፍሬን የማምጣት ኅይሉ በተለያዩ መንገዶች በክፋት ኅይል ላይ በጨለማ ሥልጣን ላይ የመገለጥ ኅይሉ በአምልኮት ሁኔታ ውስጥ ተሰውሯል።

ከእግዚአብሔር ይልቅ ተድላ ይወዳሉ ይላል። በአምልኮአችን አካባቢ የተድላ ጣዖት ነው ስፍራውን የያዘው? የአምልኮ መልካችን ተድላንና የሚሰማንን ስሜታዊ ደስታ ነው ማዕከል ያደረገው? የመጨረሻው ዘመን በቤተ ክርስቲያንም አካባቢ እንደዚሁ እንደ ሆነ ይናገራል። እውነትን የሚቃወሙ መልካምን የማይወዱ ከእውነት ጋር ኪዳንን የማይገቡ፤ እውነት የሚያንገ

ሸግሻቸው ይሆናሉ። ስለ እውነት ደንታ አይሰጣቸውም የዋቅም ጥዳይ ከእውነት ይበልጣል። ጳውሎስ ይህንን ካለ በኋላ «አንተ ግን ትምህርቴንና አካሄዴን አሳቤንም እምነቴንም ትዕግስቴንም ፍቅሬንም መጽናቴንም ስደቴንም መከራዬንም ተከተልህ» ይለዋል። ጳውሎስ ምሳሌ ሆኖለታል። ተከተልህ ይለዋል። ይህን ካለ በኋላ እንደ ገና አንተ ግን በተማርክበትና በተረዳህበት ነገር ጸንተህ ኑር። ብዙነኑ በሚሄዱበት በሰፊው መንገድ አትሂድ በዚህ በጠባቡ መንገድ ሂድ ይለዋል(2ጢሞ 3፡10-15)።

"ለሕይወትህና ለትምህርትህ ተጠንቀቅ" የሚለውን ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ ያስተላለፈውን ትምህርት ዘንግተን ሕይወታችንንና ትምህርታችንን ብንሸቃቅጥ አገልግሎታችንም በወርቅ ወይም በብር ወይም በከበረ ድንጋይ በማነጽ ፈንታ በእንጨት ወይም በአገዳ ወይም በሣር ብንገነባ፤ ያ ፈታኝ የፍርድ እሳት ይበላዋል። ይህ እንዳይሆን ከተጻፈው አትለፍ የሚለውን ትእዛዝ ማክበር ይበጀናል (1ጢሞ 4፡16፤ 1ቆሮ 3፡10-15)።

"ይሁዳ፤ በምኞትዋ ነፋስን እንደምታሸትት በምድረ በዳ እንደለመደች የሜዳ አህያ ከምኞትዋ የሚመልሳት ማነው?" እንደተባለች (ኤር 2፡24) እኛም በአገልግሎት ሽፋን በ"ጌታ ሆይ" "ጌታ ሆይ" ስልት ከገንዘብ ጓላ፤ ከዝና ጓላ ብንሮጥ ፍጻሜአችን መጥፋትም ማጥፋትም ነው።

የ"ጌታ ሆይ"፤ "ጌታ ሆይ"፤ መዥግድግድ ለእግዚአብሔር ፈቃድ፤ "እነሆኝ እነሆኝ!" ማለት ከጉደለበት እንደ መንፈሳዊ የሚያስቁጥረን ትንቢቱም፤ አጋንንት አውጭነቱም ተአምራት አድራጊነቱም ከእግዚአብሔር መንግሥት ወግድ ዞር በል ከመባል አያስጥለንም (ማቴ 7፡21-23)።

በኤርምያስ ዘመን እንደ ታየው ለእውነት፤ ለጽድቅ የማይገደው አማኝም ሆነ አገልጋይ የሥጋን መጥገብና ምቹትን በሚያስተና

ግድ ትምህርት፣ የመንፈስ እንቅስቃሴ ወይም ትንቢት ወዘተ በቀላሉ ይጠፋል፤ ይወሰዳል። ከተለማመደውም በኋላ ወደ እንግዚአብሔር ቃል እውነት መመለስ ያዳግተዋል።

መቼም አማኝም ሆነ አገልጋይ፣ ምንጩ ከእውነት ይሁን ከሌላው፣ ስለ ራሱ መልካም ንግርት የተናገረለትን ነቢዩ ሲያደርገው፣ የተናገረበትን ደግሞ ከይሲ ያደርገዋል። ከዚህ ወጥመድ የሚያመልጥ እውነቱም ከብሩም እግዚአብሔር አምላክ የሆነለት የጽድቅ ሰው ብቻ ነው። "የሰው ነቢያትም" የሚበዙት የሚታጀቡትም ከዚህ የተነሣ ነው። እውነተኛ ነቢያት በዘመናቸው መቼ ደልቷቸው ነበር? መቃብራቸው ግን ተጊጦላቸዋል (ማቴ 23፥29)።

መጥፎውን ረብ ከመመኘት በኋይል ከመግዛት በመራቅ ለጽድቅና ለፍቅር መጨከን ያሻናል።

"ለሠራተኛ ደሞዜ ይገባዋል" የሚለው ተከብሮ ሳለ፣ "የሚያበራየውን በፊ አፉን አትሰር" ተጠብቆ ሳለ፡-

- ዓሣ አጥማጅነት ለኪስ "እስታቴር ፍለጋ" ከሆነ (ማቴ 17፥27)፤
- እረኝነት በጎችን ከማሰማራት፣ የደክመውን ከማጽናናት፣ የተሰበረውን ከመጠገን፣ የታመመውን ከማከም፣ የባዘነውን ከመመለስ፣ የጠፋውንም ከመፈለግ ይልቅ፣ በኃይል ለመግዛት ከሆነ "ጸጉራም ጸጉራሙን" ለመሸለት "የወፋፈሩትን" ለማረድ ከሆነ (ሕዝ 34፣ ማቴ 10፥6-10፣ ሉቃ 10፥7)፤
- ነቢይነት ደግሞ የእግዚአብሔርን ሕዝብ ከጣየት አምልኮ ከመመለስ፣ ጽድቁን ከማጽናናት፣ ስለ መበለቲቱ ከመሟገት፣ ለደሃ አደጉ ከመቆም፣ ለመጸተኛው ከመናገር፣ ስለ ሞያተኛው ከመገደድ ፈንታ "ጥርስ ሲነክስ" ሰላምን መናገር አለ በለዚያ ሰልፍን ከገዛ ልብ እያወጡ መተንበይ፣ ከንቱ ራእይ ማየት፣ ምዋርት ማሟረት፣ ስለ "ጭብጥ ገብስ" እና ስለ "ቁራሽ እንጀራ" ተብሎ፣ "ይላል የሠራዊት አምላክ" ማለት፤

የእግዚአብሔርን ስም የሚያስረክስ ስለ ሆነ፣ ወዮ ነው (ሣሊ) 3፥5-8፣ ሕዝ 13፣ ኤር 23፥13-18)!

"የምታስደንቅና የምታስደነግጥ ነገር በምድር ላይ ሆናለች፤ ነቢያት በሐሰት ትንቢት ይናገራሉ፤ ካህናትም በእነዚህ እጅ ይገዛሉ፤ ሕዝቤም እንዲህ ያለውን ነገር ይወድዳሉ፤ በፍጻሜውስ ምን ታደርጋላችሁ?" (ኤር 5፥30-31)

3. ሰይጣን - የጨለማ ኀይላት

1) ሰይጣን ማን ነው?

ሰይጣን ከመውደቁ በፊት በሰማይ ከፍተኛ ማዕረግ የነበረው ውብ መልአክ ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ ስለ እርሱ ሲናገር እንዲህ ይላል "ጥበብን የተሞላብህ ውበትህም የተፈጸመ መደምደሚያ አንተ ነህ። በእግዚአብሔር ገነተ በኤድን ነበርህ፤ ዕንቁሁ ሁሉ ሰርድዮን ቶጳዘዮን፣ አልማዝ፣ ቤርሌ፣ መርግድ፣ ኢያስ ጲድ፣ ስንፔር፣ በሉር፣ የሚያብረቀርቅ ዕንቁ፣ ወርቅ፣ ልብስህ ነበር፤ የከበሮህና የእምቢልታህም ሥራ በአንተ ዘንድ ነበረ፤ በተፈጠርህበት ቀን ተዘጋጅተው ነበር። አንተ ልትጋርድ የተቀባህ ኪሩብ ነበርህ፤ በተቀደሰው በእግዚአብሔር ተራራ ላይ እየኖርህ በእሳት ድንጋዮች መካከል ተመላለስህ። ከተፈጠርህበት ቀን ጀምረህ በደል እስኪገኝብህ ድረስ በመንገድህ ፍጹም ነበርህ" (ሕዝ 28፥13-18)። በዚህ ሁኔታ የነበረው መልአክ በእግዚአብሔር መመሪያ መኖር ባርነት መስሎ ታየው። ከራሱ በሚወጣ ዐላብ ለራሱ ፍላጎትና ፈቃድ በመገዛት ለመኖር ፈለገ፤ በፍጥረተኛ ዓለም ውስጥ የሁሉ ራስ ከሆነው ከእግዚአብሔር ሌላ ራስ ለመሆን ተመኘ። ልብ ብሎ ራሱን አየ፤ ውበቱን አስተዋለ፤ በራሱ ተገረመ። ራሱንም አደነቀ፤ በመጨረሻ ግን እግዚአብሔር ለብቻው የያዛቸው ነገሮች ለእኔም ይገባኛል አለ። በውበቱም ምክንያት በልቡ በእግዚአብሔር ላይ ኮራ (ሕዝ 28፥17)። እግዚአብሔር በሰጠው ጥበ

ብና ውበት ለራሱ ለማትረፍ ተነሣ (ሕዝ 28:16)። "በልቡም ወደ ሰማይ አርጋለሁ፤ ዙፋኔንም ከእግዚአብሔር ከዋክብት በላይ ከፍ ከፍ አደርጋለሁ፤ በሰሜንም ዳርቻ በመሰብሰቢያ ተራራ እቀመጣለሁ፤ ከደመናዎችም ከፍታ በላይ አርጋለሁ። በልቡልም እመሰላለሁ አለ" (ኢሳ 14:1-13)። በዚህ ጊዜ እንደ ርኩስ ነገር ከእግዚአብሔር ተራራ ተጣለ (ሕዝ 28:16)። ከፍ ባለችው በእግዚአብሔር መንግሥት ወደ እግዚአብሔር እጅግ ተጠግቶ የነበረ ይህ መልአክ በተቃራኒው እጅግ ርቆ ተጥሎ ማየት የሚደንቅ በመሆኑ "አንተ የንጋት ልጅ የአጥቢያ ኮከብ ሆይ እንዴት ከሰማይ ወደቅህ?" ተባለ (ኢሳ 14:12)። እግዚአብሔር ያደረገው ሆኖ መኖርን መቀበል ባለመቻሉ በሰማይ መንግሥት የማይታወቅ ሆኖ እንደማይጠቅም ዕቃ ተጣለ።

መጽሐፍ ቅዱስ ሰይጣን ማን እንደ ሆነ ባይገልጸው ስለ እርሱ በቂ ግንዛቤ ለማግኘት አስቸጋሪ ይሆን ነበር። ሁላችንም ስለ ሰይጣን ያወቅነው መጽሐፍ ቅዱስ ስለ እርሱ ማንነት ስለ ገለጠልን ነው። እንዲህ ባይሆን ኖሮ ማናችንም ስለ እርሱ ማንነት የምናውቀው በስውር ሁኔታ እንጂ ራሱን በመግለጥ ስላል ሆነ ነው። ራሱን ገልጦ የሚሠራ ጠላት በቀላሉ አሠራሩ ይታወቅበታል። ጠላት ግን እንደ ሌለና እንደማይሠራ አድርጎ ራሱን ያቀርባል። ስለዚህ ነገር ማናችንም መጽሐፍ ቅዱስ ከሚናገረው ውጭ መሆን አንችልም።

መጽሐፍ ቅዱስ ሰይጣንን ጠላት ባላጋራ ክፉ እያለ ገልጦታል። ስለዚህ አንድ አማኝ ሰይጣንን እንደ ጠላቱ፤ እንደ ባላጋራው ማየት መቻል አለበት። አለበለዚያ በመረጃነት (በዕውቀት) ብቻ ስለ ሰይጣን ከማወቃችን በላይ፤ አጥብቀን እንደ ጠላታችን የማንቃወምና የማንከላከል ከሆነ ጥቃት ሊያደርስብን ይችላል። አንዳንዶች ዲያብሎስ ጠላታችን ነው ይላሉ፤ ነገር ግን ከእርሱ ጋር ያላችሁን ሁኔታ እንዴት ትመለከቱታላችሁ ሲባሉ፤ ምንም

ሊያደርገኝ አይችልም ይላሉ። ምንም ሊያደርጋቸው ካልቻለ እንዴት ጠላታቸው ሊሆን ቻለ? ጠላቱን በመንገድ አግኝቶ በመልካም የሰደደ ማነው? ማንም ሊኖር አይችልም። መጽሐፍ ቅዱስም ሰይጣንን ባላጋራ ነው የሚለው፤ ስለዚህ የእግዚአብሔር ቃል ጠላት ነው ካለ በማንኛውም ሁኔታ ጥፋት ሊያደርስ ይችላል። ሐዋርያው ጴጥሮስ በመልእክቱ "በመጠን ኑሩ ንቃም፤ ባላጋራችሁ ዲያብሎስ የሚውጠውን ፈልጎ እንደሚያገላ አንበሳ ይዞራልና፤ በዓለም ያሉት ወንድሞቻችሁ ያንን መከራ በሙሉ እንዲቀበሉ እያወቃችሁ በእምነት ጸንታችሁ ተቃወሙት" ይላል (1ጴጥ 5:8-9)። ይህ ክፍል በጠላት ላይ ምን ዓይነት አቋም መውሰድ እንዳለብን ይናገራል። እንደዚህ ክፍል አባባል ዲያብሎስ ባላጋራ (ጠላት) ነው። ሆኖም አንዳንድ ወገኖች ምንም ሊያደርገኝ አይችልም ሲሉ አንድ ነገር ማድረግ መቻሉን በትክክል ያስተዋሉ አይመስሉም። ምክንያቱም ምንም ሊያደርጋቸው ካልቻለ ወዳጃቸው እንጂ ጠላታቸው ሊሆን አይችልም። መጽሐፍ ቅዱስ ግን ጠላት እንደ ሆነ ስለሚናገር "... ተቃወሙት ከእናንተም ይሸሻል" ይላል (ያዕ4:7)። ባንቃወመው ግን ሊያደርግ ያለውን ያደርጋል።

በአዲስ ኪዳን ከ27ቱ መጻሕፍት 19ኙ ሰይጣንን በተለያዩ መልኩ ገልጠውታል። ይኸውም ክፉ ጠላት ስለ ሆነ የራሱን ክፉት ለማሳየትና ለማሳወቅ ነው። አሠራሩ ካልታወቀና በጥንቃቄ ካልተያዘ እንዲሁም ተከላካዮችና አጥቂዎች በምንሆንበት ሁኔታ ራሳችንን ካላስገባን የቀድሞ ጥፋቱን አሁንም ሊፈጽም ይችላል። ሰይጣን በአዲስ ኪዳን ከሃያ ሰባቱ፤ ስምንቱ፤ ከስምንቱ ደግሞ በአራቱ ክፉ በሚል ወይም በሌላ ስያሜ ገልጠውታል። እንዲሁም በወንጌላት ውስጥ ደግሞ 28 ጊዜ በተለያዩ ስም እርሱና አጋንንቱ ተጠቅሰዋል። ከሃያ ስምንቱ ሃያ አምስቱን ደግሞ የጠቀሰው ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ሰይጣን ሕያው ፍጡር አንደ ሆነ ይናገራል።

የማሰብ፣ የማስተዋል ችሎታ ያለው፣ ፈቃድ ያለው፣ ስሜት ያለው ፍጡር አድርጎ ገልጦታል። ፈቃዱ ደግሞ ያለ ማቋረጥ እግዚአብሔርንና የእግዚአብሔርን ሕዝብ የሚቃወም ነው። 2ቆሮ12፡11፤ 11፡3፤ ማቴ 4፡6፤ ራእ 2፡9፤ 12፡1፤ 12፡4፤ 12፡12፤ 13፡5-7፤ 20፡7-9፤ 2ጢሞ2፡26፤ ሉቃ22፡31፤ 1ጢሞ3፡6፤ 4፤ ኢዮ2፡1-2፤ ኤፌ6፡11-12።

2) የሰይጣን የማጥቂያ መንገዶች

ስለ ሰይጣን ተቃዋሚነት ሲነሣ አብሮት የሚነሣው ጥያቄ እንዴት ነው የሚቃወመው? የሚለው ነው። እርሱ እንዴት እንደሚቃወም ካልገባን አሠራሩን ልንስተው እንችላለን። ስለዚህ ጥያቄ ከእግዚአብሔር ቃል አንጻንድ ነጥቦች አንስተን እንመለከታለን።

ሀ) በማጥፋት/በማውደም

"ሌባው ሊሰርቅና ሊያርድ ሊያጠፋም እንጂ ስለ ሌላ አይመጣም እኔ ሕይወት እንዲሆንላቸው እንዲበዛላቸውም መጣሁ" (ዮሐ 10፡10)።

ሰይጣን ጥቃት ከሚያደርስብን መንገዶች አንዱ በሰው ሕይወት፣ ጤንነትና ንብረት ላይ ውጊያ በማካሄድና በማጥቃት ነው። በዚህ ጥያቄ ላይ መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ጥሩ ምሳሌ ሊሆን የሚችለው ኢዮብ ነው። ኢዮብ እግዚአብሔር ራሱ እንደ መስከረለት "ፍጹምና ቅን፣ እግዚአብሔርን የሚፈራና ከከፋትም ሁሉ የራቀ ነበር" (ኢዮ 1፡8)። ሰይጣን ግን በእርሱ ላይ ተነሣ፤ ያለውን ንብረት ሁሉ አወደመ፤ ልጆቹንም ገደለ፤ በመጨረሻም ከራስ ጠጥሩ እስከ እግር ጥፍሩ በቀስል በመምታት ጤንነቱን አሳጣው። እንዲያውም በምዕራፍ 2፡6 ላይ እግዚአብሔር ሰይጣንን ሕይወቱን ተወው ብሎ ተአቅቦ ባያደርግበት ኖሮ አመ

ጣጡ ለመግደል ነበር። እዚህ ላይ አንድ ልብ ሊባል የሚገባ ነገር አለ። ይኸውም ሰይጣን በኢዮብ ላይ ይህን ሁሉ ሊያደርግበት የቻለው እግዚአብሔር ፈቅዶለት እንጂ በራሱ ባለ ሥልጣን ሆኖ አይደለም። ዛሬም ቢሆን ባሕርይው እንደ ጥፋቱ ነው። ጌታችን እንዳለው እርሱ "ሊሰርቅና ሊያርድ ሊያጠፋም እንጂ ስለ ሌላ አይመጣም"። ሰይጣን ሰይጣን ከሆነበት ጊዜ ጀምሮ አጥፊና ነፍሰ ገዳይ ነው። ይሁን እንጂ በልዑል መጠጊያ የሚኖር ግን ሁሉን በሚችል አምላክ ጥላ ውስጥ ስለሚያድር ከአጥፊው ጥፋት ይድናል (መዝ 91፡1)። ነገር ግን እምቢ ብሎ ቅጥሩን የሚያፈርስ ግን እባቡ ትንድፈዋለች። ደሙ ቅጥራችን ነው። ማንም ከዚህ ቅጥር ቢወጣ ምንም መከላከያ የለውም፤ ምክንያቱም ከደሙ የተነሣ አጥፊው ወደ እናንተ አይቀርብም ተብሏልና (ዘፀ 12፡23)። ለማስቃየት ቢመጣ እንኳ "ከበጉ ደም የተነሣ፣ ከምስክራቸው ቃል የተነሣ ድል ነሱት" ስለሚል አይሆንለትም (ራእ 12፡10)። ቀደም ብለን ከብሉይ ኪዳን መጽሐፍ እንደ ተመለከትነው ሰይጣን ኢዮብን ሊፈትን እግዚአብሔርን ጠየቀ (ኢዮ1፡10-13)። ወደ አዲስ ኪዳን ስንመጣ ደግሞ "ደቀ መዛሙርቱን እንደ ስንዴ ሊያበጥራቸው ለመነ" እዚህ ላይ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ለስምዕን ጴጥሮስ "ሰይጣን እንደ ስንዴ ሊያበጥራችሁ ለመነ" ሲለው ሰይጣን ቅዱሳንን ለማጥፋት ይለምናል ማለት ነው? በክፍሉ የተጻፈ ነገር ባይኖርም የእኛ ጸሎት ከእርሱ ልመና በልጦ መገኘት አለበት።

ለ) በማስታበድ

"እግዚአብሔር ትእቢተኞችን ይቃወማል ለትሁታን ግን ጸጋን ይሰጣልና" (ያዕ 4፡7)።

የእግዚአብሔር ቃል የትዕቢትን መጥፎነት እየደጋገመ ይናገራል። ሆኖም ሰዎች እንዲታበዩም ሆነ በዐመፅ እንዲነሡ የሚያደርግ

ሰይጣን ነው። እርሱ በእነዚህ እኮይ ተግባራት ተሞልቶ ሰዎችም እንዲሞሉ ያደርጋል። ከሚያስታብይበት መንገዱ አንዱ ስኬት ነው። እርሱ ሰዎች አስቀድሞ እንዳይሳካላቸው ወይም እንዳይሆንላቸው ይጥራል። ነገር ግን አልሆን ብሎት መሳካትና መከናወን ሲሆንላቸው ደግሞ ለማስታብይ ይሞክራል። በዚህ ጉዳይ ላይ በትንቢት ሕዝቅኤል ምዕራፍ 28 ላይ የተጠቀሰው የጢሮስ ንጉሥ ጥሩ ምሳሌ ሊሆን ይችላል። ከታሪክ እንደምንረዳው ጢሮስ ከክርስቶስ ልደት በፊት በደሴት ውስጥ የተከተመች ከተማ ነበረች። የዚህች አገር ንጉሥም የአካባቢውን ንግድ ተቈጣጥሮት ስለ ነበር በልጥነ ነበር፤ ከዚህም የተነሣ እብሪተኛ ሆነ። ራሱን ከእግዚአብሔር ጋር ማስተካከል ጀመረ። በዚህም ትዕቢቱ እግዚአብሔር ትጠፋለህ ሲል ከቀጥሮ 3 ጀምሮ እንዲህ ይለዋል፤

"ከዳንኤል ይልቅ ጠቢብ ነህን?

ከአንተስ የተሰወረ ምስጢር የለምን?

በጥበብህና በማስተዋልህ የራስህን ሀብት አከማችህ፤

ወርቅም ብርም በግምጃ ቤትህ አጠራቀምህ፤

በንግድ ሥራ እጅግ ከመራቀቅህ የተነሣ በሀብት ላይ

ሀብት አካበትህ፤

ከሀብትህ ብዛት የተነሣም ልብህ በትዕቢት ተወጠረ፤

ስለዚህ ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፤

እንደ አምላክ ጥበበኛ ነኝ ብለህ ስለምታስብ፤

ከአሕዛብ መካከል እጅግ ጨካኞች የሆኑትን ባዕዳን

በአንተ ላይ አመጣለሁ፤

በጥበብህ ውበት ላይ ሰይፋቸውን ይመዛሉ፤

ታላቅ ክብርህንም ያረክሳሉ፤

ወደ ጥድጓድ ያወርዱሃል፤

በጥልቁ ባሕር ውስጥ በባሕሮችም ልብ ውስጥ አስከፊ

ሞት ትሞታለህ።

ታዲያ በገዳዮችህ ፊት አምላክ ነኝ ትላለህን?

በገዳዮችህ እጅ ስትገባ አንተ ሰው እንጂ አምላክ

አይደለህም" አለው።

በመጨረሻም እግዚአብሔር በተናገረው መሠረት ይቺ ጢሮስ የምትባል አገር እንደወደመች የትንቢትን አፈጻጸም የሚያስረዱ መጻሕፍቶች ይነግሩናል። እዚህ ላይ ከዚህ ጋር አያይዘን የምናነሳው ነጥብ አለ። ይኸውም የትንቢት መጻሕፍት የሚያስተምሩ ሰዎች አንዳንድ ትንቢቶች ተደጋጋሚ ፍጻሜ እንዳላቸው ሲናገሩ ሌሎች ደግሞ ታሪካዊ ከሆነው ነገር ተነሥተው ከበስተጀርባው ስላለው መንፈሳዊ እውነታ ይናገራል ይላሉ። በዚህ መሠረት ይኸ ክፍል ታሪካዊ ከሆነው ከንጉሥ ጢሮስ ይነሣና በስተጀርባው ስላለው ስለ ታብዮ አስታባዩ ሰይጣን ይናገራል። ይህ ንጉሥ ልቡን አሳምጸ በትዕቢት እኔ አምላክ ነኝ እንዲል ይገፋፋው የነበረው ሰይጣን ነበር።

ቀደም ብለን ጠቅሰን እንዳለፍነው ሰይጣን ከመውደቁ በፊት ጥበብ የተሞላና ውበቱም የተፈጸመ መደምደሚያ ነበር። ሆኖም ይህ ነገር እግዚአብሔር የሰጠው እንጂ በራሱ ያመጣው አልነበረም። በመጨረሻ ላይ ግን ይህንን ዘንግቶ በጥበቡና በውበቱ ታብዮ ራሱን እንደ አምላክ ቈጠረ። ስለዚህም ነበር ረክሶ ከእግዚአብሔር ተራራ ወደ ምድር የተጣለው።

ሰይጣን ለመውደቁ ምክንያት ትዕቢቱ ነው። ልክ እንዲሁ እኛም በእርሱ ቅያሽ ውስጥ ገብተን እግዚአብሔር የሰጠንን መንፈሳዊም ሆነ ተፈጥሮአዊ ጸጋ ወደ እኛነታችን አምጥተን በትዕቢት እንድንሞላ ግፊት ያደርጋል። ትዕቢት ወደ ውድቀት ያደርሳል (ምሳ 16፥18)። መጽሐፍ ቅዱስ ትዕቢት ሲል ማሰብ ከሚገባው በላይ ራሱን ከፍ አድርጎ ማሰብ ወይም መገመት ከሚገባው በላይ

ለራስ ዋጋ ሰጥቶ መሄድ ማለት ነው። ሰይጣን እግዚአብሔር ባጎናጸፈው ውበትና ጥበብ ስለ ራሱ ያለው ግምትና አስተሳሰብ ከፍተኛ ሆነ፤ በዚህ ታቦዩ። ሰዎችም እግዚአብሔርን መቋቋም የሚጀምሩት እርሱ የሰጣቸውን ተፈጥሮአዊም ሆነ መንፈሳዊ ጸጋ ወስደው የራሳቸው ንብረት ማድረግ ሲጀምሩ ነው።

በትንቢተ ዳንኤል ላይ እንደምንመለከተው አንድ ጊዜ ንጉሡ ናቡከደናዖር በሰገነቱ ላይ ወጥቶ ከተማዪቱን አየና "ይቺ እኔ በጉልበቴ ብርታት ለግርማዬ ከብር የመንግሥቱ መኖሪያ እንድትሆን የሠራሁቀት ታላቂቱ ባቢሎን አይደለችምን?" በማለት በትዕቢት "እኔ" አለ። በመሠረቱ ያቺ ከተማ ብትሠራ በሕዝቡ እንጂ በእርሱ አልነበረም። ሆኖም ቃሉ በንጉሡ አፍ ገና ሳለ ከሰማይ ድምጽ መጣና "ንጉሥ ናቡከደናዖር ሆይ፤ መንግሥትህ ከአንተ ዐለፈች ተብሎ ለአንተ ተነግሮአል፤ ልዑልም በሰዎች መንግሥት ላይ እንዲሰለጥን እስክታውቅ ድረስ ከሰዎች ተለይ ተህ ትሰደዳለህ" አለው። ንጉሡም ወዲያው ተሰደደ፤ በመጨረሻም ጤናውንና ዙፋኑን አጥቶ ሰባት ዓመት እንደ በሬ ሳር በላ (ዳን4፡28-33)። የመማሪያው ዘመን ከተፈጸመ በኋላ ግን ዐይኑን ወደ ሰማይ አንሥቶ እንዲህ አለ " ... አሁንም እኔ ናቡከደናዖር የሰማይ ንጉሥን አመሰግንዋለሁ፤ ታላቅ አደርገዋለሁ፤ አክብረዋለሁ፤ ሥራው ሁሉ እውነት መንገዱም ፍርድ ነውና፤ በትዕቢትም የሚሄዱትን ያዋርድ ዘንድ ይችላልና" አለ (ቀ* 37)።

ሐዋርያው ያዕቆብ እንዳለ "እግዚአብሔር ትዕቢተኞችን ይቃወማል" ትህትና ከእኛ ርቆ ትዕቢት በውስጣችን የሚታይ ከሆነ ክፉው እየተጠናወተን እንዳለ ልብ እንበል። እግዚአብሔር የሚኖረው ከትዕቢተኞች ጋር ሳይሆን ከትሁታን ጋር ነው። ስለ ትህትና ጥዳይ ሲነሣ ሙሴ በጣም ትሁት ሰው እንደ ነበር የእግዚአብሔር ቃል ይናገራል። ይህ ሰው በእጁ ብዙ ታምራትና

ድንቆች ሆነዋል፤ በእርሱ በኩል ቀይ ባሕር ተከፋለው አል። ይሁንና ሙሴ ግን የማስተዳደር ችሎታ ስላልነበረው፤ ከእስራኤል ወገን ያልሆነ ሰው አማቱ ዮቶር የአምሳ አለቆች፤ የሙቶ አለቆችና የሺህ አለቆችን እንዲሾም መከረው። ነገር ግን እንዲህ ሲለው ምክሩን ሰማ እንጂ አንተ ተራ ሰው በእኔ እኮ በእጄ ብዙ ታምራትና ድንቅ ሆኖአል ብሎ አልታበየም። በእኛም ውስጥ አንድ መልካም ነገር ሲያልፍ ወይም ደግሞ ነገሮች ሁሉ የተሳኩልን ስንሆን ትሁት ካልሆንን ከእኛ ጋር ተባባሪ፤ ሰልፈኛ የሚሆነው ሰይጣን ነው።

ሐ) በመክሰስ

መጽሐፍ ቅዱስ ሰይጣንን በራእ 12፡10 ላይ "የወንድሞች ከሳሽ" ይለዋል። እርሱ በዚህ ሥራው ከብሉይ ኪዳን ጀምሮ ቅዱሳንን ይከስ እንደ ነበር ዘካርያስ 3፡1-10 ካለው ክፍል መረዳት እንችላለን። የዚህ ክፍል ታሪካዊ ዳራ ከቤተ መቅደሱ ጋር የተያያዘ ነው። ይኸውም ቤተ መቅደሱ በባቢሎን ወረራ ከፈረሰ በኋላ እግዚአብሔር በነቢዩ ኤርምያስ በኩል ከሰባ ዓመት በኋላ ለመልሳችኋለሁ ብሎ ተስፋ ሰጣቸው። ይህ ተስፋ በዳንኤል የንቡሓ ጸሎት በኩል ሲፈጸም ሕዝቡ በምርኮ ይኖሩበት ከነበረው አገር ወደ ይሁዳና ኢየሩሳሌም ተመለሱ (ኤር 39፤ ዳን9፡1-23፤ ዕዝ1፡1)። በዚህ ጊዜ ሕዝቡን በዋነኛነት ሲመሩ የነበሩት ዘሩ ባቤልና ኢያሱ ናቸው (ዕዝ 2፡2)። የቤተ መቅደሱ መሠረት ተጠናቆ ሳለ ተቃዋሚዎች እንደ ገና ተነስተውባቸው ለዐሥር ዓመት ያህል ሥራው ተቋረጠ (ዕዝ 4)። የቤተ መቅደሱ ሥራ እንዲተጓጎል ምክንያት የሆነው ንጉሥ ከሞተም በኋላ ሥራው ቸል ስለ ተባለ፤ ዳርዮስ በነገሠ በሁለተኛው ዓመት ላይ ሐጌና ዘካርያስ ተነሥተው የቤተ መቅደሱን ሥራ እንደ ገና እንዲቀጥሉ ሕዝቡን አነሳሷቸው (ዕዝ5፡1-2)። በዚህ መሠረት ሥራው ቀጠለ፤ በዚህ ጊዜ ውስጥ ነበር ነቢዩ ዘካርያስ በምዕራፍ 3 ላይ

ያለውን ራእይ ያየው። ከፍሉ እንዲህ ይላል፤ "እርሱም ታላቁን ካህን ኢያሱን በእግዚአብሔር መልአክ ፊት ቆሞ አሳየኝ፤ ሰይጣንም ይከሰው ዘንድ በቀኝ ቆሞ ነበር። እግዚአብሔርም ሰይጣንን ሰይጣን ሆይ፤ እግዚአብሔር ይገስጽህ ኢየሩሳሌምን የመረጠ እግዚአብሔር ይገስጽህ፤ በውኑ ይህ ከእሳት የተነጠቀ ትንታግ አይደለምን? አለው። ኢያሱም እድፋም ልብስ ለብሶ በመልአኩ ፊት ቆሞ ነበር። እርሱም መልሶ በፊቱ የቆሙትን፤ እድፋሙን ልብስ ከእርሱ ላይ አውልቆ አሳቸው። እርሱም እነሆ አበሳህን ከእንተ አርቂአለሁ፤ ጥሩ ልብስም አለብኝለሁ፤ አለው። ደግሞም ንጹሕ ጥምጥም በራሱ ላይ አድርጉ አለ። እነርሱም በራሱ ላይ ንጹሕ ጥምጥም አደረጉ፤ ልብስንም አለበሱት የእግዚአብሔር መልአክ በአጠገቡ ቆሞ ነበር።"

ኢያሱ በዚህ የቤተ መቅደስ ሥራ ላይ ግንባር ቀደም እንዲሆን የተሾመ ካህን ነበር። ይሁን እንጂ የእግዚአብሔርን ሥራ ሊሠራ በተነሣበት በዚህ ወቅት ሕይወቱ በኅጢአት ተልኮስኩሶ ስለ ነበር፤ ሰይጣን ይህ ሰው አይበቃም ብሎ ለክስ ተነሣ። ደግነቱ ግን እግዚአብሔር ይገስጽህ፤ ኢየሩሳሌምን የመረጠ እግዚአብሔር ይገስጽህ፤ በውኑ ይህ ከእሳት የተነጠቀ ትንታግ አይደለምን? በማለት ተሟገተለት።

ዛሬም ቢሆን ሰይጣን ወደ ኅጢአት እንድንገባ አስቀድሞ የተለያዩ ነገሮችን በማሳየት ያባብለናል። ከዚያም በኋላ በኅጢአት ወድቀን ከተርመጠመጥን በኋላ ኅሊናችንን በክስ ለማስጨነቅ የክስ ፋይሉን ይዞ ይመጣል፤ ኅሊናችንን ያሰቃያል። የዚህ ሁሉ ዋነኛ ዐላማ በክስ ብዛት ከእግዚአብሔር እንድንለይ ወይም ራሳችንን እንድንገድል ለማድረግ ነው። በዚህ አኳያ ራሳቸውን የገደሉ ብዙ የእግዚአብሔር ሰዎች እንዳሉ ይነገራል። እርሱ ስንደክም ንስሐ ገብተን እንዳንመለስ የእግዚአብሔርን ምኅረት ሸፍኖ ወደ ሞት እንድንጣደፍ ያደርጋል። እግዚአብሔር ግን

የሚፈልገው ካለንበት ጨለማ ወጥተን ወደ እርሱ እንድንመጣ እንጂ እንድንጠፋ አይደለም።

መጽሐፍ ቅዱስን ስንመለከት ሰይጣን በሠሩት ኅጢአት ከሶ ወደ ሞት ከነዳቸው ሰዎች መካከል አንዱ የአስቆሮቱ ይሁዳ ነው። ይሁዳ ሰይጣን ኢየሱስን ስለ ብር ዐሳልፎ እንዲሸጠው በልቡ ዐሳብ አስገባበት (ዮሐ13፥2)። ይህንን ሰው የሰው ሕይወቱ በገንዘብ ብዛት ነው ያለው ይመስላል። ነገር ግን ያንን የተመኘውን ገንዘብ ሲያገኝ ደግሞ ስለ ሠራው በደል ወደ ሞት እንዲሄድ ከሰሰው። በመጨረሻም በክሱ ብዛት በዕንጨት ላይ ታንቆ እንዲሆን አደረገው (ማቴ 27፥3-5)። "እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የሆነ ሐዘን፤ ጸጸት የሌለበት ወደ መዳን የሚያደርሰውን ንስሐ ያደርጋልና፤ የዓለም ጸጸት ግን ሞትን ያመጣል" ይላል (2ቆሮ 7፥10-11)። መንፈስ ቅዱስ ይወቅሳል፤ በሚወቅሰን ጊዜ አብሮ የንስሐን መንገድ ያሳየናል። ሰይጣን ሲከሰን ግን ሞትን ሊጋብዝን ነው። ንስሐ ገብተን ራሳችንን ባናጠፋ እንኳ በእግዚአብሔር መንገድ እንዳንሄድ ያኮላሸናል።

የእግዚአብሔር ቃል አማኞች በጸጋ ስም ኅጢአትን እንደ ወሃ እንዲጨልጡት ፈቃድ አይሰጥም። ይሁን እንጂ ኅጢአት ሊሠሩ እንደማይችሉም አይናገርም (1ዮሐ2፥1-2)። ስለዚህ ምንም ዐይነት በደል ቢኖርብን በንስሐ መንገድ እየሄድን የተበላሸውን ነገራችንን በጽድቅ ሥራ መበቀል አለብን እንጂ ከእግዚአብሔር መሸሽ የለብንም። ለዚህም ደግሞ እግዚአብሔር ይረዳናል። የሰይጣን ክስ ወይም የዓለም ጸጸት ወደ ሞት ሲገፋፋ የእግዚአብሔር ወቅሳ ግን ወደ ንስሐ ያመጣል። በሠራው በደል ተጸጽተን ንስሐ ስንገባ እግዚአብሔር ኅጢአታችንን በኢየሱስ ክርስቶስ ደም ይቅር ይላል፤ አበሳችንም ከእኛ ያርቃል። በመስቀሉ ላይ የፈሰሰውም የሕይወት ምንጭ ኅሊናችንን አንጽቶ ሰላም ሊሰጠን ይችላል።

ቀደም ብለን ባየነው በዘካርያስ መጽሐፍ ላይ ኢየሱ በእግዚአብሔር ፊት እድፋም ልብስ ለብሶ ቆሞ ነበር። እግዚአብሔር ግን ይቅር ስላለው መልሶ በፊቱ የቆሙትን "እድፋሙን ልብስ ከእርሱ ላይ አውልቁ አላቸው"። እርሱም አበሳህን ከአንተ አርቂ አለሁ ጥሩ ልብስም አለብህላሁ አለው። ደግሞም ንጹሕ ጥም ጥም በራሱ ላይ አድርጉለት አለ። እነርሱም በራሱ ላይ ንጹሕ ጥምጥም አደረጉለት፤ ልብስንም አለበሱት (ቀጥር 3-5)።

ይህ ጥምጥም ምንድን ነው? የነሳፊነትና እንደ ገና የመሾም ምልክት ነው። በመቀጠልም ወደ ቦታህ ለመመለስ ተመለስ ሲል የእግዚአብሔር መልአክ እንዲህ ሲል አዳኝበት "የሰራዊት ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፤ በመንገዴ ብትሄድ ትእዛዜንም ብትጠብቅ በቤቴ ላይ ትፈርዳለህ፤ አደባባዮቼንም ትጠብቃለህ፤ በዚህም ከቆሙት ከእነዚህ ጋር መግባትን እሰጥሃለሁ" አለው። ተመለስ የሚል የእግዚአብሔር ቃል ተደጋግሞ ከመጣ በኋላ ለኅሊናችን ታውቆን እምቢ ካልን መቈረጥ ይመጣል። ነገር ግን በመታዘዝ እሺ ብለን ወደ እግዚአብሔር ከተመለስን ግን እርሱ ንጹሕን ልብስ ያለብሰናል፤ በአደባባዮቼም (በቤቴ) ላይ መንጋውን ለማሰማራትም ሆነ ለመጠበቅ እንሾማለን።

በአጠቃላይ ሰይጣን ከሳሽ ከመሆኑ የተነሣ ሁል ጊዜ በቅዱሳን ላይ የክስ ፋይል ይከፍታል። በቀድሞው ዘመን እግዚአብሔርን በቅድስና ያመልኩ የነበሩትን ቅዱሳን በእግዚአብሔር ፊት ይከላቸው የነበረው "አንተን የሚያመልክህ እኮ ዙሪያውን ስላጠር ክለትና ስላከበርከው ነው" እያለ ነበር። ልክ እንደዚሁ ዛሬም በተመሳሳይ መልኩ በእግዚአብሔር ፊት ጥሩ ሕይወት ያላቸውን ቅዱሳን አንተ ጸሎተኛ የሆንከው ስላጣህ ነው፤ አንተ ደግሞ የምታመሰግነው ስላገኘህ ነው እያለ በግራና በቀኝ ያዋክባል። ስለዚህ ይህንን ሽንገላ ለመቃወም የእግዚአብሔርን ዕቃ ጦር ልንለብስ ያስፈልጋል።

መ) የሚያምኑትን ልብ/ አእምሮ በማሳወር - ቃሉን በመስረትና እንዳይነገር/ እንዳይገለጥ በመከላከል

መጽሐፍ ቅዱስ የዚህ ዓለም ገዥና አምላክ በማይታዘዙትም ልጆች ላይ የሚሠራ አለቃ እንደ ሆነ ይናገራል (ዮሐ12፡31፤ 1ቆሮ4፡4፤ ኤፌ1፡2)። ሆኖም እርሱ የዚህ ዓለም ገዥ የሆነው በሕጋዊ ንጉሥነት ሳይሆን በግድል (በግድ)፤ በጎጠኢነት፤ በዐመፅና በሞት ፍርሃት ነው። ድነትን በተመለከተ የክርስቶስ የክብሩ ወንጌል ለማያምኑ እንዳያበራሳቸው ዐሳባቸውን ያሳውራል ወይም ደግሞ ቃሉ ደርሷቸው ከሆነ በልባቸው የተዘራውን በመንጠቅ ይዋጋል (ማቴ13፡3፡19)። ሐዋርያው ያዕቆብ በመልእክቱ ላይ "ቃሉን የሚሰማ የማያደርገውም ቢኖር የተፈጥሮ ፊቱን በመስታወት የሚያይን ሰው ይመስላል። ራሱን አይቶ ይሄዳልና ወዲያው እንደምን እንደ ሆነ ይረሳል" ይላል (ያዕ 1፡23)። አንዳንድ ጊዜ ቃሉን ስንሰማ ልባችን በጣም ይነካል፤ ወይም ሰው በፊታችን ላይ ያለውን ቆሻሻ አይቶ ከሚነግረን ይልቅ በመስታወት እንደ ምናየው ይሆንብናል። ከዚያ በኋላ ግን በውስጣችን የለም፤ የዚህ ምስጢሩ ክፉው የሰማነውን ቃል በልባችን እንዳይኖርና ወደ ሌላ እንድናዘነብል ማድረግ ነው። ይህም ብቻ አይደለም ቃሉ እንዳይነገር ተቃውሞና ስደትም በማስነሣት የእግዚአብሔር መንግሥት እንዳይስፋፋ ይገዳደራል (1ተሰ2፡18)።

ሠ) በማሳት

«ታላቁ ዘንዶ፤ የጥንቱ እባብ ተጣለ፤ እርሱም ዲያቢሎስ ወይም ሰይጣን ተብሎ የሚጠራው፤ ዓለምን፤ ሁሉ የሚያስተው ነው፤ እርሱ ወደ ምድር ተጣለ፤ መላእክቱም ከእርሱ ጋር ተጣሉ» (ራእ 12፡9)።

ሰይጣን የእግዚአብሔርን መንግሥትና ሕዝብ ከሚቋቋምበት መንገዶች ውስጥ ዋነኛው ማሳት ነው። ይህንን የሚያደርገው የተለያዩ ስልቶችን በመጠቀም ሲሆን፤ ዐይነተኛ ስልቶቹን ከዚህ በመቀጠል እንመለከታለን።

3) የማሳቻ ስልቶች

ሀ) በተቈርቋሪነት/ በነፃ አውጭነት ስልት

ሰይጣን ወደ ሰው የሚቀርበው የተጨቋኑትን ነጻ እንደሚያወጣ ዐይነት ተቈርቋሪ ሆኖ ነው። ሆኖም በዚህ ውስጥ ዐላማው ሰዎችን በሞቱ ወጥመድ ውስጥ ለመከተት ነው።

ይህን ዐላብ ለመግለጥ የሚረዳን በዘፍ 3፡1-8 ያለው ክፍል ነው። በዚህ ክፍል ውስጥ ሰይጣን በእባቡ በኩል ወደ ኤደን ገነት በመምጣትና ለሴቲቱ ያልተረዳውን ለመረዳት እንደሚፈልግ በመምሰል «በውኑ እግዚአብሔር ከገነት ዛፍ ሁሉ እንዳትበሉ አዞ አልን?» ብሎ ሲጠይቃት እንመለከታለን። ጥያቄው በውስጡ ተንኮል የተሞላበት ነበር። ከዚህ ጥያቄ ይልቅ እግዚአብሔር ምን እንድትበሉ ፈቀደላችሁ ቢሆን ኖሮ መልስዋ ብዙ የእግዚአብሔርን ቸርነት የሚያሳይ ይሆን ነበር። ምክንያቱም እግዚአብሔር ከዚች ዛፍ ውጭ ሁሉን እንዲበሉ ፈቅዶላቸው ነበር። በዚህ ውስጥም እርሱ ለሰው ልጆች ያደረገው ቸርነቱ ይተረክ ነበር። ስለዚህ «በውኑ እግዚአብሔር ከገነት ዛፍ ሁሉ እንዳትበሉ አዞአልን?» በማለት የወጥመድ መረቡን ዘረጋ። የዚህ ጥያቄ ዐላማ ያልገባውን ጠይቆ ለመረዳት ሳይሆን ሰዎች ከእግዚአብሔር ጋር ያላቸውን የቀረበና የጠለቀ ግንኙነት (ሕብረት) እንዲያጡ ለማድረግ ነበር። ሔዋንም በአካል በኩል ሊያነጋግራት ከመጣው ሰይጣን ጋር ውይይት ለማድረግ እሷነቷን ሰጠች። በመቀጠልም ለጥያቄው እንዲህ ስትል መልስ ሰጠች። «በገነት ካለው ዛፍ ፍሬ፤ «እግዚአብሔር አለ እንዳትሞቱ ከእርሱ አት

በሉ አትንኩትም።» በዚህ ጊዜ እባቡ ሞትን አትሞቁም ከእርሷ በበላችሁ ቀን ዐይኖቻችሁ እንዲከፈቱ እንደ እግዚአብሔርም መልካምንና ክፋውን የምታውቁ እንድትሆኑ እግዚአብሔር ስለሚያውቅ ነው እንጂ አላት። እንግዲህ በዚህ ውስጥ ቀድሞ ስትቀበለው መልካም የነበረው የእግዚአብሔር ትእዛዝ አሁን ጭቆና ያለበት ነጻነት የሚገፍ ሆኖ ታያት። በተጨማሪ በዚህ ቦታ ሂዋን እግዚአብሔርን ርዕስ አድርጋ መነጋገር መጀመሩን እንመለከታለን። ይህም የሚጠቁመን በእግዚአብሔር ብርሃን ስንመላለስ ቆይተን ከምንመላለስበት ብርሃን ስንወጣ ወዲያው የብዙ ቀናትና ርቀት ያህል ከእግዚአብሔር ፈቀቅ ብለን መገኘታችን ነው። እንግዲህ ይሄ ነው እባቡ ሞትን አትሞቁም ከእርሷ በበላችሁ ቀን ዐይኖቻችሁ እንዲከፈቱ እንደ እግዚአብሔርም መልካምና ክፋውን የምታውቁ እንድትሆኑ እግዚአብሔር ስለሚያውቅ ነው እንጂ ሲል ለመናገር የደፈረው።

ሔዋን የተሰጣት መልስ ፍጡር ለፍጡር የሚሰጠው ነጻነት የኑሮ መመሪያ ነው። ፍጡር ለማንነቱ ለሕይወቱ እውነተኛ ዐላማና ግብን ከራሱ ወይም ከሌላ ፍጡር ለማግኘት ቢሞክር አደጋው ይህ ነው አይባልም። «ምስጉን ነው በክፉዎች ምክር ያልሄደ በኅጢአተኞችም መንገድ ያልቆመ በእግዚአብሔር ህግ ደስ ይለዋል ሕጉንም በቀንና በሌሊት ያስባል» (መዝ 1፡1-8)። ሰይጣን ለፍጡር ሁሉ ያለውን የኑሮ መመሪያ አቀረበላት በማሳት ስልቱም፡- እናንተ የሰው ልጆች ሆይ ለራሳችሁ በራሳችሁ ኑሩ አለ። ለራሳቸው ዐላብ ፈቃድና ስሜት ለምኞታችሁም ጭምር ልትኖሩ ይገባችኋል፤ አምላክ የሚሆነውንና የሚያደርገውን ለመሆን ለማድረግም እግዚአብሔር አያስፈልግም፤ በራሳችሁ፤ ካለ እግዚአብሔር፤ እንደ አምላክ ለመሆን ትበቃላችሁ፤ ማንነታችሁ አምላክ ሊሆን እንደሚችል ዕወቁ፤ ይህንንም ምስጢር ማወቃችሁ እንደ እግዚአብሔር ያደርጋችኋል አላቸው።

ዛሬም ሰይጣን ለፍጡር ሁሉ ይበጃል የሚለው «በራስ ለራስ ብቁ ሆኖ መኖር» የሚል ከራሱ ያመነጨው የኑሮ መርህ አለው። እርሱ ፍጡር በራሱ ሀሳብና ፈቃድ ለራሱ ካልኖረ ኑሮው የባር ነት ነው፤ ነጻ ሊወጣም ይገባዋል ይላል። እግዚአብሔር ፍጡራን ከአገዛዙ እንዳይወጡ በሚያደርግላቸው ነገር ያባብላል ጥቦም እየሰጠ እንዲያመልኩት ያደርጋል ባይ ነው (ኢዮ 1፡9-11፤ 2፡4-5)። እኛ ፍጡራን እንደ እግዚአብሔር ያለ ምንም አዛዥና ጎሳፊ ሳይሰለጥንብን በፍጹም ነጻነት ለምን አንኖርም? አምላክ፤ አምላክ የሆነው በራሱ ሀሳብና ፈቃድ ሁሉን በማድረጉ አይደለ ምን? እንደ እርሱ የማንሆንበት ምን ምክንያት አለ? ሰይጣን ከብርና ባለቤትነት እግዚአብሔር እንደሚለው በመሆን የሚገኝ ሳይሆን፤ በጥረት የሚደረስበት ነው። ስንመራመርና ስናውቅ አምላክ ሆኖ የምናየውን እንሆናለን። ዕውቀትም ፍጡር በራሱ ጥረት የሚያገኘው ከእኔነት የሚመነጭ ቁልፍ ነው ይላል።

የሚገርመው ፍጡር በራሱ መንገድ ቢሄድ ሰይጣን አምላክ ሊሆን ነው። በዚሁ በረከስ ፍጡራዊ ሀሳብና ሀሳማው ማርኮና አሳስቶ ሲሶ መላእክትን ከእግዚአብሔር መንግሥት አወጣቸው (ራእ 12፡4-9)። በጅራቱ መሳባቸውም የእርሱን ፈለግ መከተላቸውን ያሳያል።

ሄዋን ሰይጣን ባላት፤ በመከራት ነገር ቆማ ዐዲሱን ማንነቷን በምናገባ በአድናቆት ተመለከተች። ፍጹም ነጻ ሰውም ለመሆን ናፈቀች። በዚህ ጊዜ ዐዲስ ማንነት እንደሚያስገኝ ወደ ተነገራት ዛፍ አየች ዛፉንም የዕውቀትና የጥበብ ምንጭ አድርጋ ቂጠረችው ከፍሬውም ወሰደችና በላች።

ማናችንም ብንሆን እንደዚህ ዐይነት ሁኔታ ላይ ስንመጣ ተመሳሳይ ነገር ሊገጥመን ይችላል። እግዚአብሔር ከሚኖርበት ብርሃን ወጥተን በጨለማው ሥርዐት ሥር ስንሆን የትላንትናውን የበ

ረከት ሕይወት ማሰብ ያቅተናል። በብርሃን ሳለን ይጥመን የፊት በረው መንፈሳዊ ነገር ይሸሸናል። አልፎም ሞትን ይሆንብናል። የሌለ ነገር ስናምን የኖርን የተበደለንና የተታለልን ይመስለናል። ምን ጊዜም ወደ ውሳኔ የሚያደርስን ዐሳብ ምኞትና ምርጫ ከየት አቅጣጫ በምን ዐይነት ግንኙነት የት ላይ ቆመን በምን መነሻር ተመልክተንም እንደ ደረሰን መመርመር ይኖርብናል። በጎጢአተኞች መንገድ ላይ ቆመን በወንበራቸው ተቀምጦ በመነሳራቸው የምናየውና ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ሕብረት ጠብቀን እያለን የምንረዳው መረዳት ትልቅ ልዩነት አለው።

እግዚአብሔር ለአዳም «ከገነት ዛፍ ሁሉ ትበላለህ፤ ነገር ግን መልካምንና ክፉን ከሚያስታውቀው ዛፍ አትብላ ከእርሱ በበላህ ቀን ሞትን ትሞታለህ» ብሎ ሲያዘው በምድር ላይ ከሰጠው ነገሮች ውስጥ የአንድ ዛፍ ድርሻ እንደሌለው ለማሳወቅ ነው። አዳም ግን እግዚአብሔር የሰጠውን ትእዛዝ ከመጠበቅ ይልቅ ለእግዚአብሔር አንድም ዛፍ መቅረት የለበትም ሲል ሰይጣንም በእባቡ በኩል መጥቶ ለሴቲቱ «በውኑ እግዚአብሔር ከገነት ዛፍ ሁሉ እንዳትበሉ አዞልልን?» ብሎ ሲጠይቃት ጥያቄው የእግዚአብሔር ቸርነት ታይቶ ምሥጋና ከሚበዛ ይልቅ ንፋግ እንደ ሆነ ለማሳየትና መራራቅን ለመፍጠር ነው። ዛሬም ቢሆን እግዚአብሔር የሰጠን ብዙ ነገር ነው። ስናስብ ግን ስንት ነገር የጎደለን መስሎ ይታየናል ሰይጣን ሁል ጊዜ ራሱን እንደ አዛኝ አድርጎ ወደ እኛ ሲመጣ ይዞት የሚመጣው የመጀመሪያው ጥያቄ እግዚአብሔር ምን ያጎደለብህ ነገር አለ? የሚለውን ነው። እርሱ ፈታኝ ስለ ሆነ ለአንዱ በትምህርት፤ ለአንዱ በገንዘብ፤ ለአንዱ በሥልጣን ጥዳይ ለሌላው ደግሞ በጤና ነክ ጥዳይ ጥያቄ ይዞ ይመጣል። ከዚያም ያ ነገር ካልተከናወነልን 'አባት ማለት ይህ ነው?' 'አምላክ ማለትስ ይህ ነው?' 'የምታመልከውና የምታገለግለውስ እንዲህ ዐይነቱን አምላክ ነው?'

ይለናል። በዚህን ጊዜ ማጥረምረም እንጀምራለን። ማጥረምረም ማለት የእግዚአብሔርን ቸርነት አለማየት ማለት ነው። በመሠረቱ እኛ ብዙ የተቸረን ነን፤ ሆኖም የጎደለብንን ነገር ስናስብ ግን በተቸረን ነገር ላይ ግርዶሽ ይፈጠራል፤ ሆኖ ይብሰናል። ይህን እንጂ ካስተዋልነው ማንኛውም እኛ ዘንድ ያለው ነገር እግዚአብሔር የሰጠን እንጂ የእኛ አይደለም። እጃችን፣ እግራችን ሁለንተናችን ከእርሱ የተቀበልነው ነው። የእግዚአብሔር ቃል አንተ የምትመካ ስለ ምንድን ነው? ያልተቀበልከው ምን አለ? የተቀበልክ ከሆነስ እንዳልተቀበልህ የምትመካ ለምንድን ነው? ይላል (1ቆሮ 4፡7) ብዙ ጊዜ ነገሮች የእኛ ሲሆኑ ጠባቂዎች እንሆናለን። ነገር ግን የእርሱ እንደ ሆነ ዐውቀን ጥበቃችንን ስንተው እርሱ ያለንን ነገር የንብረቶቻችን ጠባቂ ይሆናል።

ለ) ሐሰትን ከእውነት ጋር በመደባለቅ

ሰይጣን እውነትን ከሐሰት ጋር በመደባለቅ ይቀርባል። ዘፍ ምዕራፍ 3 ላይ ስንመለከት «እባብም እግዚአብሔር አምላክ ከፈጠረው ከምድር አውሬ ሁሉ ይልቅ ተንኮለኛ ነበር። ሴቲቱ ንም በእውኑ እግዚአብሔር ከገነት ዛፍ ሁሉ እንዳትበሉ አዟልን? አላት። ሴቲቱም ለእባቡ አለችው በገነት ካለው ከዛፍ ፍሬ እንበላለን። ነገር ግን በገነቱ መካከል ካለው ከዛፍ ፍሬ እግዚአብሔር አለ እንዳትሞቱ ከእርሱ አትብሉ አትንኩትም። እባብም ለሴቲቱ አላት፤ ሞትን አትሞቱም ከእሷ በበላችሁ ቀን ዐይኖቻችሁ እንዲከፈቱ እንደ እግዚአብሔርም መልካሙና ክፉውን የምታውቁ እንድትሆኑ እግዚአብሔር ስለሚያውቅ ነው እንጂ» (ዘፍ3፡1-5)።

በዚህ ክፍል ውስጥ ሰይጣን ወደ ሴቲቱ ሲመጣ የተናገራት ነገር ሙሉ በሙሉ ሙልጭ (ሸምጥ) ውሸት አይደለም። ሞትን አትሞቱም ያለው ውሸት ሲሆን፤ እንደ እግዚአብሔር መልካሙንና

ክፉውን የምታውቁ እንድትሆኑ እግዚአብሔር ስለሚያውቅ ነው እንጂ ያለው ግን እውነት ነው። ምክንያቱም በምዕራፍ 3፡22 ላይ እግዚአብሔር ራሱ «እነሆ አዳም መልካሙንና ክፉውን ለማወቅ ከእኛ እንደ አንዱ ሆነ» ብሏል። እርሱ አዳምና ሔዋንን በሞት የነገሠባቸው አትሞቱም ብሎ ነው። ዛሬም ቢሆን አትሞቱም ብሎ በሰዎች ላይ በሞት ለመንገሥ ሞትን ደብቆ የምሥራች ብሎ የሚሰብክ ነው። እርሱ ሰው እስከሞተለትና ከሕይወት እስከተቋረጠለት ድረስ በምንም ዐይነት ዕውቀት ቢራቀቅ ጥዳዩ አይደለም።

በ2ቆሮ 2፡17 ላይ ጳውሎስ «የእግዚአብሔርን ቃል ቀላቅለው እንደሚሸቃቅጡት እንደ ብዙዎች አይደለንምና። በቅንነት ግን ከእግዚአብሔር እንደተላከን በእግዚአብሔር ፊት በክርስቶስ ሆነን እንናገራለን።»

እዚህ ጋ ሰይጣን የእግዚአብሔርን ነገር ለማጨለም በሚሆን መልኩ ሲቀርብ ነው የምናየው። የመናፍቅ ትምህርት (Heresy) እንደዚሁ ውሸትን ከእውነት የሚደባልቅ ነው። መናፍቅ የሚባለው ከግዕዝ የመጣ ነው። ነፈቀ (ናፈቀ) ማለት ከፈለ ማለት ነው፤ ግማሹን እውነት ግማሹን ውሸት አደረገ ማለት ነው። ስልቱ በመደባለቅ ነው።

ብዙ ጊዜ እኛ የምንላሳትበት ነገር ቁንጽል እውነት የሆነ ነገር ካየን ያችሁ ይዘን «ይህ እውነት አለ አይደለም እንዴ? ይኸ ካለ ታዲያ ምን ልትለው ነው?» በማለት እውነቱንም ሐሰቱንም አንድ ላይ ጠቅልለን እውነት አድርገን እንድንወስድ እንገፋፋለን። በዚህና በዚያ ምክንያት ውሸቱንም አግባብነቱን ለመውሰድ እንፈተናለን። ትንሽ ልክ የሆነ እንደ ምልክት ስናይ ሌላው ግን አጥፊ የሆነ የተሰወረ መርዝም ቢኖርበት በተለይም ለዐላባችን፤ ለፍላጎታችን፤ ለጊዜው ሁኔታችን የሚመች ከመሰለን አጥፊ